ΦΑΝΤΑΖΙΟ

2 ΔΡΑΧΜΑΙ ● ΤΕΥΧΟΣ **8**

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ο κόσμος μὲ λίγα λόγια

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 8 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. ΔΥΟ

Πνευματική
ΖΩΗ
καὶ Τέχνη

—Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου, τὴν δοθεῖσαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 4ης Αὐγούστου, διεκρίθη στοὺς χοροὺς γιὰ τὴ λεβεντιά της καὶ τὸν ρυθμικὸ χορὸ ἡ Ἀραχωβίτικη ὁμάς, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς κάτωθι: Θεόδ. Ἀνάγνον, Εὐστ. Μαυρεπῆν, Θεόδ. Παπαδῆμον, Ι. Μαυρεπῆν, Ε. Διαγούρτην, Π. Πανάγου, Δ. Ζιβακήν, Β. Φλῶρον, Π. Λιάκον, Α. Μπακάλην, Π. Κεφάλαν, Στ. Σταυράκον, Α. Παπαϊσιδώρου καὶ τὶς ὡραιότατες Ἀραχωβιτοποῦλες, Κατίναν Καλπιούζου, Ἀστέρων Σταυράκου, Χρυσάφων Φλώρου, Στάμων Τζίζα, Βασιλικούλαν Οἰκονόμου.

—Τηλεγραφήματα ἐκ Στοκχόλμης ἀγγέλλει, ὅτι ὁ διακεκριμένος Σουηδὸς ἀρχαιολόγος καθηγητὴς Ἄξελ Πέρσον, ὁ τόσον γνωστὸς εἰς τὸν τόπον μας, ὅπου ἀπὸ ἐτῶν ἤδη καὶ ἀρχικῶς, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Σουηδὸν Διάδοχον Γουσταῦον-Ἀδόλφον, διεξάγει ἐπιτυχεῖς ἀνασκαφάς, προέβη προσφάτως, κατὰ τὴν ἀφιξίν του εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς ἐνδιαφερούσας ἀνακοινώσεις περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του ἀνασκαφῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἀνέφερεν, ὅτι ἡ ἀποστολή του εἰργάσθη ἐπὶ δύο ἔτη περὶ τὴν πολίχνην Μπερμπάτι τῆς Ἀργολίδος, τὴν ἀρχαίαν Προσύμνην καὶ ἐπέτυχεν ἐνδιαφέροντα εὑρήματα, ἰδίως δὲ ἀρχαιότατα ἀγγεῖα. Τὰ καλύτερα εὑρήματά της ὅμως ἡ ἀποστολὴ ἐσημείωσεν εἰς τὸ χωρίον Δένδρα, ὅπου, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Κυκλωπείων τειχῶν, εὑρέθη ἀρχαῖος τάφος, τύπου ἀγνώστου μέχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ τάφου εὑρίσκεται βαθεῖα τάφρος, ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῆς εἶνε δύο διαμερίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἔχει διαστάσεις τριῶν πρὸς πέντε μέτρα. Ὁ τάφος εἶνε ἐξαιρετικῶς καλὰ διατηρημένος.

—Ἡ Ἀμερική, κοντὰ στοὺς τόσους ἄλλους «βασιλεῖς» της, στοὺς βασιλεῖς τῶν πετρελαίων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν αὐτοκινήτων κτλ. ἀνέδειξε τώρα καὶ βασιλέα τῶν σταυρολέξων!... Τοιοῦτος δὲ τυγχάνει ὁ μίστερ Μπέλ, τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀλλὰ καθὸ γνήσιος Ἀμερικανὸς ὁ Μπέλ, ἔκτισε καὶ ἕνα σπίτι, ποὺ εἶνε ὁλόκληρο ἕνα σταυρόλεξο. Στοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς τοίχους, στὰ πατώματα, στὰ ἔπιπλα καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμα τὰ σερβίτσια ἔχουν σχεδιασθῆ σταυρόλεξα καὶ ὅταν τὸν ἐπισκεφθῆτε, καλεῖσθε πάραυτα στὴ λύσι ἑνὸς τῶν πολλῶν σταυρολέξων ποὺ γεμίζουν τὸ περιβάλλον σας. Ἕνας δημοσιογράφος ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη, διηγεῖται ὅτι στὸ φόντο τῶν πιατικῶν ποὺ τοῦ ἐσερβιρίσθη τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον τοῦ παρέθεσεν ὁ Μπέλ, εἶχε σχεδιασθῆ τὸ μενοὺ τῆς ἡμέρας καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἴδιος δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ λύσῃ, παρὰ μόνον μὲ τὴν βοήθεια τοῦ οἰκοδεσπότου - βασιλέως τῶν σταυρολέξων, τίτλος ἄλλως τε ποὺ τοῦ ἀπενεμήθη κατόπιν διεθνοῦς διαγωνισμοῦ!

—Ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων, ὁ ἐφιάλτης κάθε γράφοντος Ἕλληνος —καὶ ποιὸς δὲν γράφει;— καταργεῖται ἀπὸ κάποιον Ἀμερικανὸν ἐφευρέτην. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐσκέφθη, καὶ μὲ τὸ δίκηο του ἴσως, ὅτι ὅσο κι' ἂν κομματιάσουμε ἕνα δικό μας ἢ ξένο χαρτὶ ποὺ δὲν πρέπει νὰ διαβασθῆ ἀπὸ ἄλλο, καὶ νὰ τὸ ρίξουμε στὸ καλάθι, ἡ πεῖρα μᾶς λέγει ὅτι ἀπὸ τὰ κομματάκια μποροῦμε νὰ προδοθοῦμε πάντα καὶ ὄχι λίγα ἐγκλήματα ὀφείλουν τὴν ἀποκάλυψί τους στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Ἐπενόησε λοιπὸν ἕνα σύστημα καλαθιοῦ ποὺ εἶνε ἐφωδιασμένο μ' ἕνα μηχάνημα, τὸ ὁποῖον μόλις παραλάβει τὸ πρὸς καταστροφὴν χαρτὶ τὸ κομματιάζει σχεδὸν σὰν σὲ σκόνη, ὥστε νὰ ἀποκλείεται τελείως κάθε ἀπόπειρα πρὸς ἀνάγνωσίν του κατόπιν!

—Ἡ κακὴ συνήθεια τοῦ δανεισμοῦ... ἄνευ ἐπιστροφῆς τῶν βιβλίων, ποὺ συμβαίνει σήμερα, δὲν εἶνε νέα, ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας τοὐλάχιστον, εἶνε κληρονομική!... Ὅπως μᾶς διδάσκει μιὰ ἐπιγραφὴ εὑρεθεῖσα στὶς ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, ἡ κακὴ αὐτὴ συνήθεια ἐπεκράτει καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην. Ἀπόδειξις εἶνε ἡ ἀνευρεθεῖσα πλάξ, ἡ ὁποία παρακαλεῖ τοὺς δανειζομένους βιβλία ἀπὸ τὴν δημοτικὴ βιβλιοθήκη νὰ μὴ ξεχνοῦν νὰ τὰ ἐπιστρέφουν πάλι!

—Οἱ πάντοτε πρωτότυποι Ἀμερικανοὶ ἵδρυσαν ἕνα μουσεῖον, στὸ ὁποῖον περιέλαβαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ τεκμήρια τὰ ὁποῖα δείχνουν στὸν ἐπισκέπτη πῶς ἐζοῦσεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνος μετὰ Χριστόν. Εἴπαμε «πῶς ἐζοῦσε», διότι τὸ μουσεῖον αὐτὸ δὲν προορίζεται γιὰ τοὺς συγχρόνους ἢ ἔστω καὶ τοὺς ὀλίγον μεταγενεστέρους μας. Τὸ μουσεῖον συνεπληρώθη καὶ ἐκλείσθη γιὰ ν' ἀνοίξῃ μόνον τῷ... 9.000 μετὰ Χριστόν!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΣ
Σύντομη ἀνασκόπησις τῶν διεθνῶν πολιτικῶν γεγονότων

ΤΡΙΤΗ, 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Τὴν γενικὴν προσοχὴν προσελκύει ἡ ἐκδηλωθεῖσα προσπάθεια ὅπως βελτιωθοῦν αἱ ἀγγλοϊταλικαὶ σχέσεις. Ὡς γνωστόν, τὴν πρωτοβουλίαν ἀνέλαβεν ἡ Ἰταλία καὶ τὴν 27 Ἰουλίου ὁ ἐν Λονδίνῳ Ἰταλὸς πρεσβευτὴς κόμης Γκράντι ἐζήτησε καὶ ἔγινε δεκτὸς εἰς μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Ἄγγλου πρωθυπουργοῦ κ. Τσάμπερλαιν, εἰς τὸν ὁποῖον μετέδωκεν ἐγκάρδιον προφορικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ κ. Μουσσολίνι. Ὁ κ. Τσάμπερλαιν ἀπήντησεν ἀμέσως δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν κ. Μουσσολίνι, ὁ δὲ τελευταῖος ἀνταπήντησε καὶ ἡ ἐπιστολή του ἐλήφθη εἰς Λονδῖνον τὴν 2 Αὐγούστου. Τὰ κείμενα τῶν ἐπιστολῶν δὲν ἀνεκοινώθησαν, ἐγνώσθη ὅμως ὅτι δὲν περιλαμβάνουν συγκεκριμένας προτάσεις, ἀλλὰ διατυπώνουν γενικὰς ὑποσχέσεις καὶ εὐχὰς διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας. Εἰς τὸ Λονδῖνον τονίζεται ὅτι πρὸ τοῦ Σεπτεμβρίου δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ἔναρξις τακτικῶν διπλωματικῶν ἀγγλοϊταλικῶν συνομιλιῶν καὶ ὅτι πάντως ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπίτευξιν συμφωνίας εἶνε ἡ ἀποχώρησις τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν.

—Εἰς τὴν Βόρειον Κίναν συνεχίζονται πυρετωδῶς αἱ προετοιμασίαι τῶν Κινέζων καὶ τῶν Ἰαπώνων διὰ τὴν ἐπικειμένην σύρραξιν. Εἰς τὸ Νανκὶν ἀπεφυλακίσθησαν οἱ ἡγέται τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οἱ ὁποῖοι ἐκρατοῦντο ἀπὸ καιροῦ καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε κεκηρυγμένοι ὑπὲρ τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέται τῶν κινεζικῶν ἐπαρχιῶν μεταβαίνουν, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἀεροπορικῶς εἰς Νανκὶν καὶ λαμβάνουν ὁδηγίας διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν Ἰαπώνων. Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται αἱ τοπικαὶ συγκρούσεις μεταξὺ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων εἰς τὴν Βόρειον Κίναν, τὰ δὲ κινεζικὰ στρατεύματα συγκεντρώνονται εἰς τὴν ἐπαρχίαν Χοπέϊ.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Ὁ Ἰταλὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κόμης Τσιάνο προέβη εἰς δηλώσεις διὰ τὴν συντελουμένην προσπάθειαν ὅπως βελτιωθοῦν αἱ ἀγγλοϊταλικαὶ σχέσεις. «Νέον κεφάλαιον ἀνοίγεται ἤδη — εἶπε — εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας». Ὁ κ. Τσιάνο εἶπεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν βεβαίως ἀκόμη συγκεκριμένα ἀποτελέσματα ἐκ τῶν ἀρξαμένων συνομιλιῶν, ἀλλ' ὅτι πάντως διεπιστώθη ἡ ἑκατέρωθεν διάθεσις πρὸς συνεννόησιν καὶ τοῦτο εἶνε ἤδη ἀρκετόν. Αἱ δηλώσεις τοῦ κόμητος Τσιάνο ἐνεποίησαν ἱκανοποιητικὴν ἐντύπωσιν εἰς Λονδῖνον. Εἰς τὴν Ρώμην τονίζεται ὅτι προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπίτευξιν ἀγγλοϊταλικῆς συμφωνίας εἶνε ἡ παρὰ τῆς Ἀγγλίας ἀναγνώρισις τῆς ἰταλικῆς κατοχῆς εἰς τὴν Αἰθιοπίαν.

—Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀφίκετο εἰς Γιουγκοσλαυΐαν, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινας ἡμέρας.

—Ἡ ὑποεπιτροπὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως συνεκλήθη διὰ τὴν Παρασκευὴν 6 Αὐγούστου.

—Εἰς τὴν Κίναν δὲν συνέβησαν νέα γεγονότα, ἀλλὰ συνεχίζεται μεθοδικῶς ἡ συγκέντρωσις ἰσχυρῶν κινεζικῶν δυνάμεων πρὸς τὴν Βόρειον Κίναν. Οἱ ἐν Κίνᾳ Ἰάπωνες ἑτοιμάζονται ν' ἀναχωρήσουν, ἐπὶ τῇ προόψει ταχείας ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν. Μέχρι τῆς στιγμῆς τὰ συγκεντρωθέντα εἰς τὴν νοτίως τοῦ Πεκίνου καὶ τοῦ Τιὲν Τσὶν περιοχὴν κινεζικὰ στρατεύματα ὑπολογίζονται εἰς 20 μεραρχίας. Ἡ Κίνα συνάπτει εἰς τὸ Λονδῖνον δάνειον 20.000.000 λιρῶν. Ἡ ἰαπωνικὴ Βουλὴ ἐνέκρινε συμπληρωματικὰς πιστώσεις 410.000.000 γὲν διὰ τὰς δαπάνας τοῦ ἐν τῇ Βορείῳ Κίνᾳ πολέμου.

ΠΕΜΠΤΗ, 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Εἰς τοὺς Παρισίους βεβαιοῦται ὅτι ἡ ἀγγλοϊταλικὴ προσέγγισις οὐδόλως ἐπηρεάζει τὰς στενὰς φιλικὰς σχέσεις καὶ τὴν ἐγκάρδιον συνεργασίαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Θεωρεῖται οὕτω βέβαιον ὅτι ἀγγλοϊταλικαὶ διαπραγματεύσεις, διὰ τὴν ἐπίτευξιν συγκεκριμένης συμφωνίας, δὲν θὰ διεξαχθοῦν χωρὶς νὰ τηρηθῇ ἐνήμερος αὐτῶν καὶ τῆς ἐξελίξεώς των ἡ Γαλλία.

—Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως λόρδος Πλύμουθ συνωμίλησε μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κυριωτέρων δυνάμεων διὰ τὴν αὐριανὴν συνεδρίασιν τῆς ὑποεπιτροπῆς. Ἀνακοινοῦται ὅτι, παρὰ τὰ ἀντιθέτως λεχθέντα, ἡ στάσις τῆς Ρωσσίας δὲν μετεβλήθη.

—Ἡ Ἰσπανία προτίθεται νὰ φέρῃ —ὡς ἐδήλωσεν ὁ κ. ντελ Βάγιο— τὸ ζήτημά της ἐνώπιον τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς Κ.Τ.Ε. τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προβλεπομένων κυρώσεων κατὰ τῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἐπέδραμον ἐναντίον τῆς Ἰσπανίας.

—Ἐν Βελιγραδίῳ ἐδημοσιεύθη ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς ἀστυνομίας, διαψεῦδον ὅτι ὁ ἀποθανὼν πατριάρχης Βαρνάβας ἐδηλητηριάσθη.

—Τὸ Ἰρὰκ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐν οὐδενὶ λόγῳ θὰ δεχθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγγλικοῦ σχεδίου περὶ χωρισμοῦ τῆς Παλαιστίνης εἰς δύο χωριστὰ κράτη.

—Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Βόρειον Κίναν ἐξελίσσεται σταθερῶς πρὸς τὸν πόλεμον. Αἱ ἰαπωνικαὶ δυνάμεις εἰς τὴν Βόρειον Κίναν ἀνέρχονται εἰς 45.000. Ἡ ἰαπωνικὴ ἀεροπορία βομβαρδίζει ἀδιακόπως τὰς συγκεντρώσεις καὶ μεταφορὰς κινεζικῶν στρατευμάτων. Ἑκατοντάδες Ἀμερικανοὶ κατατάσσονται ὡς ἐθελονταὶ εἰς τὴν κινεζικὴν ἀεροπορίαν, τοῦτο δὲ ἠνάγκασε τὴν ἰαπωνικὴν κυβέρνησιν νὰ προβῇ εἰς διάβημα διαμαρτυρίας πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Εἰς τὸ Λονδῖνον ἀνακοινοῦται ὅτι αἱ ἀρξάμεναι μεταξὺ τῶν κ. κ. Τσάμπερλαιν καὶ Γκράντι συνομιλίαι θὰ συνεχισθοῦν τὸν Σεπτέμβριον διὰ τῆς κανονικῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ. Ἕως τότε θὰ συμπληρωθῇ ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία διὰ τὰς διαπραγματεύσεις, τὰς ὁποίας θὰ διεξαγάγῃ κατόπιν, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς θερινῆς ἀδείας του, ὁ ἐν Ρώμῃ Ἄγγλος πρεσβευτὴς σὲρ Ἤρικ Ντράμοντ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπετράπη εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ κυκλοφορία ἀρκετῶν ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀπαγορευθῆ ἡ εἴσοδος εἰς τὸ ἰταλικὸν ἔδαφος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαΐου.

—Ἡ ὑποεπιτροπὴ μὴ ἐπεμβάσεως συνεδριάσασα ἐπὶ μίαν ὥραν, ἀνέβαλε καὶ πάλιν τὰς ἐργασίας της ἐπ' ἀόριστον, ἀναθέσασα εἰς τὸν πρόεδρόν της νὰ τὴν συγκαλέσῃ ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν διεπιστώθη ὅτι οὐδεμία πρόοδος ἐπετεύχθη, δυναμένη νὰ συνδιαλλάξῃ τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις — τὴν ἰταλογερμανοπορτογαλικήν, ἡ ὁποία ζητεῖ τὴν ἄμεσον ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐμπολέμου εἰς τὸν Φράγκο καὶ κατόπιν τὴν συζήτησιν τῶν ἄλλων ζητημάτων καὶ τὴν ἀγγλογαλλικήν, τὴν ὁποίαν ἀποδέχονται ὅλα τὰ ἄλλα κράτη, ὅπως προηγηθῇ ἡ ἀνάκλησις τῶν ξένων ἐθελοντῶν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν — καὶ οὕτω ἐκρίθη σκόπιμον νὰ μὴ συνέλθῃ ἐκ νέου ἡ ὑποεπιτροπή, ἐὰν δὲν προχωρήσουν αἱ συνομιλίαι, πρὸς ἐξεύρεσιν μιᾶς βάσεως συνεννοήσεως.

—Εἰς τὸ Τόκιο βεβαιοῦται ὅτι ἡ κεντρικὴ κινεζικὴ κυβέρνησις τοῦ Νανκὶν θὰ κηρύξῃ αἰφνιδιαστικῶς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἰαπωνίας, μόλις συμπληρώσῃ τὴν συγκέντρωσιν τῶν στρατευμάτων της εἰς τὴν Βόρειον Κίναν. Εἰς Νανκὶν συνῆλθε καὶ συνεδριάζει συνεχῶς τὸ συμβούλιον τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ στρατάρχου Τσὰγκ Κάϊ Σέκ, διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ πολέμου.

—Σοβαρὰ ἐπεισόδια συνέβησαν εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἀλγερίου, ὅπου τρία ἀτμόπλοια, ἓν ἀγγλικὸν πετρελαιοφόρον, ἓν γαλλικὸν καὶ ἓν ἰταλικόν, ἐβομβαρδίσθησαν ἀπὸ ἀεροπλάνα. Τὸ ἀγγλικὸν ἐβομβαρδίσθη ἀπὸ ἰσπανικὰ ἐπαναστατικὰ ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα ἔρριξαν κατ' αὐτοῦ 40 βόμβας, χωρὶς νὰ τὸ θίξουν. Ἀγγλικὴ διαμαρτυρία ὑπεβλήθη ἀμέσως εἰς τοὺς ἐπαναστάτες. Ἡ ταυτότης τῶν ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα ἐβομβάρδισαν τὰ δύο ἄλλα πλοῖα δὲν ἐξηκριβώθη. Τοῦ ἰταλικοῦ ἐφονεύθη ὁ πλοίαρχος. Ἐτραυματίσθη ἐπίσης ὁ ἐπιβαίνων αὐτοῦ Ὁλλανδὸς παρατηρητὴς τοῦ ἐλέγχου. Τὸ γαλλικὸν οὐδὲν ἔπαθεν. Ἐκφράζονται φόβοι ὅτι τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ θὰ ἔχουν σοβαρὰς συνεπείας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Ὁ ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας κ. Τσερρούτι ἐπεσκέφθη τὸν Γάλλον πρωθυπουργὸν κ. Σωτὰν καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι «κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῆς κυβερνήσεώς του, ἡ προσέγγισις τῆς Ἰταλίας μὲ τὴν Ἀγγλίαν συνεπάγεται κατ' ἀνάγκην προσέγγισιν καὶ μὲ τὴν Γαλλίαν».

—Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπηλάσε τρεῖς Γερμανοὺς δημοσιογράφους ἐθνικοσοσιαλιστὰς δημοσιογράφους ἐκ Λονδίνου, ὡς προπαγανδίζοντας κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὡς ἐνεργοῦντας κατασκοπείαν. Ἡ ἀπέλασις αὐτὴ προεκάλεσε δυσφορίαν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου χαρακτηρίζεται ὡς «ἀντιγερμανικὴ πρόκλησις». Ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις πρόκειται νὰ προβῇ εἰς ἔντονον διαμαρτυρίαν.

—Εἰς ὁλόκληρον τὴν Κίναν σημειοῦται πρωτοφανὴς ἐξέγερσις κατὰ τῶν Ἰαπώνων καὶ παραλήρημα ἐθνικοῦ συναγερμοῦ. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Νανκὶν ἀπεφάσισε νὰ ἐκπαιδεύσῃ στρατιωτικῶς ὅλους τοὺς ἄνδρας ἡλικίας 20—45 ἐτῶν, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ συγκρότησις στρατοῦ 40.000.000. Ἤδη ἐκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὅπλα οἱ ἄγοντες ἡλικίαν 20—25 ἐτῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται αἱ στρατιωτικαὶ συγκεντρώσεις τῶν ἀντιπάλων εἰς τὴν Βόρειον Κίναν, οἱ δὲ Ἰάπωνες ἐγκαταλείπουν ἐν σπουδῇ τὴν Κίναν, φοβούμενοι ἐπιθέσεις ἐναντίον των.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, κατόπιν τοῦ βομβαρδισμοῦ τεσσάρων ἀτμοπλοίων — τοῦ ἀγγλικοῦ «Κόπορλ», τοῦ γαλλικοῦ «Τζεμπὲλ Ἀμοὺρ» τοῦ ἰταλικοῦ «Μογγόϊα» καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ «Ἰθάκη» — ἀπὸ ἐπαναστατικὰ ἰσπανικὰ ἀεροπλάνα μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀλγερίου — ἀπεφάσισεν ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς τὰ γαλλικὰ ἐμπορικὰ σκάφη, τὰ πλέοντα εἰς τὴν Δυτικὴν Μεσόγειον, συνοδεύωνται ἀπὸ γαλλικὰ πολεμικὰ καὶ ἀεροπλάνα. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, ἀφ' ἑτέρου, διέταξεν ὅλα τὰ πολεμικὰ τοῦ στόλου τῆς Μεσογείου νὰ τελοῦν ἐν διαρκεῖ ἐπαφῇ μὲ τὰ ἀγγλικὰ ἐμπορικὰ σκάφη, ὥστε νὰ παράσχουν εἰς αὐτὰ βοήθειαν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

—Εἰς ὅλας τὰς σερβικὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὰ ὀνόματα τῶν ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν, κατὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο ὁ ἀφορισμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διότι ἐψήφισαν τὸ Κογκορδάτον.

—Τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς τὸ Πεκῖνον, ὅπου καὶ κατηυλίσθησαν. Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Βόρειον Κίναν ἐπιδεινοῦται ὁλονέν.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.— Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἐκφράζει τὴν ζωηροτάτην δυσφορίαν του διὰ τοὺς βομβαρδισμοὺς ἐμπορικῶν πλοίων εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ζητεῖ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀπειλητικὴν κατάστασιν. Ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις προέβησαν ἤδη εἰς ἐντονώτατα διαβήματα εἰς Σαλαμάνκαν.

—Ὁ Ἄγγλος ἐν Ρώμῃ πρεσβευτὴς σὲρ Ἤρικ Ντράμοντ ἀφίχθη ἀπ' ἀδείας εἰς Λονδῖνον, ὅπου καὶ συνηντήθη ἀμέσως μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τὸν κατετόπισε διὰ τὰς διαθέσεις τῆς Ἰταλίας ἔναντι τῶν ἀγγλοϊταλικῶν συνομιλιῶν. Ὁπωσδήποτε παρέχεται ἡ ἐξήγησις ὅτι αἱ κυρίως διπλωματικαὶ διαπραγματεύσεις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας θὰ ἐπαναληφθοῦν τὸν Σεπτέμβριον καὶ ἀφοῦ λυθῇ προηγουμένως ἐν τῇ Κ.Τ.Ε. τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἰταλικῆς κατοχῆς εἰς τὴν Αἰθιοπίαν.

—Ἡ Γερμανία διεμαρτυρήθη εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ τὴν ἀπέλασιν τῶν τριῶν Γερμανῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν δημοσιογράφων ἐξ Ἀγγλίας. Εἰς ἀντίποινα, ἀπελαύνεται ὁ ἐν Βερολίνῳ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς».

—Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ὀξύνεται εἰς τὴν Γερμανίαν, αἱ δὲ δίκαι τῶν ἡγετῶν τοῦ προτεσταντισμοῦ Ντιμπέλιους καὶ Ντιμπάϊλλερ προεκάλεσαν ἐπεισόδια καὶ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ τῆς ἀστυνομίας, ἰδίως εἰς Ντάλεμ.

—Εἰς τὴν Ἀγγλίαν διεξήχθησαν μεγάλα ἀεροπορικὰ γυμνάσια ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Λονδίνου, μὲ τὴν συμμετοχὴν 500 ἀεροπλάνων. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἤρχισαν μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια παρὰ τὰ ἑλβετικὰ σύνορα. Ὁ κ. Μουσσολίνι ἀνεχώρησεν εἰς Σικελίαν ὅπως παρακολουθήσῃ τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ.

—Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος ἐπέστρεψεν εἰς Βουκουρέστιον ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ταξιδίου του.

—Ἐπίσημος γιουγκοσλαυϊκὴ ἀνακοίνωσις χαρακτηρίζει ὡς ἀντισυνταγματικὸν τὸν ἀφορισμὸν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν ὀρθοδόξων ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐψήφισαν τὸ Κογκορδάτον.

—Ἡ σινοϊαπωνικὴ ρῆξις ἐντείνεται. Ὁ Ἰάπων ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἰαπωνία δὲν δύναται ν' ἀρχίσῃ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Κίναν ἐὰν ἡ τελευταία δὲν ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμά της καὶ ἂν προηγουμένως δὲν σημειωθῇ μεγάλη νίκη τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἐπεισόδια καὶ αἱ στρατιωτικαὶ συγκρούσεις μεταξὺ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων συνεχίζονται εἰς τὴν Βόρειον Κίναν. Τὰ κινεζικὰ στρατεύματα συμπληρώνουν τὴν συγκέντρωσίν των διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἀποφασιστικῶς κατὰ τῶν Ἰαπώνων.

ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

—Ἔχω δώσει ἕνα ραντεβουδάκι μὲ τὴ λεγάμενη γι' ἀπόψε τὸ βράδυ. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιὰ εἶνε...

—Τὴν ξέρω ἐγώ!... Εἶνε ἡ γυναῖκα μου!

—!!!

Ἀθλητισμὸς
ΣΠΟΡ
Ἐδῶ κι' ἀλλοῦ

—Τὸ σοβαρώτερον ἑλληνικὸν γεγονὸς τῆς διαρρευσάσης ἀθλητικῆς ἑβδομάδος ἦσαν τὰ «Β΄ Βενιζέλεια», οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες τῶν Χανίων. Κατ' αὐτοὺς ἐσημειώθη καὶ ἕνα Κρητικὸν ρεκόρ: Ὁ Τρέβες (Χανίων) ἐπέτυχε βολὴν εἰς τὸ «Κρητικὸ βόλι» 12 μ. 82. Τριακόσιοι περίπου ἀθληταὶ διεξεδίκησαν τὰ πρωτεῖα εἰς τὰ διάφορα διεξαχθέντα ἀγωνίσματα, ἐξ ὧν οἱ 150 τοῦ κέντρου καὶ οἱ ὑπόλοιποι Κρῆτες. Ἐνίκησαν: Εἰς τὸν δρόμον 100 μ. ὁ Σακελλαρίου (Πανελευσινιακοῦ) εἰς 11.5, εἰς τὸν δρόμον 800 μ. ὁ Μωραΐτης εἰς 2:4.2, εἰς τὸ ἅλμα τριπλοῦν Κρητῶν ὁ Καραδάμης μὲ 11.95 μ., εἰς τὸν δρόμον 400 μ. μετ' ἐμποδίων ὁ Σκιαδᾶς εἰς 60.8, εἰς τὴν σφαιροβολίαν ὁ Στεφανάκης (Πανιωνίου) μὲ 13.90 μ., εἰς τὸ ἅλμα τριπλοῦν ὁ Ναυπλιώτης (Πανιωνίου) μὲ 13.37 μ., εἰς τὸν δρόμον 110 μ. ὁ Σκιαδᾶς (Παναθηναϊκοῦ) εἰς 16.1, εἰς τὸν δρόμον 1.500 μ. ὁ Βαλκόπουλος (Παναθην.) εἰς 4.21.8, εἰς τὸν δρόμον 400 μ. ὁ Μισαηλίδης (Πανιωνίου) εἰς 53.5, εἰς τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ὁ Θᾶνος (Παναθηναϊκοῦ) μὲ 3.60 μ., εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4Χ100 μ. ἡ ὁμὰς Πανελληνίου εἰς 47΄΄8, εἰς τὴν δισκοβολίαν ὁ Στεφανάκης (Πανιωνίου) μὲ 38 μ., εἰς τὸν δρόμον 10.500 μ. τέλος ὁ Βαρτζάκης (Πειραϊκοῦ) εἰς 36.40΄΄.

—Παρουσίᾳ 15 χιλιάδων θεατῶν ἔλαβε χώραν ἡ ἀθλητικὴ συνάντησις Γερμανίας—Γαλλίας. Οἱ Γάλλοι ὑπέστησαν ἀληθῆ πανωλεθρίαν ἡττηθέντες μὲ 55 βαθμῶν διαφορὰν ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἤτοι 103 μὲ 48. Μόνον εἰς τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ἐνίκησαν, ἡττηθέντες εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἀγωνίσματα. Ὁ δρόμος τῶν 800 μ. ὑπῆρξε τὸ ὡραιότερον ἀγώνισμα, ὅπου ὁ Γερμανὸς Χάρμπιχ ἀπεδύθη εἰς φοβερὸν ἀγῶνα μὲ 1΄ 51΄΄ 4) 20 ἔναντι 1΄ 53΄΄ 5) 10.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα: 100 μ. 1) Μπορχμέγιερ 10΄΄ 5) 10 200 μ. 1) Μπορχμέγιερ 21΄΄ 6) 10, 800 μ. 1) Χάρμπιχ 1΄ 53΄΄ 5) 10, 2) Γκουὰ (Γαλλ.) 1΄ 53΄΄ 5) 10, 1.500 μ. 1) Βαγκενσέϊλ 3΄ 56΄΄, 2) Νορμὰν (Γαλλ.) 5΄ 56΄΄. Ἅλμα εἰς ὕψος 1) Βάϊνκετς 1.95 μ., 2) Ἀουγκουστ 1.90 μ. Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ 1) Βιντοσῦσκι (Γαλλ.) 13.90, 2) Μύλλερ 3.80 μ. 3) Πίττερ 3.80 μ. 4) Ραμαντιὲ (Γαλλ.) 3.50 μ. Σφαιροβολία: 1) Βέλκε 15.35. Ἀκοντισμὸς 1) Λάκαλ 66.07 μ. 110 μ. μετ' ἐμποδίων 1) Βέγκνερ 15΄΄, 2) Κιὸτ 15 2) 10, 3) Ματιὸτ (Γαλλ.) 15 4) 10.

—Οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες πάλης ἀναβληθέντες δὶς ὑπὸ τῆς ὀργανωτρίας τούτων Τουρκικῆς παλαιστικῆς Ὁμοσπονδίας θὰ τελεσθοῦν ὁριστικῶς τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Σεπτεμβρίου μὲ συμμετοχήν, ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ὅλων τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν πλὴν τῆς Ἀλβανίας. Διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἡ Ἑλληνικὴ Ὁμοσπονδία πάλης ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της, ὅπως καταρτίσῃ ἰσχυρὸν ἐθνικὸν συγκρότημα ἀπεφάσισε νὰ τελέσῃ τὰ τέλη τοῦ τρέχοντος μηνὸς προκριματικοὺς ἀγῶνας μὲ συμμετοχὴν δύο ἀθλητῶν εἰς ἑκάστην κατηγορίαν ὅλων τῶν διατηρούντων παλαιστικὸν τμῆμα συλλόγων. Προηγουμένως ἐκάλεσε τοὺς ἰθύνοντας τῶν συλλόγων νὰ δηλώσουν εἰς αὐτὴν τοὺς ἀθλητάς των, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ εὑρίσκωνται ἑκάστην Τρίτην καὶ Πέμπτην εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Ἐθνικοῦ παρουσίᾳ τῆς Τεχνικῆς ἐπιτροπῆς πάλης. Αἱ προπονήσεις ἤρχισαν ἤδη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης προπονηθέντων τῶν παλαιστῶν τῶν τριῶν πρώτων κατηγοριῶν 56, 61 καὶ 66 κιλῶν, θὰ συνεχισθοῦν δὲ αὔριον μεταξὺ παλαιστῶν τῶν ὑπολοίπων κατηγοριῶν. Ἐκτὸς τῆς Τρίτης καὶ Πέμπτης οἱ παλαισταί μας θὰ προπονοῦνται τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰς τὰς παλαίστρας τῶν συλλόγων των, ὥστε νὰ εἶνε καθ' ὅλα ἕτοιμοι διὰ τοὺς ἀγῶνας προκρίσεως.

Ἡ ἐθνικὴ ὁμὰς θὰ καταρτισθῇ ἀπὸ τοὺς ἀποσταλέντας καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρωταθλητάς μας καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἀναδειχθέντας ἐκ τῶν Πανελληνίων ἀγώνων πρωταθλητὰς μὲ συμμετοχὴν καὶ τοῦ Λεφάκη, ἐὰν δηλωθῇ ἡ συμμετοχή του.

Ὅλοι γενικῶς οἱ πρωταθληταί μας εὑρίσκονται εἰς ἀρίστην φόρμαν ὡς δὲ ἐλπίζεται, εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας θὰ ἐπιτύχουν τιμητικώτατα ἀποτελέσματα ἀνώτερα ὅλων ὅσα ἐπέτυχαν κατὰ τὰς προηγουμένας Βαλκανιάδας.

—Κατὰ τηλεγραφήματα ἐξ Ἀλγερίου διεξήχθη ἐκεῖ ὁ προαγγελθεὶς ἀγὼν τοῦ Ἕλληνος πρωτοπυγμάχου Χριστοφορίδη μὲ τὸν Κὶντ Ζανάς. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε σκληρός, ὅσον καὶ τεχνικώτατος. Ὁ Κὶντ Ζανὰς εἰς τοὺς πρώτους γύρους ὑπερεῖχε, ὁ Ἕλλην πρωτοπυγμάχος ὅμως ἀπὸ τοῦ τετάρτου γύρου ἤρχισε νὰ ἐπιτίθεται καὶ μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος διετήρησεν ἀπόλυτον ὑπεροχήν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΤΟΠΑΚΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
Σωκράτους 43 (Ἀριθ. Γραφείου 15)
(Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου)

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία δραχ..... 1[illegible]
Ἑξάμηνος: δραχ. 60
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια... 4
Ἑξάμηνος δολ...... 2
Ἐμβάσματα, ἐπιταγαὶ κ.τ.λ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν Διευθυντῶν κ. Κ. Τόπακα.

Χρονογράφημα
Δύσι τῶν γερατειῶν
Τοῦ Σπ. Μελᾶ

Περπατοῦσε στὸ Ζάππειο, μὲ τὴ μεγάλη γενειάδα του ἁπλωτὴ πάνω στὸ στῆθος του, σὰν ἀνοιχτὸ ριπίδι πριγκηπέσσας τῶν Ἰνδιῶν, κάτασπρο, γεμάτο ἀπὸ τὰ χιόνια τοῦ Πάρνη. Καὶ τὸ περπάτημά του, ἀργό, ἄνετο, φιλοσοφικό, εἶχε ὅλη τὴ φυσικὴ μεγαλοπρέπεια τῶν γερατειῶν, ποὺ εἶνε μιὰ ἡλικία ἐντελῶς ἀριστοκρατική. Κάπνιζε σιγὰ ἐπίσης, ἀργά κι' ἀκουμπῶντας στὸ μπαστοῦνι του, μὲ τὴ μεγάλη, παληὰ καὶ πολύτιμη λαβή, στεκότανε κάπου-κάπου, γιὰ νὰ ρίξῃ τὴν ἄτονη, γαλήνια ματιά του στὶς φευγαλέες εἰκόνες τοῦ δειλινοῦ, στὶς χιονισμένες πλαγιὲς ποὺ βάφονται μώβ, στὰ παιδάκια, στοὺς περιπατητές, στὰ τελευταῖα παιγνίδια τῶν ἀκτίνων... Ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἐρχότανε βιαστικός, κουνιστός, λυγιστός, ὁρμητικός, θρασύς, ζωηρός, ἕνας νεαρὸς κομψευόμενος, μὲ φρεσκοσιδερωμένο μαντηλάκι στὸ τσεπάκι τοῦ μεσάτου παλτοῦ, μὲ καθόλου μουστάκι καὶ λεπτὸ τσιγαράκι στὸ χέρι:

—Μοῦ δίνετε τὴ φωτιά σας; ἔκαμε στὸ γέρο.

—Παρακαλῶ! εἶπε ὁ ἄλλος, δίνοντας δῆθεν πρόθυμα τὴ φωτιά του.

Καὶ ὑπῆρχε σ' αὐτὸ τὸ ξερὸ «παρακαλῶ» τοῦ γέροντα κάτι ἀπερίγραπτο, γεμάτο πίκρα, εἰρωνεία καὶ σφοδρὴ ἐπιτίμησι — κάτι ἄπειρα δριμύτερο ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ μπάτσο ποὺ ἄστραψε — κατὰ τὴν παράδοσι— ὁ ἀσπρομάλλης Ρωμαῖος πρὸς αὐτὸν ποὖχε τολμήσει ν' ἀγγίξῃ τὴ γενειάδα του.

Ὁ νεαρὸς ὅμως μὲ τὴν ἀπροσεξία καὶ τὴν ἀναμελιὰ τῆς ἡλικίας του, ἄναψε τὸ τσιγαράκι του κι' ἀντιπαρῆλθε, χωρὶς νὰ μυριστῇ ἀπολύτως τίποτε.

Νὰ κάτι ποὺ δὲ θὰ γινόταν ἄλλοτε, μοῦ εἶπε σὲ μελαγχολικώτατο τόνο αὐτὸς ποὺ μὲ συντρόφευε στὸν περίπατο. Κανεὶς πιὰ στὴν ἐποχή μας δὲ σέβεται τοὺς γέροντες.

—Τοὺς φάγανε κι' αὐτοὺς τὰ βιβλία.

—Τὰ βιβλία; Δὲν καταλαβαίνω.

—Αὐτὸ ἰσχυρίζεται ὁ Φαγκὲ καὶ ἴσως δὲν ἔχει ἐντελῶς ἄδικο.

—Ὑπάρχουν βιβλία, ρώτησε μὲ ὕφος ἔσχατης ἀπορίας ὁ φίλος, ποὺ διδάσκουν νὰ περιφρονοῦμε τοὺς ἡλικιωμένους; Καὶ γιατί δὲ κατάσχονται, παρακαλῶ;

—Ἁγία ἀθῳότης! Οἱ καινούργιες ἰδέες ἀπ' αὐτὸ δὲν ἀρχίζουν πάντα —ἀπὸ τὴν περιφρόνησι τῆς παραδόσεως; Καὶ ποιοὶ ἄλλοι, λοιπόν, εἶνε οἱ ζωντανοὶ ἀντιπρόσωποί της, ἂν μὴ οἱ γέροντες; Τὰ ἕνδεκα δέκατα τῶν ἐντύπων, ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, δὲν εἶνε παρὰ διαρκὲς κήρυγμα πρὸς ἀσέβεια. Μὰ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό. Τοὺς γέρους τοὺς ὑπονόμευσαν τὰ τυπογραφεῖα. Ἀφ' ὅτου ὁ Γουτεμβέργιος ἐξαπέλυσε —μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτὴ τὴν ἔκφρασι, μὰ εἶνε, νομίζω, ἡ πιὸ κατάλληλη— κατὰ τοῦ κόσμου τὴν ὀλέθρια ἐφεύρεσί του, οἱ γέροντες χάσανε ὅλη τὴν πίστωσί τους στὴν εὐλάβειά μας. Ποιὰ ἦταν ἄλλοτε ἡ ὑπεροχή τους; Ἡ σοφία τους. Ἦσαν ζωντανὲς βιβλιοθῆκες τοῦ κόσμου. Ἦσαν ταμεῖα πείρας. Στὰ ἔπη τοῦ Ὁμήρου —κι' ὄχι μονάχα τοῦ Ὁμήρου, μὰ σ' ὅλα τὰ ἔπη κι' ὅλες τὶς ἀρχέγονες ἱστορίες— αὐτὸς εἶνε ὁ ρόλος τους: Συμβουλεύουν, διαφωτίζουν, ὁδηγοῦν. Κι' ἀκούγονται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια: Ἔχουν ψηθῆ αὐτοὶ ἐδῶ κάτω, ἔχουν περάσει πολλὰ καὶ μποροῦν νὰ βροῦν στὶς ἀναμνήσεις τους κάτι ἀνάλογο μ' αὐτὸ ποὺ γίνεται τώρα. Τὰ βιβλία, σᾶς ξαναλέω, τοὺς φάγανε. Στὶς σελίδες τους ὁλάκεροι αἰῶνες ἔχουν ἀποθηκεύσει τὴν πεῖρα τους. Οἱ γέροντες φαίνονται πιὰ περιττοί. Πρὶν κυκλοφορήσῃ ὁ πρῶτος τόμος παθολογίας μποροῦσε νὰ τοὺς συμβουλευτῇ κάθε ἄρρωστος: Ἔχουνε ἰδῆ τόσα τὰ μάτια τους. Ἀλλὰ μόλις κυκλοφόρησε ἕνα τέτοιο βιβλίο καθένας ἔμαθε νὰ ξεχωρίζῃ τὶς ἀρρώστειες ἢ νόμισε πὼς ἔμαθε — ποὺ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. Πρὶν ἡ μετεωρολογία γίνῃ ἐπιστήμη κι' ἀρχίσῃ νὰ διδάσκεται στὰ πανεπιστήμια, ὅλοι ἄκουγαν τὶς προβλέψεις γιὰ τὸν καιρό, ἀπὸ τοὺς περιφήμους γεροντότερους, μ' εὐλάβεια σχεδὸν κατανυχτική. Ἀλλὰ τώρα; Ποιὸς τοὺς ἀκούει πιά; Οἱ γέροι ἔχουνε χάσει τὸ γόητρό τους. Γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν ἐξ ἄλλου μὲ τὸ πνεῦμα τῶν νεωτέρων καιρῶν ἔπαυσαν πιὰ νὰ μιλᾶνε δογματικά, στ' ὄνομα τοῦ σεβασμοῦ ποὺ χρωστοῦμε καὶ στ' ἄτομα καὶ στὰ σύμβολα τῆς παραδόσεως: Σήμερα συζητοῦν, σοφιτεύονται, θέλουν νὰ πείσουν. Ἐξομοιώνονται μὲ τοὺς νέους, φέρονται σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους καὶ πολλοὶ φτάνουν, μάλιστα, ὡς τὴν ἀπονενοημένη ἀπόφασι νὰ κρύβουν τὴν ἡλικία τους: Καὶ νὰ βάφωνται ἀκόμα. Ἀπὸ ὑποβολὴ ἔχασαν τὴν πεποίθησι στὸν ἑαυτό τους καὶ γυρεύουν νὰ ἐξαφανιστοῦν: Σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν πιὰ γέροι. Στὴν ἐποχή μας πάρα πολὺ λίγοι δέχονται νἄχουν τὴν πραγματική τους ἡλικία καὶ νὰ μένουν στὰ ἔργα τους. Καὶ τὸ γελοῖο, ποὺ τοὺς κουκούλωσαν οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ —ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη ποὔξερε πραγματικὰ τί κάνει— διαρκῶς αὐξάνει. Καὶ ὁ σεβασμὸς μέρα μὲ τὴ μέρα λείπει.

—Θὰ μπορούσαμε, λοιπόν, νὰ ποῦμε, ρώτησε δειλὰ ὁ φίλος, ὅτι τὰ βιβλία εἶνε οἱ γέροι τῆς ἐποχῆς μας;

—Ἀκριβῶς. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ θλιβερό. Γιατὶ ἡ σοφία τῶν βιβλίων μοιάζει κομμάτι μὲ τὴ διάσημη φοράδα τοῦ Ρολάνδου ποὺ εἶχε ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ κόσμου —μὰ ἦτανε ψόφια: Ἕνας τόμος εἶν' ἕνας σοφὸς ποὔπαυσε νὰ ζῇ. Ἐνῷ ἕνας γέρος εἶν' ἕνας σοφὸς ποὺ ζῇ καὶ πρόκειται νὰ ζῇ ἀκόμα. Ἀπόδειξι, ὅτι ἕνα βιβλίο δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ τὴ φωτιά του ν' ἀνάψετε τὸ τσιγαράκι σας. Αὐτὸς ὅμως ὁ καλὸς γέρος τὴν ἔδωσε στὸ νέο. Καὶ εἶνε κι' αὐτὸ κάτι!

Ἀπὸ τὶς «Κουβέντες τοῦ Φορτούνιο»

Ἡ ντροπαλή

Περνᾷ ἡ παρθένα ντροπαλή,
τὰ μάτια της στὴ γῆ ριγμένα,
καὶ τρέχει σέρνοντας δειλὴ
τὰ βήματά της τρομαγμένα.

Τρελλὸς ὁ ἄνεμος φυσᾷ,
σὰν τὴν ὀχιὰ φριχτὰ σφυρίζει
καὶ τὰ μαλλιά της τὰ χρυσᾶ
μὲ φύλλα κίτρινα στολίζει.

Μὲς στὸ χειμῶνα δὲν ψηφᾷ
τὴν κατασκότεινη μαυρίλα,
μὲς στὴν καρδιά της δὲν γροικᾷ
φόβο, τρομάρα, ἀνατριχίλα.

Κι' ἐνῷ ἡ πλάσι θλιβερὰ
ἁπλώνει φρίκη ὁλόγυρά της,
ἔχει στὸ γέλιο τὴ χαρὰ
καὶ τὴν ἐλπίδα στὴ ματιά της.

Τώρα δὲν τρέχει ντροπαλή,
δὲν φεύγει ἡ κόρη τρομαγμένη
κάτι πιὸ πέρα τὴν καλεῖ.
Ἄχ, εἶν' ὁ νειὸς ποὺ τὴν προσμένει!

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»
Τὰ ὡραιότερα, συναρπαστικώτερα καὶ δραματικώτερα
ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ
Εἰς αὐτοτελεῖς εἰκονογραφημένας ἀφηγήσεις.
(Λεπτομέρειες στὴν σελίδα 23)

Ἀνατολίτικες ἱστορίες
Τὰ βερύκοκα
Τοῦ Μένου Φιλήντα

Ὁ Ναστραντὶν Χότζας μαθαίνοντας στὸ χωριό του πὼς στὸ Ἰκόνιο —τὴν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας του— ἦρθε ἕνας καινούργιος πασᾶς καὶ θέλοντας νὰ πιάσῃ σχέσεις μαζί του, μπῆκε στὸ περιβόλι του ποὺ ἦταν φυτεμένη μιὰ βερυκοκιὰ μεγάλη κι' ἔκανε χοντρὰ καὶ νόστιμα βερύκοκα, γέμισε ἕνα μεγάλο καλάθι καὶ ξεκίνησε νὰ τὰ πάῃ δῶρο στὸν καινούργιο πασᾶ τοῦ Ἰκονίου.

Ὅταν ἔφτασε στὸ παλάτι τοῦ πασᾶ τὸν κρατήσανε μπροστὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ εἰδοποιήσουνε μέσα, ὅσοι ὅμως ἦταν' ἐκεῖ πῆρε ὁ καθένας τους ἀπὸ ἕνα βερύκοκο γιὰ νὰ δοκιμάσῃ.

—Μὴν τὰ τρῶτε, ἀδερφέ μου, καὶ θὰ πάνε δῶρο στὸν πασᾶ φώναζε ὁ Χότζας, ἀλλὰ ποιὸς τὸν ἄκουγε.

Τέλος εὐδοκήσανε νὰ τὸν ἀφήσουνε νὰ περάσῃ μέσα, ἀλλὰ ἀπὸ κάθε δωμάτιο ποὺ περνοῦσε δοκίμαζε ὁ κάθε πορτιέρης ἀπὸ ἕνα βερύκοκο, ὥστε ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ δωμάτιο τοῦ πασᾶ δὲν εἶχε σχεδὸν βερύκοκα.

—Ποῦ πᾶς; τὸν ἐρώτησε ὁ πορτιέρης.

—Πάω αὐτὰ τὰ βερύκοκα δῶρο στὸν πασᾶ.

—Μὰ δὲν ντράπηκες, νὰ φέρῃς τόσο λίγα βερύκοκα, δὲ γέμιζες τοὐλάχιστο τὸ καλάθι; Ἔχεις καμμιὰν ἄλλη δουλειὰ μέσα;

—Ὄχι, ἀδερφέ μου, τί νἄχω;

—Ἔ, τότες αὐτὸ δὲν εἶνε δῶρο κατάλληλο γιὰ ἕναν πασᾶ. Πήγαινε ξαναγέμισε τὸ καλάθι σου κι' ἔλα αὔριο.

—Μὰ κι' αὔριο νἄρτω οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ τὰ ἴδια θὰ μοῦ κάνουν.

Ὁ πασᾶς ἀκούοντας ἀπὸ μέσα τὴ φιλονικία βγῆκε ἔξω καὶ ρώτησε τί συμβαίνει. Ὁ Χότζας μὲ λίγα λόγια εἶπε τὴν ὑπόθεσι κι' ὁ πασᾶς γελῶντας τὸν ἐρώτησε:

—Καὶ τί θέλεις τώρα ἀπὸ μένα;

—Θέλω, πασᾶ μου, νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα τσεκούρι γιὰ νὰ κόψω τὴ βερυκοκιὰ τοῦ περιβολιοῦ μου, γιατὶ πιθανὸν καὶ οἱ ἀπόγονοί μου νὰ πάθουν τὰ ἴδια, μιὰ ποὺ οἱ ἄρχοντες θὰ κάθουνται πάντα σὲ παλάτια καὶ οἱ πόρτες τους θὰ ἔχουνε φύλακες σὰν τοὺς δικούς σου.

Ὁ πασᾶς γέλασε μὲ τὴν καρδιά του, πῆρε μέσα τὸν Ναστραντὶν Χότζα, τὸν ἐγνώρισε καλὰ καὶ κατόπιν τὸν ἔστειλε στὸ χωριό του μὲ πολλὰ φιλοδωρήματα.

Τὸ μελάνι στὸ κόσκινο

Κάποτε ὁ Ναστραντὶν Χότζας πῆρε νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα. Κάθησε λοιπὸν στὸ μιντέρι του σταυροπόδι, μὲ τὸ ἀριστερὸ καὶ ἀνακούρκουδα μὲ τὸ δεξί του πόδι, γιὰ νἄχῃ τὸ γόνατό του ὡς εἶδος γραφεῖο. Κι' ἀκόμα, γιὰ νἄνε τὸ μελανοδοχεῖο του λιγάκι πιὸ ψηλὰ κι' ἔτσι νὰ μὴ σκύβῃ πολὺ ὅταν θὰ βουτοῦσε τὸ καλάμι του στὸ μελάνι, πῆρε πλάι του τὸ κόσκινο καὶ τὤβαλε μπρόμυτα στὸ μιντέρι καὶ πάνω του ἔβαλε τὸ μελανοδοχεῖο.

Γράφοντας ὅμως ἀφαιρέθηκε καὶ κάνοντας νὰ βουτήξῃ ἀναποδογύρισε τὸ χοπὰ τοῦ μελανιοῦ. Τὸ μελάνι χύθηκε ἐννοεῖται.

Τότε ἡ γυναῖκα τοῦ Χότζα ἔβαλε τὶς φωνὲς πὼς λέρωσαν τὰ σκεπάσματα τοῦ μιντεριοῦ.

—Μὴ φωνάζεις, ἀδερφή μου, εἶπε ὁ Χότζας μὲ ἀπάθεια, ἐγὼ δὲν ἔχυσα τὸ καλαμάρι πάνω στὸ μιντέρι, τὤχυσα πάνω στὸ κόσκινο.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Δική σου μιὰ πάντα

Αἰσθηματικὸν Μυθιστόρημα

ὑπὸ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Τὴν ἀπομάκρυνσι αὐτὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι εἶχε ζητήσει ἡ Τζένη. Τὴν εἶχαν κουράσει οἱ διασκεδάσεις καὶ οἱ φασαρίες τῆς πρωτευούσης. Τὸ φθινόπωρο εἶχε περάσει ἀδιάφορο γι' αὐτή. Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ καρδιά της ὑπέφερε, αἰσθανότανε τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἀποτραβηχτῇ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ὑποχρεώσεις, ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἐπαφὴ μὲ ἀδιάφορους κύκλους.

Ἤθελε νὰ φύγη, ν' ἀπομονωθῇ, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ὅλες τὶς σχέσεις της, νὰ μὴ δημιουργήση καμμιὰ καινούργια. Ἤθελε νὰ μὴ δοκιμάση πιὰ νέες ἀπογοητεύσεις. Κ' ἡ φτωχὴ κυρία Λερουὰ ποὺ τώρα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀγαπᾷ στ' ἀλήθεια τὴν Γαλλία κ' ἔκανε σχέδια νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικὰ σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ Παρισιοῦ, ὑπεχώρησε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη στὴν ἐπιθυμία τῆς κόρης της κι' ἄρχισε τὸ γῦρο τῆς Γαλλίας. Ξανάρχισε ἔτσι ἡ ζωὴ τῶν περιπλανωμένων, ἡ παραμονὴ στὰ ξενοδοχεῖα, ἡ ἀπομόνωσις μέσα σὲ ξένα περιβάλλοντα.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν μιλοῦσε ἐν τούτοις. Ἔκανε ὅλα τὰ χατήρια τῆς κόρης της. καὶ τὸ μόνο ποὺ τὴ στενοχωροῦσε καὶ τὴν ἐφόβιζε ἦταν ἡ μελαγχολία τῆς κόρης της, ἡ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος της, ποὺ καθημερινῶς γινότανε καὶ πιὸ αἰσθητή. Τὸ κακὸ δὲ προχωροῦσε τόσο, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀντίκτυπο καὶ στὴν ὑγεία της. Τὸ βλέμμα της δὲν ἦταν πιά, ὅπως πρὶν ζωηρό. Εἶχε μαυρίσει μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς ἠθικῆς ἀθλιότητος, ποὺ ἔβλεπεν ἐδῶ καὶ μῆνες. Κι' ἡ κυρία Λερουὰ ἔσπευσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἡ κόρη της ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ποὺ ἡ γηραιὰ κυρία ἀντιλαμβανότανε πόσο κακὰ ἐπιδροῦσε στὴν κόρη της.

Πρὶν φύγουν ἡ κ. Λερουά, ποὺ δὲν εἶχε παύσει νὰ ἀπασχολῆται μὲ τὸ ζήτημα τῶν 10 ἑκατομμυρίων ποὺ ὁ ἄνδρας της εἶχεν ἀφήσει στὸν μαρκήσιο, ἔλαβε μιὰ πολυσέλιδο ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Ντὲ Λαντουάρ. Ἡ Ἄννα ἀνέφερε τὸ διάβημα ποὺ εἶχαν κάμει στὸν ἀδελφό της, γιὰ νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴν κληρονομία καὶ τὴν ἄρνησί του.

Ἡ κ. Λερουὰ ἔδωσε τὸ γράμμα στὴν Τζένη, ἡ ὁποία τὸ διάβασε μὲ συμπάθεια.

— Καταλαβαίνεις, ἔλεγεν ἡ μητέρα, νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μαλλώνουν μεταξύ τους ποιὸς δὲν θὰ πάρῃ αὐτὰ τὰ χρήματα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλοι, θὰ ἔλεγα ὅλοι οἱ ἄλλοι, μᾶς παίρνουν τὸ κατόπι καὶ μᾶς ἐνοχλοῦν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βάλουν χέρι στὴν περιουσία μας;

Καὶ ἐπρόσθεσεν, ἀναστενάζοντας :

— Ἀλήθεια, ποτέ μου δὲν εἶχα τύχη. Ὁ πατέρας σου μοῦ τὸ ἔλεγε συχνά. Ἀφοῦ ἀγωνισθήκαμε τὴ μισή μας ζωὴ καὶ κάτι παραπάνω γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν ἄνεσί μας, φθάσαμε νὰ γίνουμε ὑπέρπλουτοι. Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος δὲν κατώρθωσε νὰ τὰ χαρῇ παρὰ λίγο καιρό. Τώρα κύτταξε, γιὰ ἕνα τόσο ἁπλὸ πρᾶγμα, τὴ διάθεσιν ἑνὸς μέρους τῆς περιουσίας μας, συναντοῦμε τόσες δυσκολίες. Καὶ τί θὰ τὰ κάνουμε τὰ δέκα ἑκατομμύρια, ποὺ δὲν τὰ δέχονται οἱ κληρονόμοι.

Ἡ Τζένη δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀπασχόλησι τῆς μητέρας της.

— Τί ἄλλο θὰ κάνουμε, μητέρα, παρὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε σὲ ἀγαθοεργοὺς σκοπούς. Ἔτσι κ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα μου θὰ ἐκπληρωθῇ.

Ἡ κυρία Λερουὰ κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ ὕφος ἀμφίβολο. Μὲ τὴν σχολαστικὴ ἐπιμονὴ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶνε συνηθισμένοι στοὺς κανόνας καὶ στὴν τάξι, ἐννοοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα τὶς τελευταῖες ἐπιθυμίες τοῦ συζύγου της. Καὶ δὲν ἀνεγνώριζε στὸν ἑαυτό της τὸ δικαίωμα νὰ ἀλλάξῃ οὔτε γιώτα ἀπὸ τὴ διαθήκη του.

Ἐν τούτοις δὲν θέλησε νὰ ἐπιμείνῃ γιὰ νὰ πείσῃ τὴν κόρη της. Ἡ Τζένη ἦτανε πιὸ πλούσια ἀπὸ τὴ μητέρα της. Κι' οἱ Ἀμερικανικοὶ νόμοι καὶ ἡ διαθήκη τοῦ πατέρα της εἶχαν ἀφήσει τὸ μεγαλύτερο μερίδιο τῆς κληρονομιας. Καὶ ἦτανε φανερό, ὅτι ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν μποροῦσε νὰ διαθέσῃ τὰ ὀγδόντα ἑκατομμύριά της, δὲν θὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ διαθέσῃ καὶ τὰ ἄλλα δέκα, ποὺ δὲν ἐδέχοντο οἱ ντὲ Λαντουάρ.

Καθισμένη ἀντικρὺ στὴ μητέρα της ἡ Μὶς Λερουὰ συλλογιζότανε. Τὸ γράμμα τῆς Ἄννας κρεμότανε ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ παράξενες σκέψεις, ξυπνούσανε στὸ μυαλό της.

— Ναί, συλλογιζότανε, αὐτὸ εἶνε περίεργο. Πιθανὸν ἡ οἰκογένεια αὐτὴ τῶν ντὲ Λαντουὰρ νὰ εἶνε ἡ μόνη στὸν κόσμο, ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ ἀμέτρητα πλούτη, ἡ μόνη ποὺ ἐφαρμόζει τὸ ἀξίωμα τοῦ σοφοῦ, νὰ ζῇ κανεὶς εὐτυχισμένος μὲ τὴν τύχη του, εὐχαριστημένος ἀπ' ὅ,τι κατέχει.

Ἐνῷ ἔκαμε τὶς σκέψεις αὐτὲς μέσ' ἀπὸ τοῦ νοῦ της θολὴ ἔβγαινε μιὰ εἰκόνα : ἡ εἰκὼν τοῦ Πέτρου ντὲ Ἀρσκουέ. Τὸν ἔβλεπεν, ὅπως τὴν τραγικὴ ἐκείνη μέρα τῆς φυγῆς της στὸν Μορμπιχάν, ἤρεμο, σχεδὸν ψυχρὸ καὶ ἀπόλυτα κύριο τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἔβλεπε μπρὸς στὰ μάτια τὸ περήφανο ἀνδρικὸ μέτωπο, τὸν ὑψηλὸ καὶ δυνατὸν αὐτὸ ἄνδρα, ποὺ οἱ δοκιμασίες δὲν τὸν εἶχαν δαμάσει. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, μὲς στὸ ὑποσυνείδητό της, ἐπιδοκίμαζε τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ Πέτρου, ποὺ τὸν ἔκαμε στὰ μάτια της πιὸ συμπαθητικό.

— Μητέρα, εἶπε ἡ Τζένη βάζοντας τέλος στοὺς μαιάνδρους αὐτοὺς τῶν συλλογισμῶν της, ποὺ τὴν ἔφερναν σὲ ἀγωνία, πότε φεύγουμε ;

— Αὔριο, ἂν θές, κόρη μου, ἀπάντησε ἡ κυρία Λερουά, ἕτοιμη ἤδη.

Κ' ἔφυγαν τὴν ἄλλη μέρα.

Πῆγαν πρῶτα στὴ Μεσημβρινὴ Γαλλία, στὴ Κυανῆ Ἀκτὴ κι' ἀπὸ κεῖ τράβηξαν στὴν Ἰταλία, ὅπου πέρασαν ὅλο τὸ χειμῶνα. Ἐθαύμασαν τὸ Βεζούβιο καὶ τὸ Λίδο. Ἐπεσκέφθηκαν τὶς πόλεις τὶς θαμμένες κάτω ἀπὸ τὴ λάβα καὶ τὶς πόλεις, ποὺ ἔκτισαν ἡ τέχνη καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ αἰῶνος μας.

Ἡ Τζένη, ποὺ τὸ ταξίδι της στὴν Γαλλία τῆς εἶχε ξυπνήσει τὰ καλλιτεχνικά της αἰσθήματα, ἔνοιωθε τώρα ἀπὸ τὸ ταξίδι της αὐτὸ στὴν θείαν Ἰταλία τὶς πιὸ ἀπόκρυφες αἰσθητικὲς χαρές. Κ' ἐθαύμαζε μ' ὅλη τὴν καρδιά της ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα, ποὺ ἐδημιούργησε τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα καὶ ποὺ ἁπλωνότανε τώρα μπροστὰ στὰ μάτια της.

Ἀλλ' ἡ ἐκδρομὴ αὐτή, ποὺ τὴν παρέτεινε θεληματικά, εἶχε γι' αὐτὴν ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀκόμη πιὸ πολύτιμο.

Ἡ ἀπόστασις, ὁ χρόνος ποὺ διέρρευσε εἶχαν κλείσει τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς της καὶ δὲν αἰσθανότανε πιὰ κανένα πόνο, τόσο ποὺ κ' ἡ ἴδια ἀποροῦσε καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό της, σὰν νὰ εἶχε διαπράξει κανένα σφάλμα.

Εἶχαν περάσει ὀκτὼ ὁλόκληροι μῆνες ἀπὸ τὴν μοιραία ἐξομολόγησι. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οὔτε μιὰ λέξι ἐρωτικὴ δὲν εἶχεν ἀνταλλάξει μὲ τὸν Λουκιανό. Καὶ τώρα στὸ ταξίδι δὲν μάθαινε γι' αὐτὸν παρὰ ἀπὸ γράμματα τῆς Μάρθας ἢ τῆς μαρκησίας. Ἡ πρώτη, κατὰ τὴ συνήθειά της, τῆς ἔγραφε παράπονα. Ἡ δευτέρα τῆς ἔστελνε γράμματα γεμᾶτα καλωσύνη καὶ χαρά, γράμματα μιᾶς εὐτυχισμένης γυναίκας ποὺ μιλεῖ γιὰ τὴν εὐτυχία της.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα γράμματα της, ὑπῆρχε μιὰ φράσις, μιὰ καὶ μόνη φράσις, ποὺ εἶχε κάμει ἐντύπωσι στὴν Τζένη.

«Ἂν καὶ βρίσκεσθε στὴν Ἰταλία, φαντάζομαι πὼς θὰ μάθατε γιὰ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ κ. Πλεσσοῦ. Τὸ τελευταῖο του βιβλίο ἔκαμε κρότο. Ἐκτὸς τούτου τελειώνει ἕνα θεατρικὸ ἔργο, μιὰ ἠθογραφικὴ κωμωδία, γιὰ τὴν ὁποία ἔχει ἤδη ἀσχοληθῆ ὁ Τύπος. Ἐλπίζω πὼς θὰ γυρίστε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βρεθῆτε στὴν πρεμιέρα τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ τοῦ φίλου μας».

Οἱ φράσεις αὐτές, ποὺ τὶς ἔγραφε τὸ χέρι τῆς μαρκησίας, ἀσφαλῶς ὅλως διόλου τυχαίως συγκίνησαν βαθειὰ τὴν Τζένη. Ἕνα περίεργον αἴσθημα, περίπλοκο, αἴσθημα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ξύπνησε μέσα της κ' ἐσκότισε τὸ μυαλό της.

Ἔνοιωθε ὑπερηφάνεια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ διάσημος—συλλογιζότανε—ποὺ ἡ φήμη του κάθε μέρα γινότανε καὶ μεγαλύτερη, τῆς ἀνῆκε κάπως. Τῆς εἶχε ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του. Ποιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο μένει ἀδιάφορη στοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ πλήθους ὅταν οἱ ἐνθουσιασμοὶ αὐτοὶ στρέφονται πρὸς τὸν ἄνδρα, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν πῇ δικό της, στὸν ἄνδρα, ποὺ τὸν ἔχει κατακτήσει ; Ἔτσι ἄθελα ξαναγύριζε στὸ παληὸ αὐτὸ αἴσθημα, ποὺ ἐφανταζότανε πὼς εἶχε τελείως ξερριζωθῆ ἀπὸ τὴν ψυχή της. Πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὴ σκέψι τοῦ Λουκιανοῦ καὶ στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι. Ἡ μητέρα της δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρησι. Μάλιστα ἐδέχθηκε τὴν πρότασι περὶ ἐπιστροφῆς μὲ χαρά, γιατὶ εἶδε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ πληγὴ τῆς κόρης της εἶχε γιατρευτῆ πιά.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔμειναν μεταξὺ Γένουας καὶ Νίτσας ἕως τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ νέο ἔργο τοῦ Λουκιανοῦ Πλεσσοῦ εἶχεν ἀναγγελθῆ καὶ ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν ἐνθουσιωδῶς γι' αὐτὸ καὶ προέλεγαν μιὰ ἐπιτυχία ἄνευ προηγουμένου.

Γιὰ τὴν Τζένη ἔφθασεν ἡ στιγμὴ νὰ γυρίσῃ πιὰ στὸ Παρίσι.

Ἦταν ἀκριβῶς ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶχαν πρωτοέρθει στὴ Γαλλία. Πόσα πράγματα ἔγιναν ἀπὸ τότε ! Πόσα γεγονότα σ' αὐτὸ τὸ σύντομο διάστημα τῶν δώδεκα μηνῶν !

Ἀπὸ τὴ Νίτσα τράβηξαν κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Παρίσι, χωρὶς κανένα ἐνδιάμεσο σταθμό. Βιαζότανε νὰ γυρίσῃ. Κι' ὅ,τι τὴν ἐνδιέφερε τώρα κυρίως ἦτο νὰ πληροφορηθῇ σὲ ποιὰ ψυχικὴ κατάστασι βρισκότανε ὁ Λουκιανός. Ἂν εἶχεν ἐπιδράσει καὶ σ' αὐτὸν ὁ ἀποχωρισμός, ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῶν μηνῶν ποὺ διέρρευσαν εἶχεν ἀρχίσει ἡ ἀνάρρωσις, ἡ ἀνάρρωσις αὐτὴ ποὺ ἡ Τζένη παρακαλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ ποὺ πίστευεν, ὅτι τὴν εἶχε βρῆ.

Τώρα ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν γιὰ τὴν νεαρὰ Ἀμερικανίδα παρὰ ἀντικείμενα ἁπλῆς περιεργείας. Ὅταν δέ, ἡ σκέψις της ἐγύριζε στὸ παρελθὸν καὶ συλλογιζότανε ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχαν συμβῆ τὸ ἐξαφνικὸ καὶ βίαιο αἴσθημά της γιὰ τὸν Λουκιανό, αἰσθανότανε κάποια ἀπορία καὶ ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτό της : «πῶς εἶχε συμβῆ τὸ πρᾶγμα αὐτό ;» Καλὰ-καλὰ δὲν τὸ καταλάβαινε κ' ἡ ἴδια. Καὶ δὲν καταλάβαινε ἀκόμη περισσότερο πῶς τὰ κατάφερε νὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὴν ψυχή της ἕνα αἴσθημα, ποὺ ἐπίστευε πὼς θὰ ἦταν αἰώνιο.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίζῃ καὶ νὰ ντρέπεται. Εἶχεν ὁρκισθῆ στὸ Λουκιανὸν αἰώνιον ἔρωτα καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς δὲν εἶχε διαρκέσει οὔτε ἕνα χρόνο ! Κι' ἄρχισε τὸ πρᾶγμα νὰ τὴν φοβίζῃ, νὰ τὴν ταράζῃ βαθειά. Ἀμφέβαλλε πιὰ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της, ἔλεγεν, ὅτι ἡ ψυχή της δὲν εἶνε πλασμένη γιὰ νὰ νοιώσῃ ἕνα βαθύρριζο αἴσθημα, ὅτι ἦταν ψυχὴ ξεραμένη ! Ἡ φτωχὴ νέα δὲν ἀντιλαμβανότανε, ὅτι ὁ ἔρως της γιὰ τὸν Λουκιανὸ εἶχε σβήσει, ὅπως κάθε φωτιά, ποὺ δὲν ὑποδαυλίζουν. Ὅπως κάθε γερὸς ὀργανισμὸς ἀπομακρύνει τὰ ἀρρωστειάρικα στοιχεῖα, ποὺ ἔρχονται νὰ παρεμποδίσουν τὴν κανονική του λειτουργία, ἔτσι κ' ἡ τιμία κ' ὑπερήφανη ψυχὴ εἶχεν ἀπαλλαγῆ μόνη της καὶ χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια ἀπὸ τὸ μικρόβιο αὐτό, ποὺ εἶχε πέσει στὴν καρδιὰ τῆς νέας σὲ μιὰ στιγμὴ μέθης. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θὰ εἶχεν ἆρά γε ὡς συνέπεια ἡ ψυχὴ αὐτὴ νὰ μὴ ξαναβρῇ πιὰ τὴν δύναμι νὰ ξαναγαπήσῃ ;

Ἡ Τζένη τὸ ἐπίστευσε στὶς ἀρχὲς κ' ἔνοιωσε μεγάλη πικρία.

— Τὸ βέβαιο εἶνε, ἔλεγε μέσα της, ὅτι εἶμαι μιὰ Ἀμερικάνα καὶ δὲν κρατῶ τίποτε ἀπὸ τὸ γαλλικό μου αἷμα. Ὅτι εἶμαι ἀνταξία κόρη μιᾶς φυλῆς ἐμπόρων καὶ πραγματικῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ αἰσθήματα. Μὲς στὴν ψυχή μου δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ποίησις.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ἔφθασε στὸ Παρίσι.

Ἄφησε νὰ περάσουν δυὸ μέρες πρὶν ἀναγγείλῃ τὴν ἐπάνοδό της στοὺς φίλους της.

Τὴν τρίτη δὲν βάσταξε πιά. Τὴν ἔκαιε ἡ ἐπιθυμία νὰ ξανανοιώσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνησι τῆς πρωτευούσης. Ἄλλως τε εἶχε καὶ τὴν μητέρα της, ποὺ τὴν ἐβίαζε νὰ βγῇ, γιατὶ ἡ ἀγαθὴ κυρία Λερουὰ ἦτανε κι' αὐτὴ κατενθουσιασμένη, ποὺ ξαναγύρισε στὴν πόλι αὐτή, ποὺ τόσο σωστὰ τὴν ὠνόμασαν «πρωτεύουσα τοῦ κόσμου». Δὲν εἶχε τάχα κάνει τόσα σχέδια, τόσα ὄνειρα περὶ ὁριστικῆς ἐγκαταστάσεως ἐκεῖ ;

Τώρα ποὺ ξαναγύρισε— καὶ φανταζότανε γιὰ πάντα— ἄρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα στὰ πέριξ τοῦ Ἐτουάλ, στὴν πλατεία τῆς Οὐάσιγκτων, ποὺ εἶνε τόσο ἀγαπητὴ σ' ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ἕνα πύργο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἱστορικὸ στὴ Βρετάννη κοντὰ στὸν πύργο τῶν ἀγαπητῶν της φίλων Ντὲ Λαντουάρ.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία δὲν ἀπεκάλυπτε ἐν τούτοις τὶς σκέψεις της σὲ κανένα, οὔτε καὶ στὴ Τζένη. Ἄλλως τε γιὰ τὴν εὐτυχία αὐτῆς ἔκαμε ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειρα. Γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς μονάκριβης κόρης της, καὶ τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ τὴν ἔβλεπε ἀποκαταστημένη.

Κατὰ τὴν παραμονή της στὸ Κεριβὲλ εἶχε καταπρομάξει, ὅταν μιὰ μέρα ἡ Τζένη τῆς ἐξωμολογήθηκε ὅτι εἶνε ἐρωτευμένη καὶ ὅτι ὁ ἔρωτάς της αὐτὸς ἦταν ἀπηγορευμένος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ ἑπόμενο.

Στὰ μάτια τῆς Τζέννης ὁ Πέτρος φαινόταν πάρα πολὺ συμπαθητικός

ΒΟΗΘΕΙΑ!!

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!!!

Τὸ ἔτος 1937, βεβαιοῦν οἱ ἀστρονόμοι, θὰ εἶνε ἕνα ἔτος μὲ κομῆτες!

Κομῆτες πολλοὶ καὶ ὄχι ἕνας μόνον κομήτης!

Θὰ δοῦμε πέντε κομῆτες, πέντε τέτοιους ἀστρικοὺς ἀλῆτες τοῦ οὐρανοῦ.

Ἄλλοι θὰ περάσουν ἀπὸ κοντά μας καὶ ἄλλοι κάπως μακρύτερα.

Πρὸ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς, τὸ Μάϊο τοῦ 1909, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κομῆτες, ἐπονομαζόμενος τοῦ «Χάλεϋ», ἐπλησίασε πάρα πολὺ κοντὰ τὸν πλανήτη μας καὶ μάλιστα τὴν Εὐρώπη.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί συνέβη τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες γιὰ ὅσους δὲν ὑπῆρχαν καὶ γιὰ ὅσους δὲν θυμοῦνται ἢ δὲν παρηκολούθησαν καλὰ τὴν ὑπόθεσι.

XXX

Μάϊος τοῦ 1909: Ἡ ἀνθρωπότης περιμένει τὸ τέλος της.

Τὴν 17 τοῦ μηνὸς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Ἄκεπλατζ τοῦ Βερολίνου ἀποστέλλει αὐτὸ τὸ ἀνακοινωθὲν εἰς τὸν τύπον:

«Ἐξ ὅσων ὑπολογίζομεν, ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτη θὰ πλησιάσῃ τὴν Γῆν μεταξὺ Τετάρτης καὶ Πέμπτης. Κατὰ τὴν διέλευσιν ταύτην ὁ κομήτης θὰ ἐμφανισθῇ στὸν οὐρανὸ ὑπὸ τὸ σχῆμα ἀστέρος. Τὴν 19 καὶ 20 θὰ εἶνε μόλις ὁρατὸς πρὸς τὸ βάθος τῆς Δύσεως. Ἡμέραι πλέον εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν παρατήρησιν καὶ ὁρατότητα τοῦ φαινομένου τούτου θὰ εἶνε ἀπὸ τῆς 22 μέχρι 26. Ἔπειτα ὁ κομήτης θ' ἀρχίσῃ ν' ἀπομακρύνεται μὲ ταχύτητα ἐπηυξημένη τόσον ἀπὸ τὴν Γῆν ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ λάμψις του θὰ ἐξασθενήσῃ καὶ θὰ σβύσῃ εὐθὺς ἀμέσως».

ΑΓΩΝΙΩΔΕΣ ΕΡΩΤΗΜΑ

«Κατὰ τὴν διέλευσιν ταύτην» ἠρωτοῦντο οἱ ἄνθρωποι, θὰ γίνῃ τίποτα; Αὐτὸ ἦτο τὸ ἐρώτημα ποὺ διεδίδετο ἀστραπιαίως ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ἄλλοι ρωτοῦσαν ἀστεῖα, ἄλλοι γιὰ νὰ πειράξουν τοὺς συνανθρώπους τους καὶ ἄλλοι ἀπὸ πραγματικὸ φόβο καὶ ἀγωνία.

Ἦταν ἕνα τραγικὸ ἐρώτημα ποὺ κατετάραξε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα!

Μέσα ἀπὸ τὰ ἐρέβη τοῦ ἀχανοῦς θὰ ἐφορμήσῃ τὴν μοιραία νύχτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20, τὸ τέρας αὐτό, ὁ κομήτης τοῦ Χάλεϋ.

Θὰ ἐμφανίζετο ὡς ἄλλη ἀπειλὴ κεραυνοβόλος πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας.

Ὁ κομήτης αὐτός, κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἦταν ἤδη γνωστὸς ἀπὸ παλαιότερα χρόνια.

Τὸ ἔτος 66 μετὰ Χριστὸν παρουσιάσθη ὡς ἄλλη ρομφαία ἄνωθεν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Τὸ 1066 ἐνεφανίσθη νὰ χαιρετήσῃ τὸ Γουλιέλμο τὸν κατακτητὴ στὴν ἀπόβασί του στὴν Ἀγγλία.

Δὲν ἦταν λοιπὸν τίποτα τὸ καινούργιο. Ἦταν γνώριμός μας παληός. Ἦταν ἕνα ἄστρο ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται κάθε τόσο.

ΥΠΟ ΠΟΙΟΝ ΣΧΗΜΑ ΘΑ ΕΠΕΛΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἀνησυχία τοῦ κόσμου ἦταν μεγάλη, διότι ξαφνικὰ διαβάζει στὶς ἐφημερίδες τὸ κάτωθι ἀνακοινωθὲν τοῦ Ἀστεροσκοπείου:

«Ἐκ παρατηρήσεων μας κατὰ τὰς δύο τελευταίας νύχτας τὸ μῆκος τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτου ὑπελογίσθη σὲ 63.000.000 χιλιόμετρα».

Ἡ ἀνθρωπότης διαβάζει τὴν εἴδησι αὐτὴ μὲ πραγματικὸ τρόμο. Οἱ ἀριθμοὶ δὲν καθορίζουν τίποτα τὸ θετικόν, παρὰ μονάχα ἐνσπείρουν καὶ ἐμπνέουν τρόμον, θάνατον, καταστροφήν.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὴν διάβασιν μέσῳ τῆς τεραστίας αὐτῆς οὐρᾶς, οἱ ἀστρονόμοι τοῦ κόσμου ἀναφέρουν διαφόρους γνώμας, τὰς ὁποίας ὁ καθένας τους ὑποστηρίζει ὡς βεβαίας.

Κατὰ τὸν ἀστρονόμο τοῦ Κιέλου: Ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτου θὰ σαρώσῃ τὸν φλοιὸν τῆς Γῆς. Κατὰ τὸν καθηγητὴ Μπιγκουρντὰν τοῦ Ἀστεροσκοπείου Παρισίων: ἡ Γῆ θὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς οὐρᾶς τοῦ κομήτου. Τοὐναντίον ὁ Μιλόσεβιτς τῆς Ρώμης, βασιζόμενος ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν Ἀστεροσκοπείων τῆς Ρώμης καὶ Βάντοβας βεβαιοῖ ὅτι εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ἡ περίφημη αὐτὴ οὐρὰ θὰ ἐγγίσῃ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς.

Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ εἶνε βέβαιος ὁ δυστυχὴς κοσμάκης, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ ἀστρονόμοι, οἱ εἰδικοί, οἱ μεγάλοι σοφοὶ ἀλληλοεγρονθοκοποῦντο στὶς δηλώσεις τους; Ἐπὶ πλέον κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους δὲν καθώριζε οὔτε τὴν ὥρα τῆς συναντήσεως τῆς Γῆς μὲ τὸν κομήτη! Κι' ἐνῷ ὁ Μιγκουρντὰν ὁρίζει ὡς ραντεβοὺ τὴν νύχτα Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμπτην, ὁ πανοσιώτατος ἀστρονόμος Μορὲ σχίζει τὰ ἱμάτιά του, ὑποστηρίζοντας ὅτι θὰ γίνῃ τὴν Τρίτην πρὸς τὴν Τετάρτην.

Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγκρούσεως, ἂν ἐγένετο σύγκρουσις ἢ συνάντησις, ἐλέγοντο φρικτὰ καὶ τρομερὰ πράγματα.

Οἱ κύριοι ἀστρονόμοι παρεδέχοντο βέβαια μία δηλητηρίασι τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπὸ τὰ ἀέρια ποὺ θὰ εἶχε ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτου, ἰδίως ἀπὸ πρωσσικὸν ὀξύ. Κατὰ τὸν διάσημο Σβάντη Ἀρχένιον τῆς Στοκχόλμης, ἡ οὐρὰ τοῦ τέρατος αὐτοῦ κομήτου θὰ ἦταν παραγεμισμένη μὲ θανατηφόρον ἀέριον.

Δηλαδὴ δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις νὰ διαφύγωμε: ἡ Γῆ θὰ κατεστρέφετο καὶ ἀκριβῶς τὴν νύχτα τῆς 18 πρὸς τὴν 19 Μαΐου τοῦ 1909!

ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Στὶς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, Σερβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Ἑλλάδα, οἱ πιστοὶ προσεύχονται, γονατίζουν, νηστεύουν καὶ ξενυχτοῦν. Ἄλλοι αἰτοῦν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ἄλλοι παρακαλοῦν σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ κινδύνου.

Στὴ Γερμανία τοὐναντίον προσπαθοῦν νὰ τελειώσουν τὴ ζωή τους εὔθυμα. Οἱ τοῖχοι τῆς Κολωνίας εἶνε γεμᾶτοι ἀπὸ πολύχρωμα μανιφέστα ποὺ προσκαλοῦν τὸ λαὸ διὰ τὰς «ἑορτὰς τοῦ κομήτου». Χορός, γλέντι, ξενύχτι, μεθύσι, κραιπάλη. Ἐγκαινιάζεται μάλιστα ἕνα νέο κέντρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ κομήτης». Ὁ ἰδιοκτήτης του κατὰ τύχην ὀνομάζεται μάλιστα Χάλεϋ.

Ἡ πιστοὶ καθολικοὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης μιμοῦνται τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τους τῆς Ἀνατολῆς. Προσευχὴ καὶ νηστεία!

Μιὰ ἐφημερὶς τοῦ Βερολίνου ἀνατυπώνει τὸ περίφημο γράμμα τοῦ Βολταίρου : «Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κομήτη». Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν κομήτη τοῦ Μπίελας, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη τὸ 1773.

Αἱ τότε πέντε Ἤπειροι τῆς Γῆς (γιατὶ ἡ ἕκτη ἡ Ἀνταρκτική, δὲν ἦτο γνωστὴ) ἡτοιμάζοντο ἐσπευσμένως γιὰ τὴν «μεγάλη νύχτα».

Στὴ Νέα Ὑόρκη ὅλες οἱ ταράτσες εἶχαν ἐνοικιασθῆ.

Ἡ ἀγωνιώδης αὐτὴ ἀναμονή, ὁ τρόμος τοῦ ἀγνώστου κινδύνου καὶ πρὸ πάντων τὸ δηλητηριῶδες φάντασμα τοῦ πρωσσικοῦ ὀξέος, ἀναταράζει τὴν ἰσορροπία τῶν ψυχῶν καὶ ἐνσπείρει τὴν ταραχὴ μέσα στὰ ἀσθενικὰ πνεύματα.

Οἱ νέγροι τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν ὑποπέσει σὲ μιὰ ἀλλοφροσύνη. Στὶς κοιλάδες, στὰ βουνὰ δὲν ἀκούγονται παρὰ μόνον ὑστερικὲς φωνές. Πολλοὶ τρελλαίνονταν. Ἐκδηλώσεις διάφορες ὑστερισμοῦ παρουσιάζονται. Μιὰ νέα ὁλόγυμνη στὴ Βενετία γυρίζει τοὺς δρόμους μ' ἕνα σταυρὸ στὸ χέρι καὶ φωνάζει στὸν κόσμο : «Μετανοήσετε! Τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἐγγίζει!» Πίσω της ἀκολουθεῖ πολὺ πλῆθος. Ἡ ἀστυνομία ἐπεμβαίνει.

Ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη πληροφορεῖ ὅτι ὁ τότε Σουλτᾶνος Ἀμπντοὺλ Χαμὶτ βρίσκεται σὲ πολὺ ἄσχημη κατάστασι ἐκνευρισμοῦ. Δὲν κοιμᾶται πιὰ καὶ διαρκῶς ἐρευνᾷ τὸν οὐρανὸ μ' ἕνα τηλεσκόπιον.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΚΟΥ.

Στὸ Σικάγο ἱδρύεται μιὰ βιομηχανία νέου εἴδους. Μία ὀργάνωσις ἀναλαμβάνει νὰ κλείνῃ ἑρμητικῶς πορτοπαράθυρα καὶ κάθε τρύπα τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ τὸ πρωσσικὸν ὀξύ.

Ἕνας βιομήχανος τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ, ἀναζητᾷ παντοῦ συνεταίρους γιὰ νὰ φτιάσουν καταφύγια ἐναντίον τοῦ κομήτου, μὲ ἐγκαταστάσεις ἐσωτερικὰς ὀξυγόνου.

Στὴ Λισσαβῶνα, ἕνας φαρμακοποιὸς πουλᾷ καθημερινῶς χιλιάδες μπουκαλάκια ἐλιξήριον ἀντικομητικόν.

Στὸ Παρίσι ὑπάρχει ἕνας συναγωνιστής του, ὁ ὁποῖος πουλᾷ τὴν «Ἀντιχαλεΐνη» πρὸς 5 φράγκα τὸ φιαλίδιον.

Ἄλλοι χημικοὶ καὶ φαρμακοποιοὶ κάνουν τὴν τύχη τους καὶ θησαυρίζουν μὲ διάφορες τέτοιες ἐφευρέσεις ἀντικομητικές.

Οἱ ἀστρονόμοι ἐν τούτοις συνεχίζουν τὶς προρρήσεις τους. «Θὰ ἔχωμεν μίαν βροχὴν διαττόντων ἀστέρων».

Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ συμβῇ τίποτα.

Ὁπωσδήποτε στὰ μαγαζιά, στοὺς δρόμους, πωλοῦνται κάρτ ποστάλ, καρφίτσες μὲ κομῆτες, τραγουδάκια τῆς στιγμῆς γιὰ τὸν κομήτη.

Μιὰ ἐφημερίδα δημοσιεύει : «Ἡ διαθήκη τοῦ κόσμου!» καὶ τὰ φύλλα της γίνονται ἀνάρπαστα.

Καὶ στὴ Μονμάρτρη τὰ πάντα ἑτοιμάζονται καταλλήλως γιὰ ὀργιώδη γλέντια γιὰ τὴ μοιραία τελευταία νύχτα!

Οἱ ἑταιρεῖες αὐτοκινήτων, τράμ, τριπλασιάζουν τὴ συγκοινωνία.

Τέλος ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας νὰ σκεφθῇ τὸ κάνει γιὰ νὰ χρηματισθῇ.

ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΚΟΜΗΤΗΣ;

Ἡ νύχτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 εἶνε νεφελώδης καὶ ὑγρή. Οἱ ἀστρονόμοι καὶ ὁ κόσμος ἄδικα ἐρευνοῦν τὸν οὐρανό. Ἔχουν συγκεντρωθῆ ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Ἄϊφελ, στὶς ὑψηλότατες ταράτσες τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Βερολίνου, τῆς Ρώμης, τῶν Βρυξελλῶν, τῆς Βιέννης, τοῦ Λονδίνου καὶ ὅλων τῶν χωρῶν καὶ πόλεων.

Ὁ Ἅγιος Ποντίφηξ εὑρίσκεται κι' αὐτὸς ἐν ἀναμονῇ στὸ ἀστρονομικὸ παρατηρητήριο τοῦ Βατικανοῦ.

Τέλος στὸ Σβέντνιτς τῆς Γερμανίας, λίγο μετὰ τὶς τρεῖς τὴ νύχτα ἐμφανίζεται ἐπὶ τέλους ὁ κομήτης μεταξὺ δύο βουνῶν, τοῦ Ζόμπτεν καὶ τοῦ Κόλτεχεμπεργκ ν' ἀνεβαίνῃ ψηλὰ στὸν ὁρίζοντα. Εἶνε κατακόκκινος καὶ τὸν συνοδεύει ἡ μεγαλοπρεπὴς θυσανωτὴ οὐρά του.

Ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ παίρνῃ θάρρος. «Ἴσως νὰ μὴ συμβῇ τίποτα», ἀρχίζουν νὰ μουρμουρίζουν οἱ ἀστρονόμοι.

Κι' ἔτσι συνέβη: Δὲν συνέβη τίποτα! Ἄδικα ξενύχτησε ὅλος ὁ κόσμος μέχρι τὸ πρωΐ, ἄδικα περίμενε τὰ δηλητήρια νὰ τὸν θανατώσουν. Τίποτα δὲν ἐσυνέβη τὴ νύχτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20.

Ἄδικα οἱ σωλῆνες ὀξυγόνου ἀγοράστηκαν καὶ κατηναλώθησαν στὰ κλειστὰ δωμάτια, ἄδικα ἐπληρώθησαν τόσο πολλὰ χρήματα γιὰ τὰ ἀντικομητικὰ καὶ τὰ ἀντιχαλεϊκὰ ἐλιξήρια.

Τὴ μεγαλύτερη τρομάρα θὰ τὴ δοκίμασαν ἀσφαλῶς οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὁποῖοι τὴ νύχτα ἐκείνη εἶχαν μιὰ τρομερὴ θύελλα, μὲ ἀστραπὲς καὶ βροντές. Τὰ κυπαρίσσια ἐλύγιζαν στὰ νεκροταφεῖα καὶ οἱ Κωνσταντινουπολῖτες ψιθύριζαν : «Ἀνάστασις νεκρῶν!» «Οἱ νεκροὶ τοῦ Βοσπόρου ξυπνοῦν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν». Τὸ πρωΐ οἱ ὑπόγειες στοὲς τῶν ἐκκλησιῶν εὑρέθησαν γεμᾶτες ἀπὸ τρελλούς!

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΟ ΠΡΩΙ

Μόλις ἐχάραξε ἡ αὐγὴ τῆς 20 Μαΐου, ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸ Θεὸ γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέφυγαν.

Οἱ ἀστρονόμοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τσακώνωνται ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες.

Ὅπως συνήθως δὲν κατώρθωναν νὰ μείνουν σύμφωνοι.

Δὲν μποροῦσαν νὰ καθορίσουν μὲ ἀκρίβεια τί συνέβη εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ κακοκαιρία τοὺς ἠμπόδισε νὰ κάνουν καθαρὲς παρατηρήσεις.

«Ἡ διέλευσις ἐπιστοποιήθη» ἔλεγαν, ἐκεῖνο ποὺ δὲν καθωρίσθη ἦτο τὸ περιεχόμενον τῆς οὐρᾶς, ἡ ὁποία πέρασε ἀπὸ πάνω μας δίχως νὰ μᾶς κάνῃ τίποτα.

Καὶ ὁ κόσμος ἐπέστρεψε εἰς τὰ ἔργα του, σαστισμένος, δίχως ν' ἀντιληφθῇ κι' αὐτὸς τί συνέβη στὴν πραγματικότητα!

Καὶ πράγματι δὲν εἶδαν τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο θέαμα: ἕνα λαμπερὸ ἄστρο μὲ μιὰ μεγάλη οὐρά, ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔσβυσε ἐντελῶς μέσα στὰ ἐρέβη τοῦ ἀχανοῦς ἀγνώστου κόσμου.

Σὲ πολλὰ μέρη ὅμως τῆς γῆς, ὅπως βεβαιοῦν μερικοὶ εἶδαν διάττοντας ἀστέρας.

Σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη κάπως ἐφοβήθηκαν γιατὶ ἐνόμισαν ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε τὸ ὁποῖον ἴσως νὰ εἶχε δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Δὲν συνέβη ὅμως τίποτα.

Κάτι ποὺ δὲν διεπιστώθη ἀλλὰ καὶ αὐτὸ διαμφισβητεῖται διότι τὴ νύχτα ἐκείνη ὅλων τὰ στήθη ἦσαν ταραγμένα ἀπὸ μιὰ ἀγωνία. Εἶπαν δηλαδὴ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν παλμό της. Τίποτα δὲν ἐκινεῖτο καὶ ὅτι ἕνα βάρος πλάκωσε διὰ μιᾶς ὅλων τὰ στήθη.

Ἀμφισβητήθη ὅμως κι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους, οἱ ὁποῖοι φιλονικοῦσαν στ' ἀναμεταξὺ νὰ λύσουν τὰ ἄλυτα προβλήματα τῆς λύσεως.

ΤΖΩΝ ΚΑΙ ΝΤΟΛΟΡΕΣ, ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐρωτικῆς τραγωδίας. — Ἡ ἀγωνία μετὰ τὴν εὐτυχία.— Ὁ Τζὼν ἐγκαταλείπει τὴν Ντολορές.— Αἱ φῆμαι ποὺ γίνονται πραγματικότης.— Τὸ διαζύγιο καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς εὐτυχίας. — Καὶ τώρα ὁ καθένας τὸν δρόμο του.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΜΑΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, Αὔγουστος. (Τῆς μονίμου συνεργάτιδός μας).— Ἔγραφα στὴν προηγούμενη ἀνταπόκρισί μου γιὰ τὸ μεγαλύτερο «ἐρωτικὸ δρᾶμα» τοῦ Χόλλυγουντ καὶ εἶχα ἀφηγηθῆ τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ εἰδυλλίου καὶ τοῦ γάμου τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ καὶ τῆς Ντολορὲς Κοστέλλο. Εἶχα περιγράψει τὰ χρόνια τῆς μεγάλης καὶ θρυλικῆς εὐτυχίας τους, ἀπὸ τὸ 1929 ὡς τὸ 1931 καὶ ἔλεγα ὅτι στὴ σημερινή μου ἀνταπόκρισιν θ' ἀφηγηθῶ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας τους. Τηρῶ τὴν ὑπόσχεσί μου καὶ συνεχίζω τὴν ἀφήγησι...

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1932 ἡ Ντολορὲς περίμενε δεύτερο παιδί· ἐν τῷ μεταξὺ, ὅμως, δὲν τὴν εἶχαν ξεχάσει στὸν κινηματογράφο, ὅπου ἡ μελαγχολικὴ γοητεία της εἶχε κατακτήσει φίλους καὶ θαυμαστάς. Τῆς ἐπροτάθη, λοιπὸν, ἕνα συμβόλαιο, ποὺ ἡ Ντολορὲς τὸ ἀπέρριψε, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὡς συνέπεια ἐπικρίσεις καὶ συκοφαντίες. Ἐν τούτοις, στὶς 6 Ἰουλίου 1932 ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ δεύτερο παιδί της, ἀγοράκι αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ γιὰ λίγον καιρὸ, βλέποντας τὴ βαθειὰ εὐτυχία ποὺ ἔδειχνε ὁ Τζών, μπόρεσε νὰ νομίσῃ ὅτι εἶχε κερδίσει τὴ νίκη... Ἀλλοίμονον, ὅμως! Στὴν καθημερινὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ νίκη ὁριστική. Ἡ Ντολορὲς ἐγνώριζε καλὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνδρός της· ὁ χειρότερος, ὁ πιὸ ἐπίμονος ἦταν, δυστυχῶς, σχεδὸν ἀδύνατον νὰ νικηθῆ. Ἂν εἶχε ἀνθρώπινον ὄνομα, ἂν ἦταν ἀνθρώπινο πλάσμα, θὰ ἦταν ἴσως δυνατὸν στὴν Ντολορὲς νὰ τοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της: ἦταν, ὅμως, ἕνας δαίμων! Ἕνας δαίμων, ποὺ ἐκυρίευε συχνὰ τὸν Τζών. Ἡ Ντολορὲς, μολονότι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν κινηματογράφο καὶ ζοῦσε τώρα μόνον ὡς σύζυγος, παρακολουθοῦσε ὡστόσο τὴν ἐργασία τοῦ ἀνδρός της. Εἶνε γνωστὸν ποιὰ δραστηριότητα ἔδειξε ὁ Τζὼν, τί ἀξιόλογος ἠθοποιὸς ἀπεκαλύφθη στὶς ταινίες «Ἀρσὲν Λουπέν», «Κληρονομικότης», «Γκρὰντ Ὀτέλ», «Ὁ μεγάλος δικηγόρος» καὶ τόσες ἄλλες. Ἀπότομα ἔγινε ξένος γιὰ τὸ σπίτι του, παράξενα ἀδιάφορος καὶ ἀλλαγμένος. Ὑπῆρξαν τρομερὲς ἡμέρες γιὰ τὴν Ντολορὲς, νύχτες γεμάτες ἀγωνία, νύχτες ἀγρυπνίας. Οἱ οἰκογενειακοὶ φίλοι, ὅλοι ἀφωσιωμένοι πολὺ στὸν Τζὼν, ἀλλὰ καὶ στὴν Ντολορὲς, τῆς ὁποίας ἐθαύμαζαν τὸ καταπληκτικὸ θάρρος, ἀνησύχησαν ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ συζύγου καὶ ἔσπευσαν νὰ συμβουλεύσουν τὴν Ντολορές. Αὐτὴ τοὺς εὐχαρίστησε, χαμογέλασε θλιβερὰ καὶ δὲν εἶπε τίποτε: εἶχε πάντοτε τὴ συνήθεια νὰ λύῃ μόνη τὶς δυσκολίες της, ὅπως μόνη εἶχε πολεμήσει καὶ ὑποφέρει. Μ' ὅλη τὴν καρδιά της ἐλυπεῖτο τὸν Τζὼν· ἤξερε τί εἶνε ἡ δουλειὰ τοῦ στούντιο, ἡ σκληρὴ ζωὴ τοῦ ἠθοποιοῦ, ἡ ἐξαντλητικὴ νευρικὴ προσπάθεια ποὺ χρειάζεται κάθε μέρα. Δὲν ἀποροῦσε ποὺ τὸν ἔβλεπε ἔτσι, κουρασμένον, ἀδιάφορον σ' ὅλους. Ἐκεῖνο ποὺ ἀποζητοῦσε ὁ ἄνδρας της δὲν ἦταν παρὰ ἡ ξεκούρασις, ἡ ἀνάπαυσις στὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἠρεμία.

Καὶ τότε ξανάφυγαν σὲ ταξίδι· δὲν ὑπῆρξε μεταξύ τους οὔτε φιλονικία, οὔτε ἐξήγησις. Ἡ Ντολορὲς πῆρε τὸν Τζὼν στὴ θάλασσα, ἐλπίζοντας μιὰ φορὰ ἀκόμα ὅτι ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ μοναξιά, ἡ ἀνάπαυσις θὰ ξανάδιναν στὸν κουρασμένο καλλιτέχνη τὴν πνευματικὴ ἠρεμία, τὴν αὐτοπεποίθησι, τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴ στοργή. Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ ὅταν ἔγινε λόγος γιὰ ἐπιστροφή, ὅταν τὰ φῶτα τῆς Καλιφορνίας φάνηκαν πάλι στὸν ὁρίζοντα, ἡ Ντολορὲς μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε σώσει τὴν εὐτυχία της καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε· ὡστόσο ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἡμέρα στὸ στούντιο, ἐξαιρετικὰ κουραστική, ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, πῆγε ἀλλοῦ, στὴν τύχη τῆς περιπετείας καὶ τῆς ἰδιοτροπίας του, ποὺ τὴ δεχόταν στὸ ἑξῆς ὡς τὸν μόνον ὁδηγό του... Δὲν ξαναγύρισε οὔτε ἐκείνη τὴ νύχτα, οὔτε τὴν ἑπομένη... Ἡ Ντολορὲς δὲν παραπονέθηκε, δὲν εἶπε τίποτε σὲ κανένα, δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξι κατηγορίας· δὲν εἶχε οὔτε ἐγωϊσμό, οὔτε ὑπεροψία: τὸν ἀγαποῦσε. Ἔμεινε, χωρὶς νὰ κουράζεται νὰ τὸν περιμένῃ. Ἤξερε πόσο ἦταν ἀδύνατος, πόση ἀνάγκη ἀπὸ περιποιήσεις εἶχε ἡ ὑγεία του, σὲ ποιὰ μοιραία ἐγκατάλειψι τοῦ ἑαυτοῦ του μποροῦσε ν' ἀφεθῆ. Καὶ περίμενε, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς, τὸ γυρισμό του, γιὰ τὸ δικό του καλό.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἀπαίσιες ἱστορίες ρυπαρῶν συκοφαντιῶν ἔφθασαν στ' αὐτιὰ τῆς Ντολορές. Δὲν ἔδωκε καμμιὰν ἀπάντησι. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1936 ὡστόσο ἦλθεν ἡ ἀπόδειξις, ἡ ἀδιαφιλονίκητη ἀπόδειξις: στὴ θαλαμηγό του, στὴν ἴδια θαλαμηγὸ ποὺ τοὺς εἶχε ταξιδέψει τόσες φορὲς στὴν εὐτυχία, ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ εἶχεν ἐγκαταστήσει τώρα τὴ... δεύτερη σύζυγό του, τὴν συγγραφέα Στρέιντζ, τὴν ὁποίαν εἶχε χωρίσει ὅταν ἐγνώρισε τὴν Ντολορές! Καὶ μαζί της εἶχε ξεκινήσει γιὰ ταξίδι. Εἶχε μαζί του κι' ἄλλους συντρόφους. Ἀπαίσιες ἱστορίες ἐκυκλοφόρησαν καὶ, αὐτὴ τὴ φορὰ, ὑπῆρχαν τὰ γεγονότα, ἀναμφισβήτητα, ποὺ πλήγωναν, βεβαίως, τὴν Ντολορὲς, ἀλλὰ ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὰ παραδεχθῆ... Τότε ἡ Ντολορὲς, γιὰ χατῆρι τῶν παιδιῶν της, γιὰ τὴν μέλλουσα εὐτυχία τους, ἔκανε τὴ μόνη δυνατὴ χειρονομία: συντετριμμένη, πληγωμένη, ἀπελπισμένη, ζήτησε τὸ διαζύγιο. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἀφιερωθῆ πάλι στὴν ἐργασία, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ στούντιο, νὰ ξαναγίνῃ ἐλεύθερη, γιὰ νὰ μπορέσῃ, μὲ τὴν ἡσυχία της, νὰ μεγαλώσῃ τὰ δυὸ παιδιά της.

Ἀγωνίσθηκε τόσο καλὰ, ὥστε ἐπέτυχε ὅ,τι ζητοῦσε. Τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκε ἡ ἀπόφασις γιὰ τὸ διαζύγιό της, ἡ Ντολορὲς ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ ρόλου τῆς μητέρας στὴν ταινία «Ὁ μικρὸς λόρδος»... Ποτὲ δὲν εἶπε κακὸ λόγο γιὰ τὸν Τζὼν Μπάρρυμορ. Τοὐναντίον, μάλιστα, λέγει, μὲ τὸ τόσο σπάνιο θάρρος της, ποὺ τὴν κάμνει μιὰν ἀπὸ τὶς παθητικώτερες καὶ πιὸ μελαγχολικὲς φυσιογνωμίες τοῦ Χόλλυγουντ, πάντα καλὸ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της: «Ὑπῆρξα εὐτυχισμένη πέντε χρόνια, εἶχα πέντε χρόνια εὐτυχίας...»

Καὶ ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ; Δὲν εἶπε σὲ κανένα τὴ γνώμη του γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς Ντολορές· ἐπὶ μῆνες, ἐπὶ χρόνια, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ἔμεινε μακρυὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ἐταξίδεψε, πέρασε μερικοὺς μῆνες στὶς Ἰνδίες. Οἱ φίλοι του, ὅμως, βεβαιοῦν, ὅτι, ὅταν βγῆκε ἡ ἀπόφασις τοῦ διαζυγίου, τὴν δέχθηκε σὰν τρομερὸ χτύπημα. Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι μόλις ἀπὸ λίγους μῆνες εἶνε πάλι στο ποδι, γιατὶ ὅταν γύρισε πέρυσι στὸ Χόλλυγουντ, ἔπαθε νέα κρίσι μελαγχολίας, ποὺ τὸν κράτησε πολὺν καιρὸ σὲ νευρολογικὴ κλινική. Τώρα ἔχει γυρίσει στὸ στούντιο καὶ εἶνε παγκόσμια ἡ τελευταία ἐπιτυχία του στὸ ρόλο τοῦ Μερκούτιο στὸ «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα». Ὅταν τέλειωσε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας αὐτῆς, ποὺ ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς μεγάλους θριάμβους τῆς περασμένης σαιζὸν, ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ εἶχε δώσει μιὰ συνέντευξι καὶ εἶπεν ὅτι γι' αὐτὸν ἡ τέχνη του ὑπῆρξε, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε ἡ μεγάλη ὑπόθεσις τῆς ζωῆς του, ποὺ θὰ σκιάζῃ κάθε τι ἄλλο. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τώρα, ποὺ ἔγινε πάλι καλά, θὰ ξαναδουλέψῃ μὲ τὴν παληὰ φλόγα καὶ θὰ μᾶς δώσῃ καινούργιες ταινίες, ὅπως τὸν καιρό, ποὺ, χάρις στὴν ἁρμονικὴ καὶ εἰρηνικὴ ζωή, ποὺ τοῦ εἶχεν ἐξασφαλίσει ἡ Ντολορὲς, γύριζε ἀλλεπάλληλα φίλμ... Δὲν θὰ εἶνε, ὅμως, πλέον τὸ ἴδιο πρᾶγμα... Ἡ Ντολορὲς, τώρα, πηγαίνει κάθε πρωῒ στὸ στούντιο καὶ βρίσκει, ὅταν γυρίζῃ ἀργὰ τὸ βράδυ, στὸ σπίτι τὰ δυὸ μικρὰ παιδιά της κοιμισμένα... Εἶνε δυστυχισμένη, κι' ὅμως δὲν ἔχει χάσει τὸ θάρρος της. Κι' ἀγαπᾷ πάντα τὸν Τζών. Μήπως κι' αὐτὸς, ὅμως, δὲν τὴν ἀγαπᾷ;... Ἀλλὰ τέτοια εἶνε ἡ μοῖρα: τὸ ὡραιότερο εἰδύλλιο τοῦ Χόλλυγουντ ἔχει ἐξελιχθῆ —χωρὶς λόγο— στὴν μελαγχολικώτερη ἐρωτικὴ τραγωδία...

Α. Ρ.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ σκιτσάκι τῆς Ντολορές.

Πορτραῖτα ἀστέρων
ΛΕΣΛΙ ΧΟΟΥΑΡΝΤ
Ὑπὸ Ντ. Φαίρμπανξ

Τὸν ὀνομάζω «Χουίμσευ», γιατὶ ἡ γοητεία του εὑρίσκεται ὄχι μόνο στὸ ἀπέραντο ταλέντο του, ἀλλὰ πρὸ παντὸς σὲ μιὰ φαινομενικὴ ἔλλειψι εὐθύνης... Ὁ Λέσλι εἶνε εὐσυνείδητος καλλιτέχνης καὶ ὑπέροχος «ἐργάτης» στὸ ἐπάγγελμα, ποὺ ἔχει διαλέξει. Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ἠθοποιοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους μπορεῖ νὰ πῇ κανένας ὅτι τὸ παίξιμό τους εἶνε μελετημένο ὡς τὴν τελευταία λεπτομέρεια. Κάθε ἔκφρασις τοῦ Χόουαρδ —τὸν θυμᾶστε στὸ «Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα», στὸν «Ἱππότη μὲ τὸ Ρόδο»;— εἶνε ὥριμα δουλευμένη καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς συνόλου ἑνιαίου καὶ ἀψόγου. Κάθε χειρονομία του δικαιολογεῖται καὶ ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὸν διάλογο καὶ ἀπὸ τὸ γενικὸ νόημα τῆς σκηνῆς. Γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ «ἐφφὲ» του καὶ ξέρει πῶς νὰ τὰ ἐπιτύχῃ. Γι' αὐτὸ τὸ νὰ ἐργάζεται κανένας μαζί του εἶνε μιὰ διαρκὴς ἔκπληξις... Τὸ αἴσθημα τῆς εἰρωνείας δὲν τὸν ἀφήνει ποτέ. Γελᾷ συνεχῶς καὶ μεταδίδει τὴν εὐθυμία σ' ὅσους τὸν πλησιάζουν. Ἡ ζωὴ τὸν κάνει πιὸ εὐτυχισμένον ἀπὸ ὁποιονδήποτε, γιατὶ δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε ἕνα χαμίνι. Οἱ μικροὶ θρίαμβοι ἐκείνων ποὺ τὸν περιβάλλουν ἔχουν λιγώτερη σημασία γι' αὐτὸν, παρὰ ἡ συνέχεια τῆς καταπληκτικῆς ἱστορίας, ποὺ διηγεῖται ἀπὸ ἐννέα χρόνια τώρα στὴν κορούλα του... Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε τὴν ἐποχὴ, ποὺ τὸ παιδὶ μόλις ἄρχιζε νὰ καταλαβαίνῃ τί τοῦ ἔλεγαν καὶ κάθε βράδυ, ὅταν ἡ κορούλα του πέφτῃ στὸ κρεββάτι, ὁ Χόουαρντ συνεχίζει τὴν ἀφήγησι. Λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔγινε δυνατὸν νὰ ἐγγραφοῦν σὲ πλάκες ὅσα τόσα χρόνια ἀφηγεῖται στὴν κόρη του ὁ Λέσλι. Ἡ φαντασία του πηδᾷ ἀπὸ περιπέτεια σὲ περιπέτεια καὶ οἱ δυνατότητες αὐτοῦ τοῦ ρωμάντσου, ποὺ διαρκεῖ ἐννέα χρόνια, εἶνε ἐκπληκτικὲς καὶ γοητευτικές...

Νομίζω ὅτι θὰ ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ ν' ἀκοῦμε τὰ λόγια ποὺ λέγει στὰ παιδιά του ὁ Λέσλι. Δὲν ἔχει ποτὲ τὴ συγκαταβατικὴ στάσι ἑνὸς μεγάλου, ποὺ ὁμιλεῖ μὲ παιδιά. Φέρεται σ' αὐτὰ σὰν νὰ ἦσαν μεγάλοι, τὰ μαθαίνει νὰ ἔχουν θάρρος, νὰ εἶνε εἰλικρινῆ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀναπτύξῃ μέσα τους μιὰ προσωπικότητα... Ὁ Λέσλι συνήντησε τὴ γυναῖκα του ἕνα βράδυ, τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ καὶ τὴν παντρεύτηκε ἔξη μέρες μετὰ τὴν πρώτη συνάντησί τους. Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα τὴν ἄφησε γιὰ νὰ πάῃ νὰ πολεμήσῃ στὸ γαλλικὸ μέτωπο. Ὁ γάμος τους εἶνε εὐτυχισμένος καὶ χωρὶς ἱστορία, ὅπως ὅλες οἱ εὐτυχίες. Αὐτὸ ἀποδεικνύει μόνο πόσο ἀλάνθαστη εἶνε ἡ κρίσις τοῦ Λέσλι... Ὁ Λέσλι λατρεύει τὰ παιδιά του, ἀλλὰ δὲν ἐνοχλεῖ ποτὲ τοὺς φίλους του, ἀφηγούμενος σ' αὐτοὺς τὶς «ἐξυπνάδες» τους.

Ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Λέσλι στὴ φωτογραφικὴ μηχανή του εἶνε θρυλική. Κι' ἐδῶ, ὅμως, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανένας τὸν ἐνθουσιασμό του, γιατὶ οἱ φωτογραφίες ποὺ βγάζει εἶνε ὄμορφες... Ὁ Λέσλι προτιμᾷ τὴν ἐξοχὴ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, καθὼς καὶ τοὺς μακρινοὺς περιπάτους μὲ τὸ ἄλογο. Ὁ τύπος «ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ» τείνει νὰ ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς, σ' αὐτὸ δὲ ἔχουν συντελέσει κυρίως ἠθοποιοὶ καὶ ἄνθρωποι σὰν τὸν Χόουαρδ. Ὁ Λέσλι εἶνε κτυπητὸ πρότυπο τῆς νέας σχολῆς. Ζῆ ἁπλᾶ καὶ ἀρνεῖται νὰ τροφοδοτῇ τὴν σκανδαλοθηρικὴ εἰδησεογραφία μὲ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή του. Μιὰ κάποια ρεκλάμα εἶνε ἀναγκαία, γιατὶ χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ καμμιὰ σταδιοδρομία ἠθοποιοῦ· ὁ Λέσλι ὅμως καὶ ὅσοι τοῦ μοιάζουν ἀπέδειξαν ὅτι ἕνας ἠθοποιὸς μπορεῖ νὰ ζήσῃ σὰν κοινὸς ἄνθρωπος, νὰ ἐργάζεται τίμια καὶ ἀθόρυβα καὶ νὰ διατηρῇ ὡστόσο τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ... Ὁ Χόουαρδ εἶνε συγγραφεὺς μὲ ταλέντο. Τὰ ἔργα του ἐπαίχθηκαν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὸ Λὸς Ἄντζελες, ὑποπτεύομαι δὲ ὅτι ξαναγράφει ἕνα μεγάλο μέρος τῶν σεναρίων τῶν ταινιῶν, στὶς ὁποῖες πρωταγωνιστεῖ... Φρονῶ ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ σπουδαῖος σκηνοθέτης, διότι, στὸ βάθος, δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἐπάγγελμά του, ποὺ τὸ θεωρεῖ ἀνόητο, ἀλλὰ ποὺ «φέρνει λεπτὰ», —προσθέτει, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΞ, υἱὸς

ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ
Ἡ γοητεία τῆς θερμῆς Μεξικάνας στάρ, δὲν ἔσβυσε ἀκόμη ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν της.

Τί λέγει
Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ
Γιὰ τὶς ξανθὲς

Ἡ ξανθὴ ἔχει πολλὰ πλεονεκτήματα, ἀλλὰ καὶ μειονεκτήματα. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ φροντίζῃ διαρκῶς γιὰ τὴ συντήρησι τῆς καλλονῆς της περισσότερο ἀπὸ μιὰ μελαχροινὴ γυναῖκα. Ἡ ὀμορφιά της εἶνε πολὺ λεπτὴ καὶ τὸ θαυμάσιο χρῶμα της ἔχει τὴν εὐπάθεια τοῦ λουλουδιοῦ.

Πρέπει νὰ προφυλάττῃ τὸ πρόσωπό της ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἐνῷ ἡ μελαχροινὴ ἀψηφᾷ τὶς καιρικὲς μεταβολὲς καὶ ἀντέχει περισσότερο στὶς κακουχίες καὶ στὰ βάσανα.

Ἡ ξανθή, ὅταν περάσουν λίγα χρόνια καὶ νοιώσῃ κάποια στενοχώρια, τότε τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλάζουν καὶ ἀφήνουν ἴχνη κοπώσεως.

Οἱ ξανθὲς ἔχουν νὰ παλαίψουν καὶ ἐναντίον τοῦ πάχους.

Κάποιο ἄλλο κακό: Οἱ ξανθὲς δὲν πρέπει νὰ ἔχουν κοντὰ μαλλιά. Ἡ Ἀφροδίτη ἦταν ξανθή. Καὶ κάθε ξανθὴ πρέπει νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωσι τῆς θηλυκότητός της.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

Ὁ Κούπριν ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, λίγο καιρὸ μετὰ ποὺ ἐπέστρεψε στὴ Ρωσσία, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε φύγει ὡς ἐξόριστος κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ διάσημος συγγραφεὺς ὅταν ἔνοιωσε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του νὰ πλησιάζῃ, ἐζήτησε καὶ τοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ χωριό του. Ὁ Κούπριν ἀνήκει στὴ γενιὰ τῶν λογίων τοῦ 1800. Τὸ διήγημα ποὺ δημοσιεύομεν εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ χαρακτηριστικώτερα διηγήματα τοῦ ὕφους καὶ τῆς δεξιοτεχνίας τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Στὴν αὐλὴ τοῦ Πανεπιστημίου δὲν εἶχε ἔλθει ποτὲ τόσος κόσμος. Ἤδη εἶχε γεμίσει καὶ ἀκόμα ἤρχοντο διάφορες παρέες καὶ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦσαν νὰ παρασταθοῦν στὸ κονσέρτο «ὑπὲρ τῶν πτωχῶν φοιτητῶν».

Ἡ κυρία Ἐνριὲτ Ντυκρουὰ, διάσημη ὑψίφωνος τοῦ Μελοδράματος τῶν Παρισίων, εἶχε δεχθῆ νὰ λάβῃ μέρος στὸ κονσέρτο. Τραγουδοῦσε στὴν «Κρατικὴ Ὄπερα» καὶ ἡ φήμη της ἦταν πάρα πολὺ μεγάλη, ὅσο καὶ ἡ ὀμορφιά της.

Κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ ἡ ἀοιδὸς παρουσιάσθη τυλιγμένη μέσα σὲ μιὰ πολύτιμη γοῦνα. Τὴ συνώδευσαν στὴν γκαρνταρόμπα καὶ ὅταν ἡ κυρία Ντυκρουὰ ἀνέβηκε στὸ παλκοσένικο, τὸ κοινὸν τὴν ὑπεδέχθη μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμό. Ἐκείνη ἐστηρίχθη μιὰ στιγμὴ στὸ πιάνο κι' ἐκύτταξε μὲ τὰ χαρούμενα καὶ βαθειὰ μάτια της τὸ πλῆθος. Φοροῦσε ἕνα περίεργο κοστοῦμι οὐσσάρου, μεταξωτὸ, πολύχρωμο, κομψὸ, γοητευτικό. Μέσα ἀπὸ τὸ φόρεμα αὐτὸ ἐπρόβαλλαν κι' ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ ὁλόλευκα μπράτσα της, ἡ πλάτη καὶ ὁ λαιμός. Ἔμοιαζε κάτι σὰν Ἥρα, κάτι σὰν Ἀφροδίτη, κάτι σὰν Ἄρτεμις. Τραγούδησε μὲ κέφι καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ ὅλα τὰ τραγούδια γιατὶ τὴν ἐνθουσίασαν τὰ αὐθόρμητα χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

Ἕνας νέος φοιτητής, ὁ Ἀλέξης Σουμίλωφ, στεκόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἄκουε τὰ τραγούδια της μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴ μουσική. Ἡ ψυχή του ρουφοῦσε ἄπληστα κάθε νότα. Κάθε ἀπήχησις τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης φωνῆς ἔμπαινε μέσα στὴν καρδιά του.

Ὅταν τελείωσε τὸ κονσέρτο, ὁ φοιτητὴς προσκάλεσε τὴν ἠθοποιὸ σ' ἕνα δεῖπνο κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις ἡ Ντυκρουὰ δέχτηκε.

Μεγάλη εὐθυμία ἐπεκράτησε στὸ τραπέζι. Ἡ κυρία Ντυκρουὰ εἶχε κέφια. Οἱ φοιτηταὶ φιλοῦσαν διαρκῶς τὰ χέρια της, προφέροντας μὲ πολὺ ἄσχημα γαλλικὰ διάφορα κομπλιμέντα.

Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ μισόγυμνη κι' ἀρωματισμένη γυναῖκα εἶχαν μεθύσει περισσότερο ἀπ' αὐτὴν παρὰ ἀπὸ τὴ σαμπάνια ποὺ ἔπιναν. Ἐκείνη γελοῦσε διαρκῶς, ἔλεγε ἀστεῖα, χτυποῦσε τὴ βεντάλλια της στοὺς ὤμους τῶν φοιτητῶν κι' ἔλεγε διάφορα τραγουδάκια τσουχτερά.

Ὁ Σουμίλωφ δὲν συνήθιζε νὰ πίνῃ. Τὸ βράδυ ὅμως ἐκεῖνο ἤπιε δυὸ ποτήρια σαμπάνια καὶ τὸ ποτὸ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι.

Καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἐκύτταζε σιωπηλὸς τὴν ὡραία καὶ γοητευτικὴ ἀοιδό. Ἐξεπλήσσετο ποὺ οἱ συνάδελφοί του τῆς μιλοῦσαν τόσο ἀκατάστατα. Φανταζόταν πῶς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἀστεΐζεται κανεὶς μὲ τέτοια πρόσωπα. Γι' αὐτὸ καὶ ἄρχισε λιγάκι νὰ ζηλεύῃ.

—Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ὁ τόσο ἤρεμος φοιτητής, ἐρώτησε ξαφνικὰ ἡ κυρία Ντυκρουά.

Κάποιος ἀπάντησε:

—Εἶνε ὁ Σουμίλωφ, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς.

—Μοιάζει μᾶλλον μὲ ποιητὴς, εἶπε γελῶντας ἡ ἠθοποιός. Εἶνε τόσο ἀφηρημένος. Ἔ, σὺ, ποιητάκο... δὲν ἔρχεσαι κοντά μας; Ἔλα νὰ σοῦ κάνωμε συντροφιά...

Ὁ Σουμίλωφ, σαστισμένος, πλησίασε τὸ τραπέζι κοκκινίζοντας.

—Θεέ μου! ἐφώναξε ἡ Ντυκρουὰ, εἶνε τόσο ὡραῖο παιδὶ καὶ... κοκκινίζει! Μὰ αὐτὸ εἶνε ὑπέροχο!

Κυττοῦσε μὲ τὴ λάγνα ματιά της τὴ λεπτὴ κι' εὐγενικὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου. Ἔπειτα πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ὑπεχρέωσε μὲ δύναμι νὰ καθήσῃ δίπλα της.

—Φίλτατέ μου, τοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν ἤρθατε νὰ μὲ χαιρετίσετε ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι; Θὰ εἴστε ὑπερήφανος! Μήπως θέλατε νὰ τὸ κάνω ἐγὼ πρώτη;

Ὁ Σουμίλωφ σιωποῦσε. Ἕνας φοιτητὴς ἐπενέβη:

—Κυρία, εἶπε, αὐτὸς ὁ συνάδελφός μας δὲν ξέρει γαλλικά.

Σ' αὐτὴ τὴν κακόβουλη παρατήρησι, ὁ Σουμίλωφ γύρισε ἀπότομα καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ τέλεια προφορὰ ἀλλὰ καὶ γνῶσι τῆς Γαλλικῆς:

—Κύριε συνάδελφε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὲ γνωρίζω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ ἐπέμβασίς σας εἶνε ἀπολύτως περιττὴ καὶ ἀδικαιολόγητος!

—Μπράβο! ἐφώναξε ἡ κυρία. Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε;

—Ἀλέξης, ἀπήντησε ταραγμένος ὁ φοιτητής.

—Πῶς;

—Ἀλέξης τὸ ὄνομα, Σουμίλωφ τὸ ἐπώνυμον.

—Ἄ, κατάλαβα, Ἀλέξ... Καὶ τώρα, πρὸς τιμωρίαν σας, πρέπει νὰ μὲ συνοδεύσετε στὸ σπίτι. Ἀπόψε θέλω νὰ πάω στὸ σπίτι μὲ τὰ πόδια. Μοῦ πονεῖ λιγάκι τὸ κεφάλι καὶ θέλω νὰ περπατήσω, νὰ πάρω λίγη δροσιά.

Ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν ὁμήγυρι τῶν φοιτητῶν. Ὁ Ἀλέξης ἐπῆγε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ πανωφόρι της. Τῆς τὸ ἐφόρεσε κι' ἔπειτα, φλυαρῶντας ὅλον τὸ δρόμο, ἔφτασαν μέχρι τοῦ «Γκρὰντ Ὀτέλ», ὅπου κατοικοῦσε ἡ διάσημη καὶ ὡραία ἀοιδός.

—Ἀγαπητέ μου, γιατὶ δὲν ἀνεβαίνετε μιὰ στιγμὴ ἐπάνω μαζί μου;

—Κυρία μου, θὰ ἤμουν εὐτυχής... ἀλλὰ εἶνε τόσο ἀργά...

—Ἐμπρός... γρήγορα ἐπάνω. Θὰ σᾶς τιμωρήσω γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια ποὺ δείξατε νὰ μὴ μὲ πλησιάσετε καθ' ὅλο τὸ δεῖπνο.

Ἐνῷ ἐκείνη γδυνόταν στὸ διπλανὸ μπουντουάρ, ὁ φοιτητὴς κύτταζε τώρα τριγύρω του κι' ἔβλεπε τὶ ὡραῖα ποὺ εἶχε στολίσει ἡ ἠθοποιὸς τὸ δωμάτιό της.

Ἡ κυρία Ντυκρουὰ ἐνεφανίσθη μ' ἕνα λευκὸ φόρεμα, ἕνα φόρεμα δαντελλένιο δωματίου, διαφανὲς, χαριτωμένο. Ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ παρουσιάσθη ἡ καμαριέρα.

—Ἀντέλ, εἶπε ἡ ἠθοποιός, νὰ μᾶς σερβίρῃς τὸ τσάϊ καὶ νὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς.

Ἡ καμαριέρα, μιὰ κομψὴ, λεπτὴ, χαριτωμένη Παριζιανοπούλα, ἔρριξε μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὸ νέο φοιτητὴ κι' ἔφυγε.

Ἡ κυρία Ντυκρουὰ ξάπλωσε μὲ νωχέλεια προκλητικὴ στὸ ντιβάνι της καὶ εἶπε:

—Φίλτατέ μου... καθῆστε. Καθῆστε ἐδῶ, κοντά μου... Πιὸ κοντά!... Ἀκόμα πιὸ κοντά. Ἔτσι... Ἐδῶ! Τώρα μποροῦμε νὰ μιλήσουμε μὲ ἠρεμία.

Ὁ Σουμίλωφ τῆς διηγήθηκε τὰ νεανικά του χρόνια.

—Γιὰ πέστε μου, ἀγαπήσατε ποτὲ καμμιὰ γυναῖκα;

Ὁ νέος τὴν κύτταξε κατάπληκτος κι' ἔπειτα τῆς εἶπε:

—Ναί.. ὅταν ἤμουν δεκαπέντε ἐτῶν, ἐρωτεύθηκα μιὰ ἐξαδελφούλα μου.

—Ὥστε... δὲν ἀγαπήσατε ἀκόμα... μὲ τὸν πραγματικὸ τρόπο... μιὰ γυναῖκα;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Σουμίλωφ.

—Κι' ἐγὼ σᾶς ἀρέσω; τὸν ρώτησε ἡ κυρία Ντυκρουὰ μὲ λαγγεμένη φωνὴ πλησιάζοντας ἀκόμα περισσότερο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμί της κοντὰ στὸ νέο... Σᾶς ἀρέσω;... Κυττάχτε με καλὰ μέσα στὰ μάτια!

Καὶ ἅρπαξε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι τοῦ νέου. Τὰ δυὸ μάτια της ἦσαν φλογερά. Ἡ φλόγα τους ἄναψε καὶ τὰ μάτια τοῦ νέου. Καὶ ξαφνικὰ ἐκείνη ἀναστέναξε βαθειά, τράβηξε τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ τὰ μισόκλειστα χείλη της.

Τότε ὁ Σουμίλωφ ἔχασε τὴ λογική...

XXX

—Ἐδῶ εἶνε ἡ κυρία; ἐρώτησε ὁ Σουμίλωφ τὸν θυρωρό.

—Ὄχι, κύριε! ἀπάντησε ὁ θυρωρὸς μ' ἕνα περίεργο χαμόγελο.

Ὁ φοιτητὴς τοῦ ἔδωσε στὸ χέρι ἕνα νόμισμα.

Ὁ φοιτητὴς ἀνέβηκε γρήγορα-γρήγορα τὶς σκάλες.

Ἐχτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα.

—Ἐμπρός! ἀκούστηκε μιὰ γλυκειὰ φωνή.

Ἤθελε νὰ μάθῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἡ ἀμφιβολία τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ, τὸν ἔκανε νὰ τρελλαθῇ. Ὅταν τὸ πρωῒ, ἔπειτ' ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα, ξαναπῆγε στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ πάλι τὴν κυρία Ντυκρουὰ, ἐκείνη τὸν ἐδέχθη πολὺ ψυχρὰ καὶ τοῦ μίλησε κάπως ἀλλοιώτικα. Τὴ δευτέρα ἡμέρα δὲν τὴν εὑρῆκε σπίτι της. Τὴν τρίτη ἡ κυρία τοῦ παρήγγειλε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δεχθῇ. Τότε τῆς ἔγραψε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο δὲν ἔλαβε ἀπάντησι. Ἔπειτα ἔλαβε πίσω ὅλα τὰ γράμματα ποὺ τῆς εἶχε στείλει.

Καὶ τώρα ἦρθε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα της. Ἡ κυρία Ντυκρουὰ δὲν ἦταν μόνη της στὸ ντιβάνι: δίπλα της, κοντά της, πολὺ κοντά της βρισκόταν ἕνας νέος.

Ὅταν ἡ ἀοιδὸς εἶδε τὸ νέο, σηκώθηκε ἀπότομα.

—Κύριε, τί θέλετε ποὺ μὲ παρακολουθεῖτε; Γιατί μὲ ἐνοχλεῖτε μὲ τὴν ἐπιμονή σας;

Ὁ Ἀλέξης ἔπιασε σφιχτὰ τὸ χέρι της καὶ τῆς εἶπε:

—Κυρία, πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω, ἀλλά... οἱ δυό μας...

—Ὡραῖα, εἶπε. Εὐαρεστηθῆτε νὰ περάσετε στὸ μπουντουάρ μου. Πάντως σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία μας συνομιλία.

Μέσα στὸ μισοσκότεινο μπουντουὰρ, ὁ Ἀλέξης θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ξέφυγε.

—Σᾶς ἀγαπῶ, λυπηθῆτε με! ἐφώναξε ὁ φοιτητής.

—Θεέ μου, μὰ τί νομίσατε; Ἦταν ἕνα καπρίτσιο στιγμιαῖο... Μιὰ περαστικὴ διασκέδασις... Τώρα ὅλα τελείωσαν...

Ὁ κύριος στὸ διπλανὸ δωμάτιο ξερόβηχε.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος; ρώτησε ὁ φοιτητὴς μὲ ἀπειλητικὴ φωνή.

—Λογαριασμὸ θὰ σᾶς δώσω;

Ὁ Ἀλέξης ἔνοιωσε ὅτι τὸ αἷμα ἀνέβαινε στὸ κεφάλι του.

—Μήπως εἶνε... φίλος σας; Ἐρωμένος σας;

—Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; τοῦ εἶπε θυμωμένα ἐκείνη. Ἔ, λοιπὸν, ναί! Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. Σεῖς δὲν ἤσαστε παρὰ ἕνα καπρίτσιο. Τίποτε ἄλλο. Ἕνα παιχνιδάκι... ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πετάξῃ ὅταν παίξῃ πιὰ μαζί του.

Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός... Ἡ γυναῖκα οὔρλιασε... Στοὺς διαδρόμους ὁ κόσμος, οἱ ὑπηρέτες ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς ἠθοποιοῦ.

Ἡ κυρία Ντυκρουὰ ζοῦσε ἀκόμα ὅταν ὁ κόσμος ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό της. Ἦταν ξαπλωμένη μέσα σὲ αἵματα καὶ μούγγριζε ἀπὸ τὸν πόνο.

Ὁ φοιτητὴς ὄρθιος, ἀκίνητος, στεκόταν μπροστά της. Στὸ δεξί του χέρι κρατοῦσε σφιχτὰ ἕνα πιστόλι καὶ μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο πόνο κυττοῦσε τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία θέλησε, γιὰ ἕνα καπρίτσιο της, νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος του ἔρως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΠΡΙΝ

Ο Κόκκινος Κύκλος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Τὸν ἄφησε νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ ἔπειτα προχώρησε μέσα ἀπὸ τὰ μονοπάτια καὶ βρῆκε κάποιο πηγάδι. Ἔσκυψε καὶ κύτταξε τὸ σκοτεινὸ νερό.

Καὶ ξαφνικὰ ἁπλώνοντας τὸ χέρι της ἐπέταξε τὰ δύο κομμάτια τοῦ κοράλινου βραχιολιοῦ.

Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος της.

—Δὲν θὰ μείνη πιὰ ἴχνος! Δὲν θὰ μείνη πιὰ ἴχνος!... Ὅλα ἐσβύσαν ἀπὸ τὸ μοιραῖον αὐτὸ παρελθόν! Ἀλλοίμονον. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως γιὰ μένα δὲν τελείωσαν ὅλα!

Ἄφησε τὸ πάρκο κι' ἐπέστρεψε γρήγορα στὸ σπίτι.

XXX

Στ' ἀναμεταξὺ ἡ γρηὰ ζητιάνα εἶχε μπῆ σὲ κάτι δρομάκια. Πέρασε μιὰ αὐλὴ καὶ μπῆκε σ' ἕνα σπίτι. Ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα καὶ σὲ πέντε λεπτὰ ἀφήρεσε ἀπὸ πάνω της τὰ κουρέλια.

Δὲν ἦταν γρηά, οὔτε γυναῖκα. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ρωμαλαῖος σαράντα πέντε — πενῆντα ἐτῶν.

Ἦταν ὁ Σὰμ Σμέλιγκ ὁ ἴδιος.

—Διακόσια δολλάρια! Καλὰ εἶνε κι' αὐτά! Τί νὰ διακινδυνεύω καινούργια πράγματα. Ἀρκετὰ κινδύνευσα μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κοσμηματοπωλείου. Τί διάβολο ὅμως! Τρομερή! Φαίνεται πὼς θὰ εἶνε πεπειραμένη! Πῶς κρατοῦσε τὸ πιστόλι!

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε στὸ μαγαζί.

—Ἦρθε κανεὶς νὰ μὲ ζητήση; εἶπε σ' ἕνα μικρὸ ποὺ εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ φυλάη τὸ μαγαζί.

—Ὄχι, κύριε!

—Ὡραῖα!

Καὶ ὁ Σὰμ ἐκάθησε, ἐπῆρε ἕνα παληοπάπουτσο στὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ καρφώνη τὶς σόλες.

III

ΥΠΟΝΟΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑΤΑ

Ὅταν ξαναγύρισε σπίτι ἡ Φιορέντσα ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς ἐπαύλεως εὗρηκε τὴ Μαίρη στὸ πάρκο ποὺ τὴν περίμενε. Ἦταν πάρα πολὺ ἀνήσυχη ἡ δυστυχισμένη.

Μόλις τὴν εἶδε νἄρχεται ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

—Φλόση! Μικρούλα μου Φλόση! Ἦρθες ἐπιτέλους! Τί ἀνυπομονησία ποὺ τὴν εἶχα!

—Γιατί; Δὲν διέτρεχα κανένα κίνδυνο! ἀπάντησε ἤρεμη ἡ Φιορέντσα. Ἀργότερα θὰ σοῦ διηγηθῶ λεπτομερῶς ὅ,τι ἔκανα. Προσπάθησα νὰ καταστρέψω ἐντελῶς τὶς ἁλυσίδες τοῦ παρελθόντος καὶ τὸ κατάφερα... ἐν μέρει τοὐλάχιστον...

Ἡ νέα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλή. Ἔπειτα ἔβγαλε ἕνα νευρικὸ γέλιο ποὺ καταθορύβησε τὴν γκουβερνάντα.

—Ἄρχισα νὰ γίνωμαι γενναία. Ποτέ μου δὲν θὰ τὸ πίστευα ὅτι θὰ ἔκανα ὅσα ἔκανα... καὶ τώρα καταλαβαίνω ὅτι εἶμαι γεννημένη γιὰ περιπέτειες... Ὄχι, καλή μου, μὴν ξαφνιάζεσαι. Τελείωσαν ὅλα... Θὰ εἶμαι πιὸ λογική... Πᾶμε στὸ σπίτι... Ὄχι, περίμενε... Πρὶν μὲ δῆ κανένας ἄλλος ἄς βγάλω αὐτὸ τὸ καπέλλο καὶ τὸ πανωφόρι...

Ἡ Μαίρη ἐπῆρε τὰ δύο αὐτὰ πράγματα καὶ ἀκολούθησε τὴ νέα στὸ σπίτι.

Περνῶντας ἀπὸ τὸν προθάλαμο, ἡ Φιορέντσα, εὗρηκε τὴν κυρία Τράβις ξαπλωμένη μέσα σ' ἕνα ντιβάνι. Τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καὶ δίπλα της εἶχε πέσει τὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε.

Ἡ νέα πλησίασε καὶ τὴν κύτταξε. Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ γαλήνη. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἦταν μητέρα της ὅπως ἐνόμιζε μέχρι τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Καὶ ὅμως τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ. Ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ μέτωπό της.

Ἔπειτα ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴ Μαίρη ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλαζε φόρεμα ἡ Μαίρη πλησίασε τὸ παράθυρο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

—Φιορέντσα γιὰ κύτταξε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο στὸ δρόμο.

—Ἔ, λοιπόν; Εἶνε ὁ ἰατρὸς Λεμάρ, εἶπε ἡ νέα μὲ ἠρεμία ρίχνοντας κι' αὐτὴ μιὰ ματιά.

—Ἔρχεται ἐδῶ... Γιατί; Μικρούλα μου, θυμᾶσαι ὅτι σὲ συνάντησε στὸ πάρκο τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐξηφανίζετο ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα. Μὴν ὑποψιάζεται τίποτα;

—Φτωχή μου, Μαίρη... Πόσο δουλεύει ἡ φαντασία σου. Νὰ ὑποψιασθῆ ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα!... Καὶ γιατί; Αὐτὸ εἶνε τρέλλα! Ἔρχεται ἐδῶ γιατὶ τὸν παρεκάλεσα ἐγὼ ἡ ἴδια νὰ ἔλθη, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἐκείνη ἔξω ἀπὸ τὸ σωφρονιστήριο τῆς φυλακῆς. Εἶνε ἕνας πολὺ κοσμικὸς κύριος, ἕνας ἐπιστήμων μεγάλης ἀξίας κι' ἔχει μεγάλες ἱκανότητες ντετεκτιβικές, κάπως περίεργες γιὰ ἕνα γιατρό... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴ μητέρα...

—Μαμᾶ, ἐφώναξε βγαίνοντας στὴ σκάλα, στὴν κυρία Τράβις, ἡ ὁποία εἶχε ξυπνήσει: Εἶδα τὸν ἰατρὸ Λεμὰρ ἔξω στὸ δρόμο, ἀσφαλῶς θὰ ἔρχεται ἐδῶ. Μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς ὅτι θὰ κατέβω ἀμέσως. Μιὰ στιγμὴ ν' ἀλλάξω φόρεμα.

Καὶ γυρίζοντας στὸ δωμάτιό της, εἶπε:

—Γρήγορα, Μαίρη, βοήθησέ με νὰ συγυριστῶ, νὰ γίνω ὡραία... θέλω νὰ καταπλήξω τὸ γιατρό...

Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Γιάμα, ὁ Κινέζος ὑπηρέτης, ἔμπασε τὸ γιατρὸ στὸ σαλόνι ὅπου τὸν περίμενε ἡ κυρία Τράβις. Τὸν ἐδέχθη μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα.

Ὅταν ἑτοιμάσθηκε ἡ Φιορέντσα πλησίασε στὸ μεγάλο καθρέφτη γιὰ νὰ φορέση στὸ λαιμὸ ἕνα περίφημο περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια, δῶρο τῆς μητέρας της.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐχλώμιασε. Μέσα στὸν καφθέφτη ἡ ματιά της ἔπεσε στὸ δεξὶ χέρι ποὺ ἦταν ἀνασηκωμένο στὸ λαιμό της.

—Μαίρη! ἐφώναξε. Μαίρη, ἔλα νὰ δῆς!

Ἡ γκουβερνάντα ἐχλώμιασε κι' αὐτή. Ἐπάνω στὸ χέρι τῆς νέας εἶχεν ἐμφανισθῆ ὁ Κόκκινος Κύκλος σὰν πύρινο φίδι. Δὲν διήρκεσε ὅμως παρὰ μονάχα μιὰ στιγμή. Ἔσβυσε σὰ σκιὰ ἑνὸς κακοῦ ὀνείρου. Καὶ τὸ λευκὸ χεράκι της ὁλόλευκο ξαναπῆρε τὴ φυσικότητά του.

—Τελείωσε! Ἔφυγε, εἶπε ἡ νέα μ' ἕνα εὔθυμο τόνο. Βλέπεις, Μαίρη, δὲν ὑπάρχει πιὰ τίποτα... Εἶμαι ἐλεύθερη. Τώρα μπορῶ νὰ κατέβω. Νὰ βάλω κι' ἕνα λουλοῦδι στὸ στῆθος μου καὶ τρέχω νὰ βρῶ τὸν κύριο Λεμάρ.

—Πρόσεχε, Φλόση μου! Πρόσεχε παιδί μου! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἱκανός, μὴν προδοθῆς!

Τὸ χέρι της ὅμως ἔτρεμε καὶ ἡ Φιορέντσα παίρνοντας ἕνα λουλοῦδι, ἔρριξε κι' ἔσπασε ἕνα βάζο.

—Ἐγὼ κατεβαίνω. Φώναξε τὸ Γιάμα νὰ μαζέψη τὰ κομμάτια.

Κι' ἐβγῆκε στὸ διάδρομο.

Μπῆκε στὸ σαλόνι.

Ἡ κυρία Τράβις εἶχε ἀπομακρυνθῆ μιὰ στιγμὴ νὰ παραγγείλη κάτι. Ὁ Λεμὰρ καὶ ἡ Φιορέντσα εἶχαν μείνει μόνοι.

Ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο στὸ ντιβανάκι μιλοῦσαν τώρα μὲ μεγάλη οἰκειότητα.

—Θὰ ἔχετε δῆ πραγματικὰ πολὺ περίεργα πράγματα στὴ ζωή σας, ἔλεγε ἡ Φιορέντσα. Ἡ ἀνθρωπότης κρύβεται κάτω ἀπὸ μία πολὺ τρομερὴ ὄψι. Ἰατροδικαστής, ψυχίατρος... αὐτοὶ οἱ δύο τίτλοι, τοὺς ὁποίους ἔχετε συγκεντρώνουν ἕναν ὁλόκληρο κόσμο, τοῦ ὁποίου τὶς πόρτες μονάχα ἐσεῖς θὰ μπορούσατε ν' ἀνοίξετε. Ἄνθρωποι ράκη, κάποιας κατάρας θύματα κληρονομικῶν αἰτιῶν. Τί τραγικὲς μελέτες θὰ ἔχετε κάνει... κύριε Λεμάρ!

—Ναί, εἶπε ὁ Λεμάρ. Ἡ μελέτη τοῦ ἀνθρωπίνου προβλήματος, εἶνε ἡ δυσκολώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο... Βέβαια ἀρκοῦμαι μονάχα στὴν ἄμυνα τὴν ἀπαιτουμένη γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος... Καὶ ἡ δουλειά μου περιορίζεται μονάχα στὴ θεραπεία καὶ θεραπεύω ὅσο μπορῶ... καὶ ὅπως μπορῶ!...

—Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν γιατρεύονται, ψιθύρισε ἡ νέα... ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τῆς μοίρας... αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ πεθάνουν.

Ἕνα ρῖγος ἐπέρασε ἀπὸ ὅλο της τὸ κορμί, ὅταν ξαφνικὰ οἱ ἀναμνήσεις πλημμύρισαν τὸ κεφάλι της. Συνῆλθε ὅμως γρήγορα καὶ συγκρατήθηκε. Μάλιστα τοῦ ἔκανε τὴν ἑξῆς ἐρώτησι:

—Ἀσχολεῖσθε... καὶ μὲ ἀστυνομικὰ ζητήματα, γιατρέ;

—Ναί, ἀπάντησε ἠρεμώτατος ὁ Λεμάρ. Μοῦ συμβαίνει καμμιὰ φορὰ καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα, τὸ ξέρετε ἐξ ἄλλου, νὰ βοηθήσω τὴν ἀστυνομία, νὰ ἐξουδετερωθοῦν μερικοὶ κίνδυνοι γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Μήπως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐννοεῖτε, δεσποινίς;

—Μάλιστα, ἀκριβῶς. Θὰ σᾶς φανῶ ἴσως πολὺ περίεργη ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ διηγηθῆτε κανένα ἀπὸ τὰ γεγονότα τὰ πλέον περίεργα καὶ ἐξαιρετικά, στὸ ὁποῖον εἴχατε ἀνακατευθῆ. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τοὺς δυστυχεῖς πελάτες σας, νὰ μοῦ περιγράψετε πῶς εἶνε, τί τοὺς συμβαίνει ἐπακριβῶς.

—Εἶνε ἕνα θέμα πολὺ θλιβερὸ νὰ μιλᾷ κανεὶς μὲ μιὰ δεσποινίδα σὰν καὶ σᾶς, τὴν ὁποία ἡ ζωὴ πλημμύρισε μὲ κάθε εὐτυχία. Εἶνε ἀλήθεια ἕνα πολὺ θλιβερὸ θέμα, πάντως ἀφοῦ αὐτὸ δὲν σᾶς τρομάζει, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐρώτησι, ἡ ὁποία ἀναφέρεται ἀκριβῶς σὲ μιὰ ἔρευνα, τὴν ὁποία ἐνεργῶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἡ πιὸ περίεργη ἀπὸ ὅσες ἔχω συναντήσει μέχρι σήμερα.

—Μιὰ ἐρώτησι;... Σὲ μένα. Γιὰ μιὰ ἔρευνά σας; ἐρώτησε ἡ Φιορέντσα, δείχνοντας μιὰ τέλεια ἔκπληξι.

—Ναί, μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐρώτησι. Πῆτε μου, χθές, τὴ στιγμὴ ποὺ συναντηθήκαμε, μήπως εἴδατε στὸ πάρκο μιὰ γυναῖκα μ' ἕνα βέλο;

—Μιὰ γυναῖκα μὲ βέλο; ἐπανέλαβε ἡ Φιορέντσα, ἡ ὁποία παρ' ὅλη τὴν ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό της κοκκίνισε λιγάκι. Γιὰ περίμενε... Ναί.... ναί... πράγματι! Ναί, μοῦ φαίνεται ὅτι συνήντησα κάποια γυναῖκα μὲ μαῦρα, μὲ βέλο, ἡ ὁποία περπατοῦσε βιαστικά.

Ἡ Φιορέντσα σταμάτησε.

Ὁ Γιάμα, ὁ ὑπηρέτης, βρισκόταν μπροστά της. Ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι εὐλαβικὰ καὶ ἔδωσε στὴν κυρία του ἕνα χαρτάκι λερωμένο, τσαλακωμένο, μισοκομένο.

Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τῆς κυρίας του, ὁ Γιάμα, εἶχε μαζέψει τὰ κομμάτια τοῦ σπασμένου βάζου ποὺ εἶχε πέσει καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶχε βρῆ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκεῖνο ἔγγραφο ποὺ παρουσίαζε τώρα στὴ δεσποινίδα, νομίζοντας ὅτι εἶχε κάνει μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι κι' ἑπομένως ἡ κυρία του θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε γι' αὐτό.

—Εὗρηκα αὐτὸ τὸ χαρτὶ στὸ δωμάτιό σας, δεσποινίς, μαζὶ μὲ τὰ σπασμένα κομμάτια τοῦ βάζου. Ἴσως νὰ εἶνε κάτι τὸ ἐνδιαφέρον...

Ἡ Φιορέντσα μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἅρπαξε τὸ χαρτὶ καὶ ὁ Γιάμα ὑπερήφανος ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ νέα συγκρατήθηκε νὰ μὴ δείξη ἕνα νευρικὸ σπασμὸ ποὺ τὴν ἐτάραξε.

Μὲ μιὰ ματιὰ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ χαρτιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λεμὰρ μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἔσκυψε πάνω στὸ κομμένο χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε ἡ Φιορέντσα καὶ διάβασε.

Ἦταν τὸ γραμμάτιο ποὺ εἶχε διαφύγει ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ ὁποῖον ἐκείνη εἶχε ρίξει μηχανικῶς στὸ βάζο τὸ ἴδιο ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

Ὁ Λεμὰρ ἀναγνωρίζοντας τὸ χαρτὶ ἐρρίγησε ἀπὸ κατάπληξι. Τὸ πῆρε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Φιορέντσας γιὰ νὰ τὸ ἐξετάση καλύτερα. Ἔπειτα σήκωσε τὰ μάτια του καὶ ἐκύτταξε τὴ νέα.

—Δεσποινὶς Τράβις, γνωρίζετε τί εἶνε αὐτὸ τὸ χαρτί. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ γραμμάτια τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸν κύριο Μπώμαν.

—Ναί... πράγματι... εἶπε ἡ νέα μὲ μιὰ ἀπόλυτη ἠρεμία.

—Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐρωτήσω — συνέχισε — πῶς ἔφτασε αὐτὸ τὸ χαρτὶ στὰ χέρια σας;

Καὶ ὁ Λεμὰρ ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ περίεργη ματιὰ στὴ νέα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο λιγάκι περίεργος.

Ἡ Φιορέντσα ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἀπάντησι. Τὰ χείλη της ἀνοιγόκλειναν, ἔτρεμαν, ἔπειτα χαμογέλασε κάπως βεβιασμένα.

Ἡ σιωπὴ καταντοῦσε τραγική.

Πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα ποὺ χώριζε τὸ δωμάτιο μὲ ἕνα ἄλλο διπλανὸ ἡ Μαίρη εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴ σκηνή. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ βοηθήση τὴ νέα.

—Αὐτὸ τὸ χαρτί; εἶπε τέλος ἡ Φιορέντσα. Πῶς βρίσκεται αὐτὸ τὸ χαρτὶ στὰ χέρια μου; Εἶνε πολὺ ἁπλούστατο πρᾶγμα, κύριε Λεμάρ. Χθὲς ἐνῷ περπατοῦσα στὸ πάρκο, ἐκείνη ἡ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα, περνῶντας δίπλα μου ἄφησε νὰ τῆς πέση δίχως νὰ τὸ καταλάβη ἕνα χαρτὶ βρώμικο, τσαλακωμένο. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο κανένα γράμμα. Τὸ συνέλλεξα μηχανικῶς, οὔτε τὸ διάβασα κἂν καὶ ὅταν ἐπέστρεψα στὸ σπίτι, τὸ πέταξα στὸ βάζο τοῦ τζακιοῦ. Αὐτὸ τὸ βάζο ἔσπασε πρὸ ὀλίγου καὶ εἶπα στὸν ὑπηρέτη νὰ μαζέψη τὰ κομμάτια καὶ φαίνεται βρῆκε κι' αὐτό.

Ἡ ἐξήγησις εἰπώθηκε μὲ πολὺ ἠρεμία, ἦταν λογικὴ καὶ ὁ Λεμὰρ τὴν ἐδέχθη ὅπως ἦτο.

—Θὰ ἔπεσε ἀπὸ τὴ μυστηριώδη γυναῖκα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὴν κυνηγούσαμε, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή.

—Ἔτσι θὰ εἶνε, εἶπε ἡ Φιορέντσα.

—Δεσποινὶς Τράβις, συνέχισε ὁ Λεμὰρ πιὸ δυνατά, γιὰ μένα θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίσω τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου συναντήσατε τὴν ἄγνωστο αὐτὴ γυναῖκα. Θὰ ἠθέλατε νὰ μοῦ προσφέρετε αὐτὴ τὴν ἐκδούλευσι νὰ μὲ συνοδεύσετε μέχρι τὸ πάρκο, νὰ μοῦ τὸ δείξετε;

—Εὐχαρίστως! ἀπάντησε ἡ Φιορέντσα. Σᾶς ζητοῦσα πρὸ ὀλίγου λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἔρευνά σας, καὶ νὰ ποὺ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς βοηθήσω. Θέλετε νὰ μὲ περιμένετε μιὰ στιγμούλα; Πηγαίνω νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου.

Κι' ἀνέβηκε τρέχοντας στὸ δωμάτιό της.

Ὁ Λεμὰρ ἀπησχολημένος τώρα κρατοῦσε στὰ χέρια του, τὸ δεῖγμα ἐκεῖνο τῆς ἐνοχῆς. Πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἐκύτταξε μηχανικῶς στὸν κῆπο.

Ἡ Μαίρη σιωπηλὴ σὰν σκιά, ἐβγῆκε πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα κι' ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τῆς Φιορέντσας, τὴν ὁποία εὗρηκε νὰ βάζη μὲ χάρι τὸ καπέλλο της μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

—Μὴν φύγης, Φιορέντσα, σὲ παρακαλῶ. Μὴν πᾶς μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! ἐφώναξε ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια κατακίτρινη.

—Σιωπή, Μαίρη! Πρόσεχε, μὴ σ' ἀκούση κανείς!

—Ὄχι, νὰ μὴ βγῆτε ἔξω, μικρή μου κυρία. Αὐτὸς σᾶς ὑποψιάζεται. Ἅμα θὰ βγῆτε ἔξω θὰ σ' ἐρωτήση πιὸ ἐλεύθερα. Θὰ σοῦ στήση παγίδα! Θὰ σὲ ὑποχρεώση νὰ ὁμολογήσης! Καὶ θὰ πάθης καμμιὰ δουλειά...

—Τὴ δουλειὰ ποὺ λὲς θὰ τὴν πάθω ἂν μείνω ἐδῶ, εἶπε ἡ Φιορέντσα μὲ τόνο ἀποφασιστικό. Ὄχι. Θὰ πάω μαζί του καὶ θὰ δοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ νικήση.

Κι' αὐτό, μικρούλα, αὐτὸ τὸ εἶδες; ψιθύρισε μὲ τρόμο ἡ Μαίρη, δείχνοντας τὸ χέρι τῆς νέας.

Ἡ Φιορέντσα οὔτε κύτταξε διόλου, ἤξερε τί θὰ ἔβλεπε. Ἤξερε ὅτι ἐπάνω στὸ χέρι της εἶχε σχηματισθῆ ὁ Κόκκινος Κύκλος. Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της. Ἐφόρεσε τὰ γάντια της κι' ἐβγῆκε ἔξω.

—Πάει, εἶνε χαμένη, σκέφθηκε μὲ ἀγωνία ἡ γρηὰ γκουβερνάντα της. Ὁ ἰατρὸς Λεμὰρ τὴν ὑποπτεύεται. Κι' ἐγὼ ποὺ θὰ ἔδινα τὴ ζωή μου γι' αὐτὴν δὲν μπορῶ νὰ τῆς κάνω τίποτα. Ἄχ! Θεέ μου, βοήθησέ την!

XXX

Στ' ἀναμεταξὺ ἡ Φιορέντσα προχωροῦσε κι' ἐπήγαινε δίπλα στὸν ἰατρὸ Λεμάρ, ὁ καθένας ἀπησχολημένος μὲ τὶς σκέψεις του.

Ἔφθασαν γρήγορα στὸ πάρκο, ἐκεῖ ὅπου ἔψαχνε νὰ βρῆ τὴν κυρία μὲ τὸ βέλο.

Ἐμπῆκαν μέσα στὰ ἔρημα μονοπάτια, κι' ἀφοῦ περπάτησαν ἀρκετὰ μέσα στὸ πάρκο, ἡ Φιορέντσα σταμάτησε.

—Ἀγαπητὲ ἰατρέ, εἶπε ἡ Φιορέντσα κυττάζοντας τὸ Λεμὰρ μὲ γλυκύτητα μέσα στὰ μάτια, ἐδῶ ἀκριβῶς συνήντησα αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Ἡ Φιορέντσα προχωροῦσε τώρα μόνη καὶ σκεπτόταν μήπως πάθη ἕνα κακὸ ἡ ἀγαπημένη της Μαίρη.

Οἱ ὑποψίες τοῦ Λεμὰρ εἶχαν μεγαλώσει στὸ δρόμο. Ἀλλὰ ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ γαλήνη στὴ ματιά της ἔκαναν τὸν ἰατρὸ καὶ πάλι νὰ διστάζη.

Θυμήθηκε μερικὲς μικρολεπτομέρειες κι' ἐρώτησε:

—Κι' ἀπὸ ποιὸ μέρος ἐρχόταν; ἐρώτησε μὲ ψυχρὸ τόνο.

—Ἀπὸ κεῖ... εἶπε ἡ νέα δείχνοντας δεξιά τους.

Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησε κατάπληκτη κυττάζοντας ἐκεῖ ποὺ ἔδειχνε.

Ὁ Μὰξ Λεμὰρ γύρισε τὰ μάτια του νὰ δῆ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τρόμαξε τὴ νέα, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ὑπῆρχε ἡ μυστηριώδης γυναῖκα, ἡ γυναῖκα μὲ τὸ μαῦρο βέλο καὶ τὸ μαῦρο ἐπανωφόρι. Ἦταν ἀκίνητη σὰν νὰ περίμενε κάτι.

Ὁ Λεμάρ, ἀναποφάσιστος γιὰ μιὰ στιγμή, ἔκανε ἔπειτα νὰ τρέξη πρὸς ἐκείνη τὴ διεύθυνσι.

Ἡ γυναῖκα ὅμως τὸν εἶδε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη.

Ἡ Φιορέντσα ἀκίνητη, ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο. Ξαφνικὰ ὅμως μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό της σὰν ἀστραπὴ ἐπέρασε μιὰ σκέψις κι' ἐψιθύρισε:

—Θὰ ἦταν ἡ Μαίρη! Ναί, θὰ ἦρθε γιὰ νὰ σώση τὴν κατάστασι.

Ρίχτηκε τότε κι' αὐτὴ στὴν καταδίωξι.

Ἡ Μαίρη βρισκόταν μακρυά. Ἀλλὰ τὸ βαρὺ πανωφόρι ποὺ φοροῦσε τὴν ἐμπόδιζε νὰ προχωρῆ ὅσο ἤθελε καὶ ὁ Λεμὰρ ὅλο καὶ πλησίαζε.

Τέλος ἔφθασε πρὸς τὸ τέλος τοῦ πάρκου, κοντοστάθηκε ἀναποφάσιστη. Δὲν ἤξευρε τί διεύθυνσι νὰ πάρη. Ξαφνικὰ εἶδε μπροστά της μιὰ ἔπαυλι. Δίπλα στὴν ἔπαυλι ὑπῆρχε ἕνα γκαράζ, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή.

Ἐμπῆκε γρήγορα μέσα κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα μὲ τὸ σύρτη.

Ὁ Λεμὰρ εἶχε φθάσει τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ καὶ ἔρριξε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας. Εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ξαφνικὰ ὅμως χαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Ἡ Μαίρη στὴ βιασύνη της εἶχε ἀφήσει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πανωφόρι της ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα.

Ἄ! αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ μυστηριώδης γυναῖκα δὲν θὰ τοῦ διέφευγε.

Ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὴ συλλάβη εὐθὺς ἀμέσως, πάντως ἤξερε ποῦ ἦταν.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

I

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ;...

Ὁ Μὰξ Λεμὰρ ἄδικα προσπάθησε ν' ἀνοίξη μὲ σπρωξιὲς τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ. Ἡ πόρτα ἦταν πολὺ γερὴ καὶ οἱ σύρτες μεγάλοι.

Ἡ ἄγνωστη ἐπίσης προσπαθοῦσε νὰ ἀπελευθερώση ἀπὸ μέσα τὸ κομμάτι τοῦ πανωφοριοῦ ποὺ εἶχε ἀπομείνει ἔξω. Τραβοῦσε μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις καὶ θὰ τὸ κατώρθωνε ἴσως νὰ τὸ κάνη ἂν δὲν τὸ καταλάβαινε ὁ Λεμὰρ κι' ἔσκυβε νὰ τὸ πιάση.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ἡ Φιορέντσα λαχανιασμένη ἀπὸ τὸ δρόμο. Εἶδε τὴ κρίσιμη στιγμὴ ποὺ διέτρεχε ἡ πιστή της φίλη κι' ἐπιθυμοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ σώση τὴν κατάστασι.

Ὁ γιατρὸς γύρισε καὶ τῆς εἶπε:

—Τὴν κρατῶ!... Καὶ δὲν θὰ μοῦ διαφύγη. Ἀλλὰ σᾶς χρειάζομαι, δεσποινὶς Τράβις. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πᾶτε στὴ διπλανὴ ἔπαυλι, στὴν ὁποία ἀνήκει αὐτὸ τὸ γκαρὰζ καὶ νὰ ζητήσετε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη νὰ σπάσωμε τὴν πόρτα;

Ἡ Φιορέντσα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ πανωφοριοῦ κι' ἔτρεξε μὲ κάποια δυσφορία νὰ χτυπήση τὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως.

Ἐβγῆκε ἕνας ὑπηρέτης

—Ὁ κύριός σας;

—Ἡ κυρία μου!

—Θέλω νὰ τὴν δῶ ἀμέσως.

—Δὲν ξέρω ἂν ἡ κυρία μπορεῖ νὰ σᾶς δῆ...

—Πηγαίνετε, εἶνε ἀνάγκη...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ ὑπηρέτης ἐπέστρεψε.

—Περᾶστε....

Ἡ Φιορέντσα ἀκολούθησε τὸν ὑπηρέτη. Ἐμπῆκε μέσα σ' ἕνα σαλόνι.

Μιὰ κυρία τὴν περίμενε, ἡ ὁποία ἀμέσως τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς, δύο ὧρες τὴν ἑβδομάδα. Κάθε μάθημα ἕνα δολλάριο. Πῆτε μου ἂν οἱ ὅροι σᾶς ἀρέσουν.

—Ἀλλά... κυρία! ἔκανε ἡ Φιορέντσα σαστισμένη.

—Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε...

Ἡ κυρία σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κύτταξε.

—Σᾶς πέρασα γιὰ δασκάλα πιάνου, ἀλλά... τί συμβαίνει;

Ἡ Φιορέντσα τῆς διηγήθηκε ὅτι καταδιώκουν κάποια κλέφτρα, ἡ ὁποία εἰσεχώρησε στὸ γκαρὰζ καὶ ὅτι ζητοῦν τὴν ἄδειά της νὰ σπάσουν τὴν πόρτα.

—Πᾶμε νὰ δοῦμε, εἶπε ἡ κυρία.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐρχόμενο.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟ

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Σ' ὅλον τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ ἡ Χριστιανωσύνη, μὰ καὶ στὴν Ἀνατολὴ ὁλόκληρη —κι' ἀνάμεσα στοὺς Τούρκους ἀκόμα— εἶνε σεβαστὴ καὶ λατρεύεται ἡ Παναγία ἡ μεγαλόχαρη τῆς Τήνου.

Ἡ θαυματουργὸς ἁγία εἰκὼν της ἀποτελεῖ τὸ πάνδημον προσκύνημα ὅλων τῶν εὐσεβῶν.

Κι' εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία τῆς πανσέπτου αὐτῆς εἰκόνος καὶ τῶν θαυμάτων της.

Στὰ 1823 κάποιος χωρικὸς τῆς Τήνου, Δοξαρᾶς ὀνόματι, ἔσκαψε μιὰ μέρα στὸ χωράφι του.

Ἔξαφνα, τὸ τσαπί του ἐχτύπησε σὲ κάτι σκληρό.

Ἔσκαψε τότε μὲ περισσότερη προσοχὴ καὶ κατάπληκτος εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παληὰ μαυρισμένη εἰκόνα, ποὺ παρίστανε τὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου.

Ἦταν ἡ κατόπιν γενομένη περίφημη ἀνὰ τὸ πανελλήνιον γιὰ τὰ θαύματά της Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου.

Σ' ἕνα ἄτεχνο σχεδίασμα τοῦ Ναοῦ τῆς Τήνου, καμωμένο στὰ 1828 ἀπὸ τὸν Φραγκίσκον Δεσίπρην, βρίσκεται ἡ ἀκόλουθος σχετικὴ ἐπιγραφή:

«Τίς ἡ θαυματουργὸς αὐτὴ εἰκὼν καὶ πόθεν ζητεῖς, ὦ θεατά; ἡ μὲν εἰκὼν ὡς ὁρᾷς τῆς Θεοτόκου, εὐαγγελιζομένης ὑπ' ἀγγέλου εὑρηται ἐν νήσῳ Τήνῳ, ἐξ ἀποκαλύψεως τὸ 1823, Ἰανουαρίου 30, πολλοὺς αἰῶνας τῇ Γῇ ἐγκεκρυμμένη. Ὁ δὲ περικαλλὴς ὃν ὁρᾷς Ναὸς εἰς τιμὴν ταύτης ἀνηγέρθη, καλλωπιζόμενος δὲ διατελεῖ τῇ διηνεκεῖ συνδρομῇ τῶν πανταχόθεν χριστιανῶν».

XXX

Ἑκατὸν δεκατέσσερα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε.

Καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἑκατομμύρια εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐταξίδευσαν στὴν Τῆνο, «στὴν Χάρι Της» καὶ κατὰ χιλιάδες μετριῶνται τὰ θαύματα τῆς «Βαγγελίστρας».

Τὸ πρῶτο Της θαῦμα συνδέεται μὲ τὴν εὕρεσί της.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας, στὸ χωράφι τοῦ Δοξαρᾶ, ἔπεσε στὸ νησὶ πανούκλα ἀπ' τὴν ὁποία πέθαιναν κάθε μέρα πολλοί.

Ὅλοι ἀπέδωσαν τὴν ἐπιδημία στὸ ὅτι δὲν εἶχαν φροντίσει νὰ φτιάσουν μιὰν ἐκκλησία γιὰ νὰ βάλουνε μέσα τὸ εἰκόνισμα ποὺ βρέθηκε.

Μιὰ καλόγρηα μάλιστα —Πελαγία τ' ὄνομά της— εἶδε στ' ὄνειρό της τὴν Παναγία ποὺ τῆς εἶπε πὼς δὲν θ' ἀφήση ψυχὴ ζωντανὴ στὸ νησί, ἂν δὲν ἐκπληρωθῆ ἡ ἐπιθυμία της.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἡ Πελαγία πῆγε στὸ δεσπότη Τήνου Γαβριὴλ καὶ τοῦ διηγήθηκε τ' ὄνειρό της.

Ὁ Γαβριὴλ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ καλέση τοὺς νησιῶτες, μὲ μιὰν ἐγκύκλιο ἐπιστολή του, νὰ συνεισφέρουν καθένας ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ χτιστῆ ὁ Ναὸς τῆς Παναγίας.

Πραγματικά, μέσα σὲ λίγες ἡμέρες, μαζεύτηκε ἕνα σεβαστὸ ποσόν, κι' ἀποφασίστηκε ν' ἀνεγερθῆ καινούργια ἐκκλησία στὰ ἐρείπια μιᾶς παληᾶς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ποὺ εἶχαν ἀνακαλυφθῆ.

Βγῆκε μάλιστα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἐπιτροπὴ ἀπ' τοὺς προύχοντας τῆς Τήνου Γ. Περίδη, Ἀντ. Καλέργη, Γ. Σιώτη καὶ Σταματέλον Καγκάδη, ποὺ ἀνέλαβε τὴ φροντίδα τῆς ἐπιστασίας γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ ναοῦ.

XXX

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ δεσπότης τῆς Τήνου Γαβριὴλ ἐπρόκειτο νὰ κάμη δοξολογία καὶ νὰ βάλη τὸ θεμέλιο λίθο τοῦ Ναοῦ, ζήτησε λίγο νερὸ γιὰ ἁγιασμό, μὰ δὲ βρῆκε πουθενά.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν ν' ἀναβάλουν γιὰ λίγη ὥρα τὴν δοξολογία, ὡς ποὺ νὰ πάη ἄνθρωπος στὸ χωριὸ Ἅγιος Νικόλαος γιὰ νὰ φέρη νερό.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἕνα παιδάκι ἔρχεται στὸν δεσπότη καὶ τοῦ λέει πὼς ἕνα ξεροπήγωσο, ποὺ ὑπῆρχε πίσω ἀπ' τὸ ἅγιο βῆμα τῆς παληᾶς ἐκκλησίας, εἶχε γεμίσει ξαφνικὰ μὲ νερό.

Κανένας δὲν τὸ πίστεψε, γιατὶ τὸ πηγάδι ἐκεῖνο εἶχε στερέψει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ὅταν ὅμως, ὕστερα ἀπ' τὴν ἐπιμονὴ ποὺ ἔδειχνε τὸ παιδί, πῆγαν ὡς ἐκεῖ, εἴδανε πὼς τὸ ξεροπήγαδο εἶχε πραγματικὰ ξεχειλίσει.

Ὅλοι τὸ θεώρησαν ὡς θαῦμα τῆς Παναγίας καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ναός, τιμήθηκε ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἀπὸ τότε, κι' ὡς σήμερα ἀκόμη, ὅσοι πᾶνε νὰ προσκυνήσουν στὴν Τῆνο, πίνουν ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, ποὺ θεωρεῖται ἁγίασμα.

XXX

Ἡ εὕρεσις τῆς εἰκόνος τῆς Εὐαγγελιστρίας διαδόθηκε γρήγορα στὸ νησὶ κι' ἀπ' ὅλη τὴν Τῆνο ἄρχισαν νὰ συρρέουν προσκυνηταί.

Λίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνέγερσι τοῦ Ναοῦ, ἡ πανούκλα ποὺ ἐθέριζε τοὺς νησιῶτες, ἐσταμάτησε ἀπότομα.

Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ μοναδικὸ θαῦμα τῆς Εὐαγγελίστριας. Ἕνας Τηνιακός, ὁ Ἀλεβίζος Καλαύριας, εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ κάποια λοιμικὴ νόσο κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως καὶ σώθηκε μέν, ἀλλ' ἔμεινε τρελλός.

Κι' ἐπειδὴ οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα, μιὰ μέρα, ἀπελπισμένος, ἔπεσε στὴ θάλασσα νὰ πνιγῆ.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ βυθιζότανε, μετάνοιωσε καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλάη τὴν Βαγγελίστρα νὰ τὸν σώση καὶ νὰ τὸν γιατρέψη ἀπὸ τὴν τρέλλα του, τάζοντάς Της ν' ἀφιερώση στὸ Ναό της ὁλόκληρη τὴν περιουσία του καὶ νὰ καλογερέψη κι' ὁ ἴδιος.

Ὁ Τηνιακὸς αὐτὸς σώθηκε, πραγματικά, ἀπὸ τὸν πνιγμὸ καὶ γιατρεύτηκε ἀπ' τὴν τρέλλα του.

Εὐγνωμονῶντας λοιπὸν τὴν Εὐαγγελίστρια, ὁ Καλαύριας ἄρχισε ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα νὰ ξεπουλάη τὸ ἐμπόρευμά του (εἶχε ἕνα μεγάλο μαγαζί) καί, κάθε Σάββατο, πλήρωνε μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ τοὺς ἐργάτες καὶ τὰ ὑλικὰ τῆς ἐκκλησίας.

Ὅταν ἔτσι ξεπούλησε σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρη τὴν περιουσία του καὶ χάρισε τὶς εἰσπράξεις στὴν ἐκκλησία τῆς Εὐαγγελίστριας, ἔγινε καλόγερος κι' ὑπηρέτησε στὸ Ναό Της ὡς τὰ βαθειὰ γεράματά του —στὰ 1872 —ποὺ πέθανε.

XXX

Ἀλλ' ὁ Καλαύριας δὲν εἶνε ὁ μοναδικὸς δωρητὴς τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου.

Ἄπειροι προσέφεραν διάφορα ποσὰ στὸ Ναό Της καὶ πολλοὶ Τοῦρκοι ἀκόμα, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κι' ὁ χιλίαρχος Μουσταφᾶ Ἀλῆς, ποὺ πρόσφερε ἕνα μαρμάρινο συντριβάνι, τοποθετημένο ἤδη στὸ προαύλιο τοῦ ἱδρύματος.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ συντριβάνι γίνεται ὁ Μέγας Ἁγιασμὸς τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων.

Ἡ εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας εἶχε καὶ μιὰ περιπέτεια:

Τὴ νύχτα τῆς 15ης Δεκεμβρίου τοῦ 1842 ἐκλέφτηκε.

Τὸ νησὶ ὁλόκληρο ἀναστατώθηκε, ὅπως ἦτανε φυσικό.

Διαταγὲς ἐστάλησαν πρὸς ὅλους τοὺς δημάρχους νὰ ἐνεργήσουν αὐστηρότατες ἔρευνες καὶ στὰ ὑγειονομεῖα ν' ἀφαιρέσουν τὰ πηδάλια ἀπ' ὅλα τὰ καράβια, τὰ καΐκια καὶ τὶς βάρκες ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴν μπορέση ὁ κλέφτης νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Τῆνο.

Συγχρόνως, ἔνοπλοι χωρικοὶ διεσκορπίσθησαν σ' ὁλόκληρο τὸ νησί, ψάχνοντας νὰ βροῦν τὸν ἱερόσυλο.

Ὁ κλέφτης —ποὺ λεγότανε Χριστόδουλος Δημητριάδης— κατώρθωσε (προτοῦ εἰδοποιηθῆ ὁ δήμαρχος Πανόρμου) νὰ θεωρήση τὸ διαβατήριό του γιὰ τὴν Ἄνδρο.

«Διῆλθε —γράφει στὴ σχετικὴ ἔκθεσί του πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Βασιλικὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ὁ τότε διοικητὴς Τήνου Ἰω. Θεοτόκης— τὴν κωμόπολιν Πύργου, ἕδραν τοῦ δημάρχου καὶ ὑγειονόμου καί, ἀπνευστί, ἔφθασε τὴν 5 μ.μ. τῆς 16 εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Ἄνδρου καὶ Τήνου στενὸν καὶ ἐσυμφώνησε τὸν ναῦλον μὲ τυχόντα ἐκεῖ λεμβοϊδιοκτήτην διὰ νὰ διαβῆ εἰς Ἄνδρον ἀλλὰ μὴ ἔχων μετρητὰ πλείονα τῶν τεσσάρων δραχμῶν, ἐνῷ οἱ κωπηλάται ἐζήτουν δραχμὰς τρεῖς ναῦλον καὶ συλλογιζόμενος ἴσως ὅτι μὲ μίαν μόνην δραχμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ζήση ἐπὶ τῆς Ἄνδρου καὶ ν' ἀναχωρήση ἐκεῖθεν δι' ἀλλαχοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθη διὰ νὰ μείνη εἰς μέρος ἄγνωστον μέχρι τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ εὕρη ἄλλην λέμβον μὲ εὐθηνότερον ναῦλον καὶ νὰ διαβῆ τότε εἰς Ἄνδρον.

»Ἐπανήρχετο ὁ τολμητίας οὗτος ἱερόσυλος, ἀλλὰ μόλις φθάσας εἰς τὴν θέσιν «τοῦ Μιαούλη τὸ πηγάδι», ὅπου ἀπεφάσισε νὰ πίη ὕδωρ καὶ νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον, νυκτὸς πλέον οὔσης, καταλαμβάνεται ἀπὸ δύο ἐνόπλους ἐθνοφύλακας, ἀπεσταλμένους ἐπίτηδες ὑπό τε τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ ὑγειονόμου εἰς τὸ Στενὸν διὰ νὰ τρυπήσωσι τὰς ἐκεῖ εὑρισκομένας λέμβους καὶ τὰς καταστήσωσιν ἀνικάνους πρὸς πλοῦν· ἐξετάζεται τίς εἶνε καὶ τελευταῖον ἐρευνᾶται πανταχοῦ καὶ εἰς τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἀνὰ χεῖρας.

»Φόβος, πανικὸς κυριεύει τὸν ἀσεβῆ καὶ τρέμων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀντικρούεται πρὸς τοὺς ἐθνοφύλακας ὅτι εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, ὅτι φέρει ἀνὰ χεῖρας ἀστυνομικὸν διαβατήριον, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς ἔδειξεν, ὅτι ἐπῆγεν εἰς τὸ Στενὸν διὰ νὰ εὕρη λέμβον νὰ διαβῆ εἰς Ἄνδρον καὶ μὴ εὑρὼν τοιαύτην ἐπανέρχεται διὰ νὰ μείνη εἰς Πύργον μέχρι τῆς ἐπιούσης.

»Ἀλλ' ὢ τοῦ θαύματος!

»Οἱ ἐθνοφύλακες, ἀπιστοῦντες, ἐρευνῶσι μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἀδιακόπως καὶ τέλος ἀνακαλύπτουσι μεταξὺ τῶν ἀνὰ χεῖρας ἐνδυμάτων τὰ δύο χρυσᾶ περιχείρια, δύο ἀργυροῦς ἀγγέλους, τὴν χρυσῆν καὶ ἀδαμαντοκόλλητον κορωνίδα τῆς Θεοτόκου, τοὺς δύο ἀδαμαντοκολλήτους ἀστέρας, δύο ἀργυρᾶς στήλας ἐκ τῶν ἐξαρτωμένων ἐπὶ τῆς θήκης τῆς εἰκόνος καὶ δέκα ἄλλα διάφορα ἀργυρᾶ τμήματα πλὴν τῆς ἁγίας εἰκόνος καὶ τῆς θήκης της.

»Εἰς τὴν αἰφνίδιον, ἐκπληκτικὴν καὶ ἀνέλπιστον ταύτην θέαν, οἱ ἐθνοφύλακες κυριεύονται ἀπὸ ὀργὴν ἅμα καὶ χαράν, δεσμεύουσι τὰς βεβήλους χεῖρας τοῦ ἀσεβοῦς ἱεροσύλου καὶ τὸν ἀπάγουσιν εἰς τὸν δήμαρχον Πανόρμου περὶ τὴν 7½ μ.μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἤτοι τῆς 16ης.

»Ὁ δήμαρχος τὸν θέτει ὑπὸ ἀνάκρισιν, τὸν ἐξετάζει πρὸ πάντων περὶ τῆς εἰκόνος...»

XXX

Ὁ Δημητριάδης ὡμολόγησε πὼς αὐτὸς εἶχε κλέψει τὴν εἰκόνα καὶ ἐμαρτύρησε ποῦ τὴν εἶχε κρύψει.

Ὅταν βρέθηκε ἡ Βαγγελίστρα, σχηματίσθηκε ὀγκωδεστάτη λιτανεία, ποὺ συνώδεψε τὴ μεταφορά της στὴν ἐκκλησία.

Ὁ Δημητριάδης καταδικάστηκε σὲ πολύχρονη εἱρκτὴ καὶ πέθανε, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τρελλὸς στὶς φυλακὲς τῆς Σύρου.

Ἀπὸ τότε, ἡ Εὐαγγελίστρια φυλάγεται στὸν Ναὸν μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα.

Οἱ σχετικῶς παλαιότεροι θυμοῦνται τὴ μεταφορά της —ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια— στὴν Ἀθήνα.

Ἦτανε τότε ποὺ ἐκινδύνευε ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Ἡ ἐπιστήμη εἶχε ἀπελπιστῆ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ σεπτοῦ ἀσθενοῦς.

Καὶ τότε ἡ Ὄλγα, ποὺ διεκρίνετο γιὰ τὴν εὐσέβειά της, πρότεινε νὰ φέρουν τὴν Εὐαγγελίστρια.

Ἡ εἰκὼν μεταφέρθηκε μὲ μεγάλη πομπὴ κι' ἐπισημότητα.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐσώθηκε.

XXX

Χιλιάδες εἶνε τὰ θαύματα τῆς Εὐαγγελίστριας, ὅπως χιλιάδες ἐπίσης εἶνε καὶ τὰ θαύματα τῆς Παναγίας τῆς Προυσσιώτισσας (ποὺ γιορτάζεται μιὰ βδομάδα ἀργότερα) καὶ ποὺ ἡ εἰκόνα Της βρέθηκε κατὰ παράξενον τρόπο.

Ὁ Προυσσὸς εἶνε μιὰ κωμόπολις σὲ ἀπόστασι 8 ὡρῶν περίπου ἀπ' τὸ Καρπενῆσι.

Μέσα σὲ μιὰ δύσβατη χαράδρα, εἶνε χτισμένο τὸ μοναστῆρι, ὅπου κάθε χρόνο συγκεντρώνονται χιλιάδες προσκυνητῶν.

Τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας, ἕνας βοσκὸς ποὺ φύλαγε τὰ γίδια του στὸν ἀγριότοπο ἐκεῖνο, εἶδε τρεῖς βραδιὲς κατὰ συνέχεια μιὰ φλογερὴ στήλη νὰ ὑψώνεται στὸν οὐρανό.

Ὅταν οἱ σύντροφοί του κι' αὐτὸς κατέβηκαν, μὲ χίλιους κόπους, στὴ δύσβατη χαράδρα, εἶδαν, κατάπληκτοι, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παμπάλαια εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ φεγγοβολοῦσε κάθε νύχτα.

Στὸ μέρος ποὺ τὴ βρήκανε χτίστηκε μιὰ μικρὴ ἐκκλησίτσα, ποὺ μετεβλήθη, ἀργότερα, στὸ σημερινὸ πλουσιώτατο μοναστῆρι.

Ἡ Παναγία αὐτὴ ὠνομάσθηκε Προυσσιώτισσα (καὶ τὸ χωριὸ ποὺ χτίστηκε ἔπειτα Προυσσὸς) γιατί, σύμφωνα μ' ἕναν παλαιότατο θρῦλο, ἦρθε ἀπὸ τὴν Προῦσσα κατὰ μυστηριώδη τρόπον, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Θεόφιλος εἶχε κηρύξει ἄγριο διωγμὸ τῶν εἰκόνων.

Ἡ Παναγία ἡ Προυσσιώτισσα εἶνε μιὰ ἀπὸ κεῖνες ποὺ ζωγράφισε ὁ ὅσιος Λουκᾶς, διατηρεῖται θαυμάσια κι' ἔγινε περίφημη γιὰ τὰ θαύματά της.

XXX

Ὅπως εἶνε φυσικόν, ἡ φήμη τῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας τῆς Προυσσιώτισσας —ὅπως καὶ τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου— συγκεντρώνει κάθε χρόνο δεκάδες χιλιάδων προσκυνητῶν στὸ μοναστῆρι.

Τὸ πανηγῦρι βαστάει τρεῖς ἡμέρες.

Οἱ ἔμποροι τοῦ Προυσσοῦ, τοῦ Καρπενησιοῦ, τοῦ Ἀγρινίου, ἐκθέτουν τὰ ἐμπορεύματά τους, πρόχειρες ψησταριὲς στήνονται, στὶς ὁποῖες ροδοκοκκινίζουν ὀβελίες, ἐγχώρια ὄργανα παίζουνε μέρα καὶ νύχτα καί, μετὰ τὴν προσκύνησι στὴ θαυματουργὸ Παναγία καὶ τὴ βόλτα στὸ «Παζάρι», οἱ πανηγυριῶτες στρώνονται στὸ γλέντι, κατενθουσιασμένοι γιατὶ ἀξιώθηκαν νἄρθουν «στὴ Χάρι Της».

Ἡ Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου κι' ἡ Παναγία ἡ Προυσσιώτισσα εἶνε οἱ δυὸ προσφιλέστερες θαυματουργὲς εἰκόνες ποὺ ἡ φήμη τους εἶνε ἁπλωμένη παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες.

Γ. ΑΛΟΜΣ.

Ἡ συζυγικὴ εὐτυχία

—Ἀλλό! Ἀλλό! Γρήγορα, μίς, σᾶς παρακαλῶ, δῶστε μου μιὰ συνταγή... συζυγικῆς εὐτυχίας. Πρόκειται σὲ μιὰ ὥρα νὰ παντρευτῶ!

—Δυὸ λεπτά, κύριε, νὰ σᾶς συνδέσω μὲ τὸν εἰδικὸ ὑπάλληλο τοῦ γραφείου μας.

Σὲ λίγο:

—Ἀλλό! Ἀλλό! Ὁ κύριος ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῆ; Ὡραῖα. Νὰ φιλᾶτε τὴ γυναῖκα σας τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα: Πρωΐ, μεσημέρι, ἀπόγευμα καὶ βράδυ. Τίποτε ἄλλο.

—Εὐχαριστῶ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΤΗΣ Κας ΛΙΛΗΣ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Λίζα,
Τὰ ματάκια σου τὰ γκρίζα
πάντα ψέματα μοῦ λένε
κι' ὅλο ἀπὸ συνήθεια κλαῖνε.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Λίζας, ὁ Τόλης ἄνοιξε τὴν κάμαρά της... τὴν καμαρούλα τους. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἐρρίγησε στὸ πένθιμο τρίξιμο τῆς πόρτας. Τὰ μάτια του, θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, προσπαθοῦσαν τώρα νὰ συνηθίσουν στὸ σκοτάδι. Προχωροῦσε μὲ προφύλαξι κι' ἔφτασε στὸ παράθυρο. Ἄνοιξε τὸ τζάμι καὶ κούφωσε τὰ γκρίζα παραθυρόφυλλα. Δυὸ ἀκτίνες ξεγλύστρησαν ἀπὸ τὸ μακρουλὸ ἄνοιγμα καὶ τ' ὠχρὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ σκόρπισε τὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό.

Ὁ Τόλης στάθηκε στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ ἅπλωσε τὴ ματιά του γύρω τριγύρω, πάνω σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποὺ τὴ στόλιζαν. Τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπὸ τὴ θύμησι. Ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν... Σούρθηκε κι' ἔπεσε πάνω στὸ ντιβάνι.

Μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ χωμένο μέσα στὶς χοῦφτες του, ὁ Τόλης ἔμεινε ἐκεῖ, ἀκίνητος, γιὰ πολλὴ ὥρα, παραδομένος στὸν ἴλιγγο τῶν ἀναμνήσεων.

Ἕνα βουντὸ ἀπὸ γέλια κρυστάλλινα κι' ἄλλοτε ἀπὸ λόγια ἀνακατωμένα σ' ἕνα ἀτέλειωτο κλάμα τὸν τάραζαν σύγκορμο.

Ἡ κουβέντα δύο περαστικῶν ποὺ φαίνεται νὰ εἶχαν σταματήσει κάτω ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο παράθυρο, τὸν συνέφερε κι' ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ κινηθῆ, νἀγγίξῃ τὰ πράγματα ποὺ τοῦ ἦσαν τόσο γνωστά. Καὶ σηκώθηκε.

Ἔκανε τὸ γῦρο τῆς κάμαρας. Χάϊδεψε τὸ κάθε τι ποὺ τοῦ σκουντοῦσε τὸ χέρι στὸ πέρασμά του κι' ἦρθε καὶ στάθηκε μπρὸς στὴ ντουλάπα μὲ τὸ δίφυλλο καθρέφτη.

Τρόμαξε σὰν ἀντίκρυσε τὸ ὁμοίωμά του. Εἶχε λοιπὸν τόσο πολὺ ἀλλάξει;

Μηχανικὰ ἔστριψε τὸ μικρὸ κλειδάκι κι' ἄνοιξε τὴ ντουλάπα.

Μιὰ μυρωδιὰ ξεχύθηκε, σὰν ἐκείνη ποὺ σκορποῦν τὰ ξερὰ λουλούδια. Τὸ ἄρωμα ποὺ τοῦ πότιζε σιγὰ-σιγὰ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις ἔβγαινε κι' ἐρχόταν μέσα ἀπὸ τὰ φορέματα ποὺ ἦσαν κρεμασμένα στὴ ντουλάπα.

Φορέματα λευκά, ρὸζ, μπλὲ ἄλλα πιὸ σκοῦρα κι' ἄλλα μὲ χρώματα ξεθωριασμένα... μὲ κιτρινιασμένες δαντέλλες.

Ἅπλωσε τὰ χέρια του κι' ἀγκάλιασε ὅλο ἐκεῖνο τὸ μετάξι καὶ νόμισε πὼς ρουφοῦσε τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ ποὺ σκεπάζαν.

Ἕνα μικρὸ τρίξιμο ἀκούστηκε καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάνω ραφάκι κύλισαν καὶ σκόρπισαν στὰ πόδια του ἕνα σωρὸ μικροπράγματα. Ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συμπλήρωναν τὴν κοκεταρία τῆς γυναίκας του: μαντήλια, κορδέλλες, γάντια.

Μιὰ ρὸζ κορδελλίτσα ποὺ δὲν εἶχε μπλεχτῆ μὲ τὶς ἄλλες, τοῦ τράβηξε τὴν προσοχὴ περισσότερο. Ἔπιασε τὴ θηλειὰ ποὺ ξεχώριζε μέσα σ' ἕναν πολύχρωμο σωρὸ καὶ μὲ κάποια μικρὴ ἀντίστασι ἔφερε στὰ χέρια του λίγα γράμματα.

Ἡ καρδιά του τώρα χτυποῦσε δυνατά. Μὲ γρήγορες κινήσεις, σὰν νὰ φοβῶταν νὰ μὴν τὸν δῆ κανείς, ἔλυσε τὴ ρὸζ κορδελλίτσα κι' ἄνοιξε τὰ γράμματα μὲ τὴν ἐλπίδα νά μάθῃ κάτι... κάτι ποὺ αὐτὸς δὲν τὸ ἤξερε.

— Θεέ μου, ψιθύρισε. Ἀλλά... αὐτὰ εἶνε τὰ δικά μου!

Τίποτα δὲν ἔλειπε, τίποτα δὲν εἶχε πεταχθῆ. Οὔτε τὸ μικρὸ σημειωματάκι ποὺ τῆς ἔστειλε κάποτε, μὲ τρεῖς μόνο λέξεις: «Ἔλα, σὲ περιμένω!»

Ζαλισμένος, κάθησε τώρα στὸ μικρὸ σκαμνάκι ποὺ βρισκόταν δίπλα του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἄφησε τὴ σκέψι του νὰ πλανηθῆ στὰ περασμένα...

……

Θυμῶταν τὴ Λίζα!

Τὴ μικρή του Λίζα... τὴν ἔνοιωθε τόσο πολὺ κοντά του νὰ παραμονεύῃ τὴ σκέψι του, τὰ μάτια του... Τὴν ἔβλεπε νὰ περνᾷ ἀνάλαφρη ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο. Νὰ στέκεται στὸ μισάνοιγμα τῆς πόρτας. Νὰ μετακινῆ μιὰ καρέκλα. Νἀνοίγῃ τὸ παράθυρο. Νὰ φτιάνῃ τὶς ξανθὲς μπουκλίτσες της ποὺ σκέπαζαν τὸ μισό της φρύδι... Τὴν ἔβλεπε νὰ χαμογελᾶ μὲ φιλαρέσκεια, μπρὸς στὸ διάφανο κρύσταλλο τοῦ καθρέφτη. Τὴν ἔβλεπε... Ἡ λυγερὴ κορμοστασιά της ἀγκαλιαζόταν ἀπὸ τὴ γκρίζα τὴ ματιά της, τὴ ματιά της αὐτὴ ποὺ κάποτε εἶχε πάψει νὰ πιστεύῃ.

Σὰν ταινία κινηματογράφου περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὰ θλιμμένα του μάτια ἡ ζωή του μὲ τὴ Λίζα.

……

Ἦταν ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινό.

Ἔπειτα ἕνα βράδυ ὁλόφωτο, ποὺ ἡ ρόδινη κορμοστασιὰ τῆς Λίζας μὲ τὸ ξανθὸ μικροκαμωμένο κεφαλάκι της, ποὺ τὸ πιὸ λαμπρὸ στολίδι του ἦσαν δυὸ μεγάλα γκρίζα μάτια. Δυὸ μάτια ποὺ συγκέντρωναν ὅλες τὶς χάρες τῆς παιδικῆς της ψυχῆς.

Χόρεψε μαζί της ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὣς τὸ πρωΐ. Καὶ τὸ λυγερὸ κορμάκι της, ποὺ ἦταν τυλιγμένο μὲ ἡδυπάθεια στὸ ἀνάλαφρο ροδαλόχρωμο φόρεμα, ἔμοιαζε σὰν ροδοπέταλο φευγάτο ἀπὸ ὁλάνοιχτο τριαντάφυλλο ποὺ ἦρθε καὶ ἀκούμπησε μέσα στὰ στιβαρά του μπράτσα.

Ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες ὁ Τόλης ἐζοῦσε σὰν μαγεμένος ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς ξανθῆς Λίζας, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ τὴ θερμὴ πνοή της κοντὰ στ' αὐτί του, οὔτε τὴ μυρωδιὰ τῆς ἀνάσας της ποὺ τὸν μεθοῦσε.

Ἀπόφευγε τοὺς φίλους του, γιατὶ νόμιζε πὼς μέσα στὴ μοναξιά του θὰ περνοῦσαν γρηγορώτερα οἱ μέρες γιὰ νάρθῆ ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ.

Τρεῖς ἡμέρες ἀκόμα καὶ θὰ τῆς ἔδειχνε ὅλη του τὴν ἀγάπη. Θὰ τῆς ἔλεγε ὅλα του τὰ σχέδια γιὰ μιὰ χαρούμενη εὐτυχισμένη ζωή.

……

Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τόλης καὶ ἡ Λίζα φύγανε ἀγκαλιασμένοι γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἀγάπης. Ἕνας χρόνος, χωρὶς τὸ παραμικρὸ συννεφάκι νὰ σκεπάσῃ τὸ γαλάζιο τους οὐρανό, οὔτε μιὰ σταγόνα θολὴ βροχὴ νὰ ταράξῃ τὰ γαλήνια νερὰ τῆς εὐτυχίας τους.

Μιὰ μέρα, πάνω σὲ μιὰ συζήτησι, γιὰ φιλίες καὶ ἀσήμαντες γνωριμίες, ὁ Τόλης ἐρώτησε τὴ Λίζα γιὰ τὴν περασμένη της ζωή.

Ἐκείνη ξαφνιάστηκε γιὰ τὸ ἀπρόοπτο ἐρώτημα. Ἀνοιγόκλεισε τὶς μπουκλωτὲς βλεφαρίδες της καὶ τὰ γκρίζα μάτια της προσπάθησαν νὰ καταλάβουν τί ἐννοοῦσε ὁ Τόλης... τί ἤθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴ ζωή της, ἀφοῦ ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἐμίλησαν ποτὲ γιὰ τέτοιο ζήτημα.

Κατέβασε τὸ κεφαλάκι της κι' ἔτσι δίχως νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, πῆρε μιὰν ἀπόφασι: νὰ μὴ μιλήσῃ!

Τὸν ἐκύτταξε μόνο καὶ ψιθύρισε:

— Μοῦ εἶπες κάποτε πὼς τὸ παρελθὸν δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἄλλωστε οὔτε κι' ἐγὼ σ' ἐρώτησα.

— Μὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἀγάπη μου, ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄντρας... ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα...

— Ναί, ἴσως νὰ ἔχῃς δίκηο, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μὴ συζητήσωμε ποτὲ πιὰ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Δὲν ἀγαπιώμαστε; Δὲν εἴμαστε εὐτυχισμένοι; Γιατὶ λοιπὸν νὰ κουράζωμε τὸ κεφαλάκι μας γυρίζοντας στὰ περασμένα; Ἄλλωστε δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία, στὸ ἔχω ξαναπῆ... εἶνε τόσο ἀσήμαντα...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, μεγάλη μεταβολὴ ἐπῆραν οἱ σκέψεις τοῦ Τόλη καὶ τῆς Λίζας.

Ἀνήσυχος, φιλύποπτος ὁ Τόλης παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς κινήσεις της μὲ τὴν ἄκρη τῶν ματιῶν του καὶ κάθε μέρα ὅλο καὶ κάτι καινούργιο εὕρισκε: Τὰ μαλλιά της πιὸ περιποιημένα, τὸ φόρεμά της πιὸ κομψὸ καὶ πιὸ καλοβαλμένο. Τὴ μέση της πιὸ λυγερή. Στὰ χείλη της πλανιῶταν διαρκῶς ἕνα χαμόγελο ποὺ τὴν ἔδειχνε πιὸ προκλητική. Καὶ τὰ μάτια της τὰ γκρίζα... —ὤ, ἐκεῖνα τὰ γκρίζα μάτια της— τί λαμπερὰ ποὺ ἦσαν ὅταν ἀφηρημένα κυττοῦσαν κάπου, ποὺ ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ δῆ.

Πῶς θὰ ἤθελε νὰ ξέρῃ τὰ μυστικά τους καὶ νὰ πίστευε.

Ἔπειτα τὸ γέλιο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κελαΐδισμα πουλιῶν, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ ὑποφέρῃ, ἕνα τόσο χαρούμενο γέλιο!

— Τί ἔχεις καὶ γελᾶς ἔτσι; Βλέπεις πὼς δὲν ἔχω διόλου κέφι. Μοῦ χτυπᾶ στὰ νεῦρα... Ἔπειτα τί ντύσιμο εἶνε αὐτό, μεσημεριάτικα; Τί σ' ἔπιασε;

— Νά... γιὰ σένα, ἀγάπη μου... Νὰ σοῦ εἶμαι εὐχάριστη... γιὰ νὰ μὴν εἶσαι δύσθυμος... Πίστεψέ με, ἀγαπούλα μου, θέλω να εἶσαι χαρούμενος ὅπως τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς ἀγάπης μας. Πές μου, χρυσέ μου, τί ἔχεις; Τί σὲ κάνει νὰ πονᾶς καὶ νὰ μὴν πιστεύῃς στὴν ἀγάπη μου; Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ... Μίλησέ μου, κύτταξέ με στὰ μάτια...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ εἶχε πάει τόσο κοντά του, ποὺ ὁ Τόλης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς κάνῃ θέσι στὴν ἴδια τὴν πολυθρόνα ποὺ καθόταν. Ἡ πνοή της τὸν μεθοῦσε, καὶ τὰ μπράτσα του ἔζωσαν τὴ μέση της τόσο σφιχτὰ σὰν νἄθελε νὰ τὴ σπάσῃ.

Λόγια ἀγάπης καὶ μεταμέλειας εἰπώθηκαν κοντὰ στ' αὐτί της, πάνω στὰ κοραλένια χείλη της.

Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσε τὰ μάτια της, ἐκεῖνα τὰ γκρίζα μάτια, μιὰ ἀμφιβολία πλημμύρισε τὴν ψυχή του καὶ σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.

Τὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ναρκωθῆ ξύπνησε πάλι ἀπότομα.

Τῆς ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυό του χέρια ἀγριεμένος καὶ τῆς εἶπε:

— Ὄχι, δὲν πιστεύω στὴν ἀγάπη σου! Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω τὰ μάτια σου... Μοιάζουν μὲ ψεύτικα, μοιάζουν μὲ γαλήνια θάλασσα βροχεροῦ δειλινοῦ, ποὺ κρύβει τρικυμία στὸ βυθό της. Μ' ἀγαπᾶς, μοῦ εἶσαι πιστή, ναί, ναί, τὸ ξέρω πὼς εἶσαι... Εἶσαι... γιατὶ εἶσαι δειλή, γιατὶ δὲν σοῦ παρουσιάστηκε ἴσως ἀκόμα ἡ εὐκαιρία νὰ παραδώσῃς τὸ κορμί σου, ὅπως καὶ τὶς σκέψεις σου, τὴν πωρωμένη ψυχή σου. Σὲ νοιώθω καλά, παρακολουθῶ ὅλες σου τὶς προκλητικὲς κινήσεις στὸ δρόμο, στὰ κέντρα, ὅπου πηγαίνομε... Στὶς κουβέντες σου μὲ τοὺς φίλους μου ἔχεις μέσα σου τὸ σαδισμὸ νὰ προκαλῆς, νἀρέσῃς σ' ὅποιον σὲ πλησιάζει, εἶσαι μιά...

— Φτάνει! Φτάνει πιά, δὲν μπορῶ! Μὴ μὲ βασανίζῃς! Δὲν σοῦ ἔκανα κανένα κακό! Φύγε!... Μὴ μὲ τυραννᾶς πιά!

……

Ὁ Τόλης ἔφυγε κατακόκκινος, πῆγε στὸ γραφεῖο του καὶ τὸ μεσημέρι δὲν ἦρθε σπίτι του ὅπως συνήθιζε, νὰ φάῃ.

Τὸ ἀπόγευμα μιὰ γυναῖκα μπῆκε βιαστικὰ στὸ γραφεῖο του δίχως νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα του.

Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένος ὅλος ὁ τρόμος ποὺ νοιώθουμε μπρὸς στὸν ἐρχομὸ τοῦ θανάτου.

— Κύριε, κύριε, ἐλᾶτε γρήγορα στὸ σπίτι... Κάτι συμβαίνει... Ἡ γυναῖκα σας... Τρεχᾶτε... Ἐγὼ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὸ γιατρό...

Καὶ πρὶν ἀκόμα συνέλθῃ ὁ Τόλης, ἡ πόρτα ξανάκλεισε μὲ κρότο.

Σὰν τρελλὸς ἔτρεχε τώρα γιὰ τὸ σπίτι. Χίλιες-δυὸ σκέψεις περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό του. Τὸ πρωΐ εἶχε φύγει θυμωμένος. Βέβαια δὲν εἶχε πάει τὸ μεσημέρι σπίτι του... Τί νὰ εἶχε συμβῆ; Δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ κάτι ποὺ τοῦ κορφώθηκε στὸ νοῦ. Εἶχε θυμηθῆ κάτι λόγια της... Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν!...

— Θὰ σκοτωθῶ, τοῦ εἶχε πῆ ἡ Λίζα μιὰ μέρα πάνω σὲ μιὰ ἴδια φιλονικία. Θὰ σκοτωθῶ καὶ τότε μόνο θὰ μὲ πιστέψῃς... Τότε θὰ καταλάβῃς τί ἔχασες! Θὰ ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, θὰ ξαναγυρίσω γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ τότε... τότε ἡ ζήλεια σου, οἱ ἄδικες ὑποψίες σου θὰ θεριέψουν περισσότερο... Γι' αὐτὸ θὰ σκοτωθῶ... Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας σου.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ Τόλης ἔφτασε στὸ σπίτι του καὶ βρέθηκε γονατιστὸς μπρὸς στὸ ντιβάνι, ποὺ ἡ Λίζα, παραμορφωμένη ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ δηλητηρίου, ἦταν ξαπλωμένη, παραδομένη γαλήνια στὴν ἀναμονὴ τοῦ θανάτου.

Ἡ βοήθεια τοῦ γιατροῦ ποὺ ἦρθε πολὺ ἀργὰ δὲν χρησίμεψε σὲ τίποτε. Τὸ δηλητήριο ἦταν πολὺ δυνατὸ καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Λίζας γιὰ νὰ πεθάνῃ ἀμετάκλητη...

……

Κανεὶς μέσα στὸ δρομάκι τῆς ἀπόκεντρης συνοικίας δὲν ἐμάντεψε τὸ δρᾶμα ποὺ γινόταν πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ γκρίζα παραθυρόφυλλα.

Σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, γονατιστὸς μπροστά της, ψιθύριζε:

— Γιατί, μικρή μου Λίζα, θέλησες νὰ πεθάνῃς; Γιατί προτίμησες τὸ θάνατο ἀντὶ νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια; Θὰ σὲ πίστευα, Λιζούλα μου, καὶ θὰ ζούσαμε πάλι εὐτυχισμένοι... Δὲν φαντάστηκα ποτὲ πὼς θὰ μποροῦσες νὰ σωπάσῃς...

Τὸ παγωμένο χέρι της ἅπλωσε νὰ πιάσῃ τὸ δικό του... Τὰ μελανιασμένα χείλη της ἀνοιγόκλεισαν... Θέλησαν νὰ ποῦν κάτι, μὰ δὲν μπόρεσαν καὶ τὰ μάτια ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ τόσο ἐμίσησε ὁ Τόλης, τὸν κυττοῦσαν τώρα μὲ τὴ γλυκειὰ τὴν καλωσύνη ποὺ παίρνουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ τίποτα ἄλλο νὰ προσφέρουν καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ τὴ ζωή.

Μέσα ἀπὸ τὸ κύτταγμα ἐκεῖνο ξεχύθηκε ὅλη ἡ συγγνώμη κι' ἐσκέπασε μὲ τὴν ἀπέραντη σιωπὴ ὅλο τὸ μυστήριο τῆς μικρῆς ζωῆς ποὺ τώρα τελείωνε.

Ὁ Τόλης ἀνασηκώθηκε, τὴν ἀγκάλιασε, πλησίασε τὰ μάτια του κοντὰ στὰ δικά της καὶ τῆς μιλοῦσε σιγὰ-σιγὰ κοντὰ στ' αὐτὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του, γιὰ τὸ ἀτέλειωτο μαρτύριο ποὺ τοῦ ἔκαιγε ὁλόκληρο τὸ εἶναι του. Τῆς μιλοῦσε καὶ τῆς ἔλεγε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τῆς ἔλεγε νὰ πιστέψῃ μόνο τὴ μεγάλη του ἀγάπη.

— Λίζα, Λιζούλα, μίλησέ μου, τὰ ματάκια σου τὰ γκρίζα, Λιζούλα μου, μήπως ψέματα μοῦ λένε; Δὲν μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς, Λίζα, μίλησέ μου...

Κάποιος ἄναψε τὸ φῶς.

Τὰ παρακάλια τοῦ Τόλη δυνάμωσαν καὶ οἱ λυγμοὶ τοῦ πνίξανε τὰ λόγια.

Δυὸ χέρια τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν τράβηξαν πάνω ἀπὸ τὸ κορμί της.

Βυθισμένος στὴ θλῖψι του ὁ Τόλης κυττοῦσε ἀφηρημένος τὸ ἄψυχο λεπτὸ κορμὶ τῆς Λίζας καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὸ κορμὶ αὐτὸ ποὺ ἦταν τόσο μικροκαμωμένο, ὥστε νὰ νομίζῃ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κλείσῃ μέσα στὴ φούχτα του, τοῦ φάνηκε τώρα τόσο μεγάλο ὥστε νὰ μὴν τὸ χωράῃ τὸ μάκρος τοῦ ντιβανιοῦ, ποὺ ἄλλοτε μιὰ γωνίτσα μόνο τὴν ἀρκοῦσε. Ἔπειτα,,, τὸ χέρι της, κρεμασμένο στὸ πλάϊ τοῦ ντιβανιοῦ, εἶχε μακρύνει κι' αὐτὸ τόσο πολὺ π' ἀκουμποῦσε στὸ πάτωμα. Καὶ μόνο ὅταν ἀντίκρυσε τὰ μάτια της νὰ τὸν κυττοῦν ὁλάνοιχτα ἔνοιωσε τὴ σκληρὴ πραγματικότητα.

Εἶδε τὴ λίζα του νεκρή!

Δὲν ἔκλαψε, δὲν ἐφώναξε.

Σηκώθηκε κι' ἔκλεισε τὰ γκρίζα μάτια, αὐτὰ ποὺ τόσο πολὺ εἶχε λατρέψει καὶ ποὺ τώρα εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι περίεργη ἔκπληξης καὶ τρόμου, σὰν νὰ παραξενευόντουσαν ποὺ εἶχαν συγχωρήσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ.

……

Ἔξη μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε καὶ ὁ Τόλης, παρ' ὅλα τὰ ταξίδια ποὺ ἔκανε, δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ ἀκόμα τὸ κορίτσι μὲ τὰ γκρίζα μάτια ποὺ γνώρισε ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινό.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Τὸ μεγαλύτερο ὕψος

Τὸ Ὑγρομετεωρολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Μόσχας ἀπέλυσε πρό τινος ἕνα ἀερόστατον διαμέτρου 2 μέτρων διὰ νὰ γίνουν μὲ αὐτὸ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς στρατοσφαίρας. Μετά τινας ἡμέρας εὑρέθη τὸ ἀερόστατον εἰς 200 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Μόσχας. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐνδείξεων ἐξηκριβώθη ὅτι τὸ ἀερόστατον εἶχε φθάσει εἰς ἕνα ὕψος 39 580 μέτρων. Τὸ μεγαλύτερον ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσει ἀερόστατον μέχρι σήμερον εἶνε 30.600 μέτρα. Τὸ ἀερόστατον ἀνήρχετο μὲ ταχύτητα 7 μέτρων τὴν ὥραν. Ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα ποὺ εἶχαν τοποθετηθῆ εἰς τὸ μικροσκοπικὸν ἀερόστατον, ἐξηκριβώθη ὅτι εἰς ὕψος 10.300 μέτρων ἡ θερμοκρασία ἦτο 60.4 κάτω τοῦ μηδενὸς καὶ εἰς ὕψος 39.580 μέτρων ἡ θερμοκρασία ἦτο 47.6 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ

ΦΡΑΝΤΣ ΛΙΣΤ

ΗΤΑΝ ἡ θριαμβευτικὴ ἐποχὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ του σταδίου. Ἐμάζεψε θριάμβους ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἱσπανία ἔφθασε στὸ Πὼ νὰ δώσῃ ἕνα κονσέρτο.

Τὰ μάτια τοῦ Λὶστ ἀναζητοῦσαν μέσα στὸν κόσμο ἕνα ἀγαπητὸ προσωπάκι ποὺ δὲν εἶχε ξαναδῆ τώρα καὶ δεκάξη χρόνια. Ἡ Καρολίνα ντὲ Κρίκ, βρισκόταν ἐκεῖ στὴ δευτέρα σειρὰ καθισμάτων. Δὲν εἶχε ξεχάσει. Ὁ Λὶστ μὲ ἀνήσυχη καρδιὰ ξανάβλεπε τὴν πρώτη καὶ μοναδική του ἀγάπη.

Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του νεώτερο κατὰ 16 χρόνια, κομψοντυμένο νὰ παρουσιάζεται στὸ μέγαρο τῶν Κρὶκ γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴ μουσικὴ ἐκμάθησι τῆς Καρολίνας. Μόλις συναντήθηκαν, τὰ μάτια τους εἶπαν πολλά. Ὁ Λὶστ ἦταν 17 ἐτῶν, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ἔμπνευσι γιὰ νὰ δημιουργήσῃ, νὰ ἀναδειχθῆ.

Δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, μιὰ ψυχὴ γεμάτη ἀναμονή, μὲ μουσικὴ στὴν καρδιά, μὲ πνεῦμα γεμᾶτο ποίησι. Χρειαζόταν τὸ εἴδωλο!

—Σοῦ ἀνήκω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, εἶπε ἡ Καρολίνα.

Καὶ ὁ Λὶστ ἔνοιωσε ὅλο τὸ εἶναι του νὰ ἐπαναστατῆ σὲ μιὰ νέα δημιουργία μόλις τὰ κατσαρὰ μαλλιά της ἄγγισαν τὸ νεανικό, τρυφερὸ μάγουλό του.

Τ' ὄνειρο ὅμως αὐτὸ τῆς μεγάλης ἀγάπης δὲν ἐκράτησε πολύ. Ἀπέθανε ἡ μητέρα τῆς Καρολίνας καὶ ὁ πατέρας τῆς Καρολίνας, ὁ ὁποῖος ἦτο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου ἐπὶ Καρόλου 10ου, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ τὴν κόρη του σ' ἕνα μουζικάντη.

Κι' ἔτσι ἡ Καρολίνα παντρεύτηκε τὸν κόμητα ντ' Ἀρτιγκώ.

Οἱ δύο νέοι βέβαια ἀρρώστησαν, κόντεψαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸν καϋμό τους.

Τέλος ὁ Λὶστ ἔγινε καλά, ξανάριχσε τὴ μουσική, μπῆκε σὲ ἄλλους κόσμους, ἐχειροκροτήθη καὶ τέλος ἐγνώρισε τὴ Μαρία ντ' Ἀγκού, μιὰ νέα κατὰ ἕνα χρόνο μεγαλύτερή του, ὡραία, ξανθή, ψηλή, ἀνεπτυγμένη, ἔξυπνη καὶ γεμάτη ζωή.

Ἡ Μαρία ὅμως ἦταν παντρεμένη, Ὁ Λὶστ ὅμως γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κόσμο ποὺ περιφρόνησε τὴν ἀγάπη του, σκέφτηκε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

—Ἴσως νὰ μὴν εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ κάνει, τῆς εἶπε, ὁπωσδήποτε ὅμως εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ θέλω!

Καὶ τὴν πῆρε. Ἔκανε μαζί της τρία παιδιά.

Ἡ εὐτυχία ὅμως δὲν ἐκράτησε καὶ πολὺ ἀνάμεσά τους.

Ὁ Λὶστ ἦταν ἕνας γόης.

Τὸ ταλέντο του καὶ ἡ ὡμορφιά του τραβοῦσαν πίσω του ὅλες τὶς ὡραῖες καὶ τὶς ἄσχημες.

Εἶχε πολὺ ὑψηλὲς φιλίες καὶ πολλοὺς ἔρωτας. Ὠνομάσθη ὁ «κατακτητής»!

Παρ' ὅλα αὐτὰ τίποτα δὲν ἔσβυσε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του, τὴν πρώτη του ἀγάπη. Ὄχι. Ἡ Καρολίνα ἦταν γι' αὐτὸν τὸ ἰδεῶδες! Ἡ φωτεινή, ἡ ἁγνή, ἡ ὡραία!

Ὅταν ἔφθασε λοιπὸν στὸ Πώ, τὸν ἔπιασε ἕνας περίεργος φόβος. Θυμήθηκε ὅμως ξαφνικὰ τὰ πρῶτα λόγια τῆς Καρολίνας.

«Σοῦ ἀνήκω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα».

Τὴν ἑπομένη σηκώνεται καὶ πηγαίνει στὸ μέγαρο τῆς Καρολίνας, κομήσσης ντ' Ἀρτιγκώ.

Ἐκείνη τὸν προϋπάντησε εἰς τὸν κῆπο καὶ τοῦ λέγει:

—Δεκάξη χρόνια σὲ περιμένω!

Ἡ φωνὴ τῆς Καρολίνας τρέμει ποὺ μιλᾶ. Γύρω τους μυρίζουν τὰ ρόδα. Τὰ μάτια τῆς Καρολίνας δακρύζουν. Εἶνε εὐτυχισμένοι.

Ἕνα ρομάντσο ἀπὸ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΛΗΑ

Ο ΜΙΚΑΕΛΟΣ ΣΤΗ ΜΑΝΙΑ

21 Ἰουλίου

ΤΡΕΙΣ ἡμέρες ἐπέρασαν καὶ ἡ ἀγωνία μου ἦταν μεγάλη. Δὲν ἤξερα τί νὰ φαντασθῶ, τί νὰ πῶ, ποῦ νὰ ἀποδώσω τὴν ἀργοπορία αὐτή.

Ἔκανα ἄσχημα, μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκφράσω αὐτὰ ποὺ συλλογιζόμουνα, αὐτὰ ποὺ ἐννοοῦσα εὐθὺς ἀμέσως ποὺ σᾶς ἀντίκρυσα καὶ μοῦ μιλήσατε καὶ σᾶς εἶπα δύο, τρία λόγια τῆς στιγμῆς;

Ναί, εἶχα μετανοιώσει. Κατηγοροῦσα τὸν ἑαυτό μου ποὺ τόλμησα νὰ σᾶς στείλω τὸ πρῶτο μου γράμμα.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἦλθε. Ἔφθασε ἡ ἀπάντησις. Οἱ στιγμὲς τῆς ἀνυπομονησίας εἶχαν περάσει, ἔμενε μόνον μία, μία κι' αὐτὴ ἡ μία μοῦ φάνηκε σὰν αἰῶνας.

Μὲ μιὰ ματιὰ γύρεψα νὰ διαβάσω τὸ περιχόμενό του, ν' ἁρπάξω τὸ νόημά του.

Ἡ καρδιὰ σταμάτησε. Ἔπαψε νὰ χτυπᾷ.

Λοιπόν;

Μπορῶ; Ἔχω τὸ δικαίωμα; Εἶσαι ἐκείνη ποὺ μπορῶ νὰ ἐλπίζω; Εἶσαι τὸ μεγάλο μου ἄγνωστο ποὺ παίρνει τὴ μορφὴ μιᾶς πραγματικότητος;

Μοῦ γράφεις:

«Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι πιὰ ἐγώ... ἀλλὰ ἕνα πραγματάκι δίχως θέλησι μέσα στὰ χέρια σας».

Ὄχι, δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω. Δὲν πρέπει οὔτε καὶ σεῖς νὰ τὸ πιστέψετε αὐτό. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνετε ἕνα πραγματάκι δίχως θέλησι.

Ὅταν ἀγαπᾷ κανείς, θέλει κι' ἑπομένως ὅ,τι κάνει, τὸ κάνει ἐν πλήρει συνειδήσει τῶν πράξεών του καὶ τῆς λογικῆς του.

Ἀλλά... γιατί νὰ ζητᾶμε τόση πολὺ λογικὴ ἀπὸ πράγματα ποὺ συγγενεύουν τὶς ψυχὲς καὶ τὰ κορμιά μας;

……

Παρ' ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό, βλέπω ἀνάμεσα στὶς γραμμὲς κι' ἕνα ἐνδοιασμό. Κάποιο φόβο ποὺ δὲν τὸν δικαιολογῶ.

Ὀνομάζετε ἕνα αἴσθημα ἰδιοτροπία...

Δὲν καταλαβαίνω τί σημαίνει ἰδιοτροπία.

Καὶ προχωρεῖτε:

«Ἂν ἀπὸ ἐγωϊσμὸ μὲ θέλετε..».

Τί σημαίνει ἐγωϊσμός;

Ὑπεροχή; Ἱκανοποίησις; Ἡρωϊσμός;

Ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ μιὰ ἀγάπη ἔστω καὶ ἐφήμερη δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴ θέσι τους.

Ὅταν ὑπάρχῃ ἰδιοτροπία, ἐγωϊσμός, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀγάπη. Καμμιὰ ἀγάπη, οὔτε ψυχική, οὔτε σαρκική.

Ἔχετε δίκηο. Μὲ λυπήσατε μ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι.

Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω.

Ἡ μοῖρα ἔχει πολλὰ ἀπρόοπτα καὶ ἡ ζωὴ πολλὰ περίεργα.

Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς εἶμαι ρωμαντικός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ ἀγροῖκος.

Καταλαβαίνω τὸν ἔρωτα ἔντονο, δυναμικὸ μέσα στὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ἁπαλότητά του.

Ὀξύμωρα σχήματα ἀλλ' αὐτὰ εἶνε.

Καὶ ἀναρωτιέμαι τί θὰ φαντάζεσθε.

Μπροστά σας δὲν ἔχετε ἀκόμα σχηματίσει τὴν παραμικρὴ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐγνωρίσατε καὶ ποὺ σᾶς γράφει. Δὲν θέλω νὰ σᾶς παρασύρῃ ὁ ἐνθουσιασμός. Κυττᾶχτε με καλά.

Τί συμπεράσματα μπορεῖ νὰ βγάνῃ μιὰ παρατήρησις.

Ἀλλὰ τί σᾶς ρωτῶ; Μήπως κι' ἂν διακρίνετε προτερήματα ἢ ἐλαττώματα θὰ μπορέσετε νὰ ἐκφρασθῆτε;

Κάτι τὸ ἐνδόμυχο κρατᾷ μέσα μας τὴ σκέψι καὶ δὲν ἐξωτερικεύεται παρὰ μονάχα στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ἐκδηλώσεως.

Πρὸς Θεοῦ μὴν ἀργεῖτε τόσο πολὺ νὰ βλεπώμαστε.

Δὲν θέλω τὰ γράμματά μας νὰ γίνουν ἀφορμὴ ἀπομακρύνσεως καὶ νοσταλγίας.

Η ΜΑΝΙΑ ΣΤΟ ΜΙΚΑΕΛΟ

23 Ἰουλίου

Ἔχω ἀπὸ χθὲς ἕνα μπλὲ φάκελλο στὰ χέρια μου. Μέσα του κλείνει τὸ πιὸ δυνατὸ ποτὸ καὶ γὼ τὸ ρουφάω ἄπληστα. Ἔνοιωσα τέτοια γλυκειὰ μέθη κι' ἀμέσως βρέθηκα σὲ μιὰ ἄγνωστη χώρα, στὴ χώρα τῶν ὀνείρων. Ἡ φαντασία μου κρατιῶταν ἀλυσοδεμένη τόσο σφιχτὰ ποὺ μόλις σήμερα ξύπνησα στὴν πραγματικότητα...

Θεέ μου! Πόσο δειλὴ εἶμαι! Μοιάζω σὰν τὰ μωρὰ παιδάκια, ποὺ τρομάζουν στὰ πρῶτα τους βήματα. Ἔτσι φοβᾶμαι καὶ γὼ αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ πάλι σκέπτομαι, γιατί νὰ θέλουμε νὰ ἀλλάξουμε τὰ γραμμένα. Ἂν εἶνε γραφτό μου νὰ ὑποφέρω, θὰ ὑποφέρω. Ἂν πάλι ἐσὺ μπορέσῃς νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀγάπη ποὺ ζητάω, θὰ βρῇς δίπλα σου μιὰ καρδιά, ποὺ ξέρει νὰ ἀγαπάῃ μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς φυλῆς της. Μιὰ καρδιὰ ποὺ νοιώθει τὸν ἔρωτα ὅσο καὶ τὸ μῖσος. Ἐξέτασε τὴν καρδιά σου καὶ πάρε τὴν ἀπόφασι. Πρόσεξε ὅμως μὴ θελήσῃς νὰ παίξῃς μὲ τὴ φλόγα μου.

Ἄκουσέ με!

Ἔπαψα νὰ διστάζω πιά.

Μὲ θέλεις; Εἶμαι ὁλόκληρη δική σου, δὲν ἔχεις παρὰ ν' ἁπλώσῃς τὸ χέρι σου.

Δὲν ξέρω τί ἄλλο νὰ γράψω. Νομίζω ὅτι στὶς λίγες γραμμές μου καταλαβαίνεις τί σοῦ ζητάω.

Καὶ ὅμως... ἔχω μιὰ ἐλαφρὰ διαίσθησι ὅτι παρ' ὅλες τὶς γραμμές μου αὐτὲς δὲν θὰ ἁπλώσῃς τὸ ἀγαπημένο μου χέρι σου.

Παίζεις πολὺ μαζί μου.

Παίζεις μὲ τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ πόθου μου.

Πρόσεξε!

Ἡ μόδα τῶν μαγιῶ ἄλλοτε καὶ τώρα

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΚΟΣΜΙΚΩΤΕΡΕΣ ΠΛΑΖ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΓΛΥΦΑΔΑ

Ἡ ΓΛΥΦΑΔΑ ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ κλείνει μέσα της ἕναν κόσμο ἀνόμοιο κι' ἀλλοπρόσαλλο μεταξύ του : ἄντρες καὶ γυναῖκες, νέους καὶ γέρους —πρὸ παντὸς ὅμως παιδιά: τὴ νεότητα. Στὴν ὄασί της κυκλοφοροῦν τὰ νειᾶτα, ὅπως τὸ πυρὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μας.

Νέοι ἀπὸ 15 χρονῶν μέχρι 30 καὶ πάρα πάνω, σκορπισμένοι σὲ συντροφιὲς στὴ δροσισμένη ἄμμο, στὴ θάλασσα, στὶς καμπίνες, στὴν πλάζ, χαίρονται ὅ,τι προσφέρει ἡ φύσις γύρω τους, κάτω, ἐντός.

Τὰ ἡλιοκαμένα μπρούντζινα κορμιά τους —εἴτε γυναικεῖα εἶνε, εἴτε ἀντρικά, κλεισμένα στὸ μαγιὼ ἢ ὄχι, ἀποτελοῦν ἕναν ὕμνο στὴ ζωή, στὴ φύσι, στὴν τέχνη.

Γλυστροῦν μέσα στὸ νερό, διασχίζουν τὸ στάσιμο ἀγέρα, διασποῦν τὴν ἀδιαφορία τῶν ματιῶν ποὺ στηλώνονται πάνω τους θαυμαστικὰ καὶ προχωροῦν, μέσα στὸ μάκρος τῆς σκέψεως... Πᾶνε νὰ συναντήσουν τὴ ζωὴ ποὺ τὰ καλεῖ γελαστὴ καὶ τοὺς ὑπόσχεται καταχτήσεις. Κι' εἶνε τόσο ὡραῖο νὰ χάνεται τὸ βλέμμα στὴν ἀπομάκρυνσί των, ὥστε ἡ σκέψι σταματᾷ γιὰ νὰ χαρῇ μέσα της μονάχη τὴ γλύκα ποὺ τὴν πλημμυρεῖ.

Ἡ Γλυφάδα ὅλη, εἶνε μέσα στὸν ὅρμο αὐτό, γιατὶ μοναχὰ ἐδῶ μέσα εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἡ ζωντάνια... Ἡ νέκρα εἶνε ἁπλωμένη σ' ὅλη τὴν περιοχὴ προαστείου καὶ τοπίου· τίποτε δὲ σημειώνει μιὰ ζωὴ ἔντονη, ὅπως αὐτὴν ἐδῶ τῆς πλάζ, τὴν ὁποία τόσο καλὰ ἐρρύθμισε ὁ πανέξυπνος ὀργανωτὴς κι' ἐπιχειρηματίας της δίνοντας στὸ τέρμα τοῦ ὡραιότερου παραλιακοῦ περιπάτου, ὅταν ἔχῃ πιὰ κανεὶς κουραστῆ, μιὰ γωνιά, ὅπου τὸ μυαλὸ ξεκουράζεται ἀπ' τὸ καθημερινὸ στράγγισμα κι' ἀπ' τὴ μονοτονία τοῦ συνηθισμένου. Μιὰ διακοπὴ στὸ ἴδιο πρόγραμμα τῆς ζωῆς, μὲ τὸ ὁποῖο περνοῦμε τὰ 24ωρά μας. Μι' ἀλλαγὴ ποὺ τὴν βρίσκομε ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας, ἐδῶ, ἐναλλασσομένη, μὲ ἐνδιαφέρουσα κίνησι καὶ ρυθμό. Μιὰ δικαίωσι ποὺ μᾶς ἱκανοποιεῖ στὴ σκέψι πὼς δὲν κάμαμε ἄδικα τὴν ἐκστρατεία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ βροῦμε γνώριμα πράγματα ποὺ δὲν μᾶς ἀποζημιώνουν καὶ μένουν ἀνεκπλήρωτοι πόθοι μέσα στὸ μυαλό μας.

Τί ἄλλο;...

Κυριακάτικο μεσημέρι· ὁ ἥλιος ὁλόλαμπος φωτίζει καὶ φλογίζει ἀπὸ ψηλὰ τὸ πλάτωμα, τόσο τῆς θάλασσας ὅσο καὶ τῆς ξηρᾶς, σπέρνοντας ρίγη ἐπιθυμιῶν καὶ πόθων.

Ἡ θάλασσα πλέει ἀνάμεσα σὲ πολύχρωμα μαγιώ, ἀκύμαντη, χλιαρὴ κι' ἀναδίνει ὑδρατμοὺς ἀπ' τὴν ἐποφή της μὲ τὸν ἥλιο· οἱ ἀφροὶ ποὺ γεννιοῦνται ἀπ' τοὺς παφλασμοὺς τῶν κολυμβητῶν γαρνίρουν μὲ νταντέλλες τὰ κινούμενα σώματα ποὺ παραδομένα στὰ παιχνίδια των καὶ στὴ χαρὰ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, περνοῦν τὶς ὡραιότερες στιγμὲς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ζωῆς τους...

Κι' ἡ ἀκρογιαλιὰ πάλι, γεμισμένη ἀπὸ ὀμορφιές· ὀμορφιὲς ποὺ ἀνήκουν καὶ στὰ δυὸ φῦλα: ἄντρες ποὺ ἡ φύσις τοὺς ἔκαμε πολὺ ὡραίους μὲ ἀθλητικὸ παράστημα πάνω στὸ ὁποῖον ἐσκόρπισε ἀφειδῶς ὅλες τὶς θελκτικότητες κι' ὅλες τὶς χάρες της, γιὰ νὰ συγκεντρώνουν τὰ θαυμαστικὰ βλέμματα τῶν ὁμοίων τους καὶ νὰ ξυπνοῦν κάθε εἴδους ἐπιθυμίες τῶν γυναικῶν ποὺ τοὺς γνωρίζουν. Γυναῖκες ποὺ φύσις καὶ τέχη μαζὶ τοὺς βοήθησε ν' ἀποτελέσουν ἕνα φαντασμαγορικὸ σύνολο ἰδιότροπο, ὤμορφο, πικάντικο καὶ ξεχωριστὸ κι' ἔτσι νὰ εἶνε μοναδικὲς κι' ἀκουστὲς ὅπου κοσμικὸ κέντρο καὶ γλεντζέδικη ζωή.

Ὅλοι τους ἔχουν ἐπίγνωσι τῆς ὠμορφιᾶς τους καὶ κυκλοφοροῦν ἀνάμεσα στὸ ἄπειρο πλῆθος τῆς Κυριακάτικης πλάζ, τὸ ἀνεξέλεγκτο καὶ ἀνώνυμο γιὰ τοὺς περισσοτέρους — ὡσὰν νὰ εἶνε ἥρωες ἢ φαινόμενα, ὡσὰν νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενο τῶν ὁμιλιῶν ὅλων, ὡσὰν ν' ἀπασχολοῦνται ὅλοι μὲ τὴν ὕπαρξί των αὐτήν.

Περπατοῦν δῆθεν ἀδιάφορα μὲ κινήσεις ποὺ πᾶν νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν ὡς μόδα· ἀφήνουν τὰ μέλ[illegible] νὰ προκαλοῦν [illegible] λα τῶν ἐπιθυμ[illegible] νὰ ὀργώνουν τὶς [illegible]θεῖς σάρκες τῶν εὐερεθίστων, ποὺ μπροστὰ στὸ ἀνάμελο δῆθεν ξεσκλάβωμα τοῦ κορμιοῦ μὲ τὸ πέσιμο τῶν λουρίδων τοῦ μαγιὼ στηλώνουν τοὺς προβολεῖς τῶν ματιῶν τους κι' ἐξακοντίζουν τὸ βλέμμα σὰ βέλη βουτηγμένα σὲ δηλητήριο...

Ἀλλά, Θεέ μου, γιατί τὰ γεγονότα νὰ μὴ σταματοῦν ὥς ἐδῶ ; Γιατί νὰ μὴν εἶνε ἀρκετὴ μόνον ἡ παρέλασις τῶν ὡραίων ἢ καὶ τῶν ἄλλων, τῶν «ὑποφερτῶν»; Ποιὸς ὁ λόγος νὰ ὑπάρχῃ συνέχεια τόσο... ἀνυπόφορη;

Νά, γιὰ κυττάχτε ἐκεῖ πέρα, τί γίνεται σὲ μιὰ συντροφιὰ «κοσμικῶν» ποὺ ἐπιμένουν νὰ νομίζουν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος μιλεῖ γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς θαυμάζει. Πρόκειται γιὰ ἕνα γκρούπ, ἕνα «σύνολο» διόλου —μὰ τὴν Παναγία— ἁρμονικό: Τρεῖς - τέσσαρες γυναικοῦλες κι' ἄλλοι τόσοι ἄντρες ποὺ ὡς πρὸ λίγων λεπτῶν ἔσωζε τὴν ἀσχήμια προσώπων καὶ κορμιῶν τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο καὶ ἡ ἐπιείκεια τῶν διπλανῶν τους. Ἔπαιζαν μὲ τόπια κι' ἄλλα πράγματα, θορυβωδέστατα γιὰ νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴ ὅσων μποροῦσαν μὲ τὶς ἀδεξιότητές των, τὰ τσακισμένα των γαλλικὰ καὶ τ' ἄλλα τους... προσόντα. Τὸ κατάφεραν: καὶ νόμισαν ἔτσι ὅτι γίνηκαν πρὸς στιγμὴ οἱ ἥρωες τῆς ἡμέρας. Καλὸ θὰ ἦταν λοιπὸν νὰ μεταφερθοῦν στὴν ξηρά. Ἐκεῖ, πάνω στὴν πυριφλεγῆ ἄμμο, ὁ κόσμος θὰ ἠμποροῦσε νὰ θαυμάσῃ περισσότερο τὶς γραμμὲς (ποὺ ἄφησε ὁ χρόνος στὰ μέτωπά των καὶ τὶς ζάρες τῶν χοντρῶν τους κορμιῶν) ποὺ ἦσαν ἐκτεθειμένες ἀνεξάλειπτα στὴ ζωή τους.

Καὶ ἔγινε· ἀκολούθησε τὸ γκροὺπ τοῦτο μαζὶ μὲ τὰ βλέμματα πολλῶν θαμώνων ποὺ κολυμποῦσαν καὶ ποὺ βγῆκαν ἔξω γιὰ νὰ χαροῦν τὴ σπάνια ποικιλία τῆς πλάζ, καὶ τ' ἄλλα τῶν θαμώνων τοῦ ὑποστέγου τοῦ μικροῦ καφφενείου, κι' ἕνα σκυλάκι μὲ παχὺ τρίχωμα ἄσπρο, ὁ Ντίκ, ποὺ ἐννοοῦσε νὰ γαυγίζῃ σὰν γελοῦσε, δείχνοντας τὰ σκληρὰ κι' ἀκαθάριστα δόντια της ἡ... πρωταγωνίστρια, (λὲς καὶ φόβιζαν τὸ φτωχὸ Ντὶκ) καὶ νὰ χοροπηδᾷ σὰ σὲ ἀνεξήγητη διαμαρτυρία. Κι' ἀκόμα μιὰ μικρὴ συντροφιὰ χαριτωμένων παιδιῶν —ἡ Ζανέτ, ἡ Σταυρούλα, ὁ Τάσσος, ὁ Δημητράκης, κι' ὁ Τζὶμ ἀπὸ τὸ μικρόκοσμο, ποὺ ἄλλα μὲ μικρὰ μαγιὼ ἢ πυτζάμες, κι' ἄλλα ντυμένα μ' ἐλαφρὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια ἄφησαν τὰ παιχνίδια τους καὶ τὴν ἄμμο, γιὰ νὰ προστεθοῦν στὸ «κοινὸ» τοῦ αὐτοφυοῦς θιάσου ποὺ ...ἄρχιζε ἤδη τὶς... παραστάσεις του... Ἔτσι παίζοντας μεταξύ τους καὶ χαριεντιζόμενοι μὲ τὰ πιὸ ἄνοστα ἀστεῖα, βρέθηκαν γρήγορα κουρασμένοι καὶ ξαπλωμένοι οἱ περισσότεροι στὴν ἀμμουδιά. Τ' ἁπλωμένα ἀσύμμετρα μέλη τους κι' οἱ ἀσύδοτες στάσεις τους ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι ναυαγίων —ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως ἦσαν σκόρπια ἀνάμεσα στὶς βαρκοῦλες καὶ στὰ μονόξυλα τῆς πλάζ. Τὰ εἰρωνικὰ γέλια τοῦ κοινοῦ, τώρα ἔχουν λιγοστέψει κι' ἔχουν μᾶλλον μετατραπῆ σὲ οἶκτο. Ἡ πρωταγωνίστρια κι' οἱ συντρόφοι της, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ θλιβερὰ ἐκθέματα τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ... ἥλιου. Τὤχουν καταλάβει ὅλοι —ἀκόμα κι' ὁ Ντίκ, σταμάτησε ξαφνικὰ τὰ γαυγίσματά του καὶ βάζοντας τὴν οὐρά του μέσα στὰ πόδια του ἀπεμακρύνθηκε· οἱ βαρκάρηδες ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ «στρίβουν» τὰ καλοπεριποιημένα τους μουστάκια, ἔτσι ὅπως κάθονταν ἀπέναντί τους κι' ἦσαν ἕτοιμοι γιὰ τὴν... ἐπέλασι· κι' ἡ παρέα τῶν μικρῶν, ποὺ σὰν πέρασαν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις ἀλληλοσυνεννοηθέντες γύρισαν στὸ λοφίσκο τῆς ἄμμου ποὺ ἐπεξεργάζοντο.

—Αὐτοὶ ἐδῶ, εἶνε ἄλλοι ἄνθρωποι, εἶπε φιλοσοφῶντας ἡ Ζανέτ· πᾶμε παιδιὰ νὰ παίξωμε...

Κι' ἡ δροσιὰ τῶν 6, τῶν 8, τῶν 10 χρόνων σκορπίστηκε σὰ καπνὸς μακρυά, ἀνάμεσα στὰ ξαπλωμένα κορμιὰ στὶς βάρκες, στὶς ὀμπρέλλες μὲ τὰ φλέρτ, καὶ στὶς καρέκλες...

Ἕνας περίπατος ὥς τὶς καμπῖνες, κατὰ μῆκος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, εἶνε θαρρῶ ἀπαραίτητος αὐτὴν τὴν ὥρα —μιάμιση μ. μ.— πρὶν πᾶμε στὴν ἐξέδρα τοῦ Καζίνου, γιὰ νὰ πάρωμε τὸ οὖζο μας κι' ὕστερα τὸ φαγητό... Τὴν ὥρα αὐτὴ εἶνε συγκεντρωμένοι στὰ μπαλκόνια καὶ στὶς βεράντες τους, οἱ ἔνοικοί τους καὶ φλυαροῦν γιὰ τὰ πράγματα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἑβδομάδος ποὺ πέρασε· στὸν ὅρμο κολυμποῦν ἀκόμα πολλοὶ καὶ στὴν ἔκτασι τῆς ἄμμου πολλοὶ ἐπίσης πλέουν στὴν ...εὐτυχία καὶ στὸν... ἱδρῶτα.

Περνοῦμε ἀνάμεσα ἀπὸ ποικίλα συμπλέγματα, σκηνές, ἐξομολογήσεις, ἀφοσιώσεις· καμμιὰ συγκίνησις ἀπὸ τὴν παρουσία μας: ὅλοι εἶνε δοσμένοι στὸ ὄνειρο ποὺ ζοῦν αὐτὲς τὶς στιγμές. Ἀκόμα κι' ἡ θάλασσα, ποὺ περισσότερο ἀκίνητη ἀπὸ πρίν, ἐκθέτει ἀδιάφορη πρὸς τὰ καυστικὰ βέλη τοῦ ἡλίου τὶς θελκτικότητές της —ἔμψυχες κι' ἄψυχες, σὰν μοντέρνα μαμὰ κρυφοῦ σπιτιοῦ, ποὺ πουλᾷ τὶς ὤμορφες τρόφιμές της σὲ «κυρίους καθὼς πρέπει» καὶ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ σαλόνι, μέσα ἀπὸ τὶς ἡμιάνοιχτες πόρτες τῶν ἁμαρτωλῶν δωματίων τους τὰ «γεγονότα».

Ἀπ' τὰ κόττερα ποὺ ἀναδύονται μέσα ἀπὸ τὴν ἤρεμη ἐπιφάνειά της καὶ τὴν ἀφόρητη ζέστη πέφτουν σὲ μακροβοῦτι, κουρασμένοι κι' οἱ πιὸ καθυστερημένοι κλυμβητές, ἐνῷ στὶς σκιὲς ποὺ χαρίζει ὁ ἥλιος μὲ τὸ γύρισμά του, στὶς καμπῖνες, στρώνονται τὰ τραπέζια, πρόχειρα ἀλλὰ νοικοκυρεμένα καὶ πλούσια μὲ τὰ ὀρεκτικὰ ποὺ θ' ἀκολουθήσουν τὰ γνωστὰ λουκούλλεια γεύματα. Σ' αὐτές, βλέπει κανεὶς ξαπλωμένες, σὲ ντιβάνια, σὲ σαὶζ - λὸγκ ἢ καὶ σὲ καθίσματα ὠμορφιὲς ποὺ τὶς δρόσισε ὑπερκόσμια ἡ θαλασσινὴ δροσιὰ καὶ τὶς ἔγλειψε τὸ χάδι τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἥλιου. Πολλές τους εἶνε πραγματικὰ ζωντανὰ λουλούδια, ἀνείπωτες κι' ἀνέκφραστες κοῦκλες, μέσα στὶς πικάντικες ἀμφιέσεις τους, πλάσματα παραμυθένιων παραδείσων ποὺ κατέβηκαν γιὰ νὰ πάρουν ἔτσι ἀπὸ ἰδιοτροπία, λίγη ἰδέα τοῦ πρόσκαιρου τούτου κόσμου «μας» —ὅπου τόσο τυραννικὰ μᾶς ταλαιπωρεῖ— «μοιραῖες» ὀπτασίες ποὺ ὡρίστηκαν γιὰ τὰ βάσανά μας. Τυλιγμένες μέσα στὰ μαγιώ τους, κλεισμένες μέσα στὶς πυτζάμες τους, ζωγραφισμένες μέσα σὲ λουρίδες πολύχρωμων ὑφασμάτων, ἀφήνουν τὸ κορμί τους νωχελικὰ νὰ λικνιστῇ στὴ θέσι του ἢ μέσα στὸ ὑπεροπτικὸ φῶς ποὺ διπλασιάζεται καὶ λαμπρύνεται περισσότερο, ἐρχόμενο σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀγαλματένιο τους σῶμα...

Ἀκοῦμε τὰ γέλια τους ὡς τὶς παραπλέομε μέσα στὴν εὐτυχία τους καὶ στὶς χαρές τους καὶ ἐπαναστατεῖ ἡ διάθεσίς μας στὴν ἰδέα πὼς χαίρονται τὴ ζωὴ πλάϊ σ' ἄλλους, ποὺ δὲν εἴμαστε ἐμεῖς.

Σκόρπιες μέσα στὴν παράταξί των, μὲ τὰ πολυτελέστατα αὐτοκίνητα σὲ παράταξι δίπλα των καὶ τοὺς φορεμένους σωφὲρ «ἐν ἀναμονῇ» νὰ κι' οἱ καμπῖνες τῶν ἐπισήμων (πρεσβευτῶν: Αἰγύπτου, Βελγίου, Ἰταλίας, Βραζιλίας, τοῦ Ἀμερικανοῦ Γεν. Προξένου, τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς Γαλλίας, τοῦ ἰδιαιτέρου τοῦ Βασιλέως κ. Λεβίδη, τοῦ ναυάρχου Οἰκονόμου κ. ἄ.). Οἱ ὄγκοι τῶν σκίνων τὶς κρύβουν ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια τῶν ἀδιακρίτων καὶ τοὺς δίνουν κι' ὅλας τὴν ἐντύπωσι πὼς βγαίνουν μέσα ἀπὸ τοπίο ἐξοχικό.

Καὶ νὰ τώρα κάτω ἀπὸ τὶς τέντες τοῦ Καζίνου, νὰ μᾶς χτυπᾷ ὁ μπάτης ποὺ ἀρχίζει νὰ πνέῃ ἀπὸ τ' ἀνοιχτά, φουσκώνοντας τὰ στήθη μας καὶ σπρώχνοντας τὶς ρυτίδες ποὺ κυλοῦν στὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης...

Ὅλη ἡ περιοχὴ κατάμεστη· κανένα τραπεζάκι δὲν εἶνε ἄδειο. Ἐδῶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες κι' αὐτὲς τὶς ὧρες, ἁμιλλῶνται ὅλοι κι' ὅλες σὲ μιὰ ἔξωμη ἐπιδειχτικότητα, ἀφοῦ τοὺς τὸ ἐπιτρέπει ὁ σκοπὸς τοῦ περιπάτου, ὥς ἐδῶ, ἡ ἐποχὴ κι' ἡ... ἀστυνομία. (Πλὴν ὅμως τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔγινε ἕνας ἐξαφνικὸς αἰφνιδιασμός: θαμῶνες ποὺ... ἐκαίοντο ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἢ ἄλλο τί, ἢ ποὺ δὲν βρῆκαν θέσι στὶς ὑπερπληρωμένες βεράντες, μπῆκαν στὴ σάλλα τοῦ χειμερινοῦ ἑστιατορίου γιὰ νὰ ζητήσουν καταφύγιο. Μὲ τὰ μαγιὼ φυσικά, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ξαφνικὰ μπῆκε σὰ λαίλαπας ἡ ἀστυνομία καὶ διέταξε:

—Ντυθῆτε ὅλοι. Ἀστυνομικὴ διάταξις ἀπαγορεύει τὴ γύμνια σὲ κλειστοὺς χώρους κέντρων.

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ τὸ ντύσιμο: ἀλλὰ τί περίεργο καὶ τί... ἐξωφρενικό. Ἄλλος φόρεσε πουλόβερ, ἄλλος σακκάκι, ἄλλος, ἄλλο τι —καὶ κρέμασαν πάνω τους πετσέτες καὶ μαντήλια λαιμοῦ, ποὺ σκεπάζαν τὴ γύμνια... ὅπως ἤθελε ἡ διάταξις, ἀλλὰ θύμιζαν στρατιῶτες ἀγρίων φυλῶν τῶν μεγαλυτέρων βαθῶν μέσα στὴν Ἀφρική...).

Ὡραῖες γυναῖκες φλυαροῦν μὲ τοὺς συντρόφους των ἐπιδειχτικὰ κι' ἄλλες, ἀσήμαντες, ποὺ μόνο τὰ ροῦχα τους ξέρουν ποῦ ἀνήκουν, προσπαθοῦν νὰ ἐπισύρουν μὲ κάθε τρόπο τὴν προσοχὴ τῶν πλαϊνῶν. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀσφυχτικῶς πεπληρωμένα τραπέζια ὅπου μετὰ δυσκολίας κυκλοφοροῦν σερβιτόροι καὶ γκαρσόνια, πηγαινοέρχονται συνωστιζόμενοι ποικιλίες ἀνθρώπων μὲ πουκάμισα, πυτζάμες, κάθε εἴδους ταγιέρ, κοντὲς μπλοῦζες, ναυτικὲς στολὲς τῆς μόδας, φανέλλες καὶ κάθε εἴδους ξενικὸ ἢ δικό μας κοστοῦμι. Πολλοί, ὥς τὴ μέση δὲ φοροῦν τίποτα· ἔχουν ὅμως καλὰ χτενισμένα τὰ μαλλιά τους μὲ μπριγιαντίνη... Κοτὺ καὶ τὸ βλέμμα τους εἶνε ἐρευνητικὸ γιὰ παντοίου εἴδους ἀνακαλύψεις...

Κοντὰ σ' αὐτοὺς σφίγγονται καὶ ὑπεργήϊνα πλάσματα ποὺ... ἔχασαν τὰ νερά τους (...φυσικὰ ἀφοῦ εἶνε στὴν ξηρὰ) καὶ ἀναζητοῦν τοὺς δικούς των, ἢ καὶ ἄλλους γιὰ συντροφιά...

Νὰ καὶ μιὰ συντροφιά, ποὺ ἀπ' τὸ πρωΐ εἶνε τὸ θέμα τῆς ἡμέρας: δυὸ νέοι μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῆς μόδας σὲ ὅλα των, ποὺ συντροφεύουν τὶς ντάμες τους —δυὸ ἐξωτικὰ πλάσματα, ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. Βαμμένα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς τεχνικῆς καὶ στολισμένα μὲ τὸν πιὸ ἐκκεντρικὸ τρόπο. Πειρασμοὶ ποὺ χαμογελοῦν χωρὶς αἰδῶ, ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πυρωμένες ἐπιθυμίες τους διατρέχουν ὅπως τινάξουν τὰ μέλη τους σκλαβωμένα σὲ πυτζάμες καὶ μαγιώ. Προηγοῦνται ἀπ' τοὺς συντρόφους τους καὶ περιφέρονται ἐπιδειχτικά, ὅπως ἄλλως τε κι' ὅλο τὸ πρωΐ, σὰν γιὰ νὰ βροῦν θέσι νὰ καθήσουν. (Χίλιοι θαμῶνες εἶνε ἕτοιμοι νὰ τοὺς προσκαλέσουν στὰ τραπέζια τους, νὰ τοὺς τὰ παραχωρήσουν ἀκόμα, ἂν ὑπῆρχε μιὰ... ἐλπίδα). Βάζω στοίχημα πὼς αὐτὸ εἶνε συνήθειά τους· πὼς καὶ νἄβρισκαν τραπέζι δὲ θὰ κάθιζαν, παρὰ θὰ ἐξακολουθοῦσαν τὶς ἀναζητήσεις μέσα στὸ πλῆθος... Ποιὸς ξέρει... Ἡ περιήγησις ἐξακολουθεῖ· πεδίο δράσεως τώρα εἶνε ἡ πλάζ, οἱ καμπῖνες. Πολλοὶ σηκώνονται καὶ πηγαίνουν σ' αὐτές, γιὰ νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία νὰ τὶς ξαναδοῦν καὶ νὰ τοὺς προσφέρουν ὅ,τι νομίσουν πὼς θέλουν. Τὰ βλέμματα τῶν περιέργων τοὺς ἀκολουθοῦν. Πολλοὶ ἔχουν στοιχηματίσει κι' ὅλας πὼς θὰ τὶς καταχτήσουν καὶ πὼς θὰ τὶς πάρουν μ' εὐκολία ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν συνεργατῶν τους. Μὰ τίποτα. Φαίνεται πὼς δὲν εἶνε ἀκόμα ὥρα. Ἐπὶ τέλους νὰ φαίνεται ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα. Ἕνα τραπέζι στὸ πιὸ κεντρικὸ σημεῖο τοῦ Καζίνου ἀδειάζει (ἀπὸ σκοποῦ;) Κι' ἡ συντροφιὰ τοποθετεῖται. Ὁ πιὸ πικάντικος πειρασμὸς στενοχωρημένος ποὺ τελείωσε τὸ... πρόγραμμα ζητᾷ μιὰ σαὶζ - λόγκ, ποὺ προσκομίζεται. Ἐκείνη παίρνει τὴν πιὸ προκλητικὴ θέσι, δῆθεν ἀδιάφορα, καὶ σκορπίζει τὸ εἶναι της πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Τὰ μέλη της ἁπλώνονται νωχελῶς ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὴ διάθεσι καθενὸς οἱ γωνιὲς κι' οἱ καμπυλότητές της...

Ἡ ὥρα εἶνε ἱερά· τὰ μάτια πεινασμένα πέφτουν ἐπάνω τους. Οἱ σύντροφοι φεύγουν γιὰ λίγα λεπτά. Τὸ πεδίο εἶνε ἐλεύθερο, ἴσως.

Ἀργότερα, πολλοὶ θἄχουν κάτι νὰ διηγηθοῦν στὶς παρέες τους. Κάτι πολὺ πικάντικο καὶ χαριτωμένο, ὅπως ὅλα ποὺ συνηθίζουν οἱ καθὼς πρέπει κύριοι...

Κοντὰ στοὺς «τύπους» αὐτοὺς ποὺ ποικίλλουν τὴν ἥσυχη ζωὴ τῆς κοσμικότητος τῆς πλὰζ —νὰ καὶ ἡ συμπλήρωσις τῆς Κυριακάτικης Γλυφάδας στὶς μεσημβρινές της ὧρες. Θὰ σᾶς φέρω ἕνα γῦρο σὲ μερικὰ τραπεζάκια ὅπου εὐτυχισμένοι θνητοὶ μὲ τὶς συντροφιές τους περνοῦν τὶς ὁλόζεστες μεσημεριανὲς ὧρες τους, ὥς που νἄρθῃ ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους γιὰ νὰ ἡσυχάσουν.

Ἐκεῖ δά, σ' ἕνα ποὺ τὸ σκεπάζουν οἱ πρασινάδες τῶν ἀναρριχωμένων ἕνα ζευγάρι ἔχει μπροστά του φαγί, μὰ δὲν τρώγει. Φαίνεται βυθισμένο σὲ μιὰ ἐρωτικὴ εὐτυχία, σὲ μιὰ εὐτυχία ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔρχονται ἀπότομα. Ἐκείνη εἶνε ντυμένη μὲ μοντέρνα ναυτικὴ μπλούζα καὶ κοῦκο, ἀπ' τοὺς γύρους τοῦ ὁποίου ξεπηδοῦν ἀτίθασσες μποῦκλες μαλλιῶν ὠνειρεμένων. Ἐκεῖνος φορεῖ ἕνα μεταξένιο μπλὲ πουκάμισο, σφιχτὸ στὸ στῆθος του, μὲ κοντὰ μανίκια. Μιὰ βεντάγια ποὺ βρίσκεται στὰ χέρια της, πολύχρωμη, συμπληρώνει τὴ διακόσμησι τῆς εὐτυχίας τους. Μιλοῦν λίγο καὶ βλέπονται πολύ. Μὲ τὸ βλέμμα τους, στηλωμένο ὅπως εἶνε πάνω τους, βαραίνει τὸ μυαλό τους καὶ τοὺς μεθᾷ. Κι' ὅπως τὰ κεφάλια τους εἶνε πολὺ κοντά, ξαφνικὰ ἐκείνη, γέρνει τὸ βλαστὸ τοῦ λαιμοῦ της πίσω ἀπ' τὴ βεντάγια καὶ τὰ χείλη τους σφραγίζουν μίαν βουβὴ διαβεβαίωσι...

Σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι ποὺ φιλοξενεῖ δυὸ φίλους μὲ τὶς καινούργιες καταχτήσεις τους, ἐκείνη ἐξομολογεῖται:

—Μοῦ ἀρέσει τὸ ἐπικινδύνως ζῆν...

—Καί... πότε σᾶς συμβαίνει αὐτό; τὴ ρωτᾷ ξαφνιασμένος ἐκεῖνος.

—Ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας· πρὸ παντὸς σὰν εὑρίσκομαι ἀπέναντι σὲ γνωριμίες ποὺ πρωταντικρύζω...

Στὸ τελευταῖο τραπέζι πρὸς τὴν ἐξέδρα, πάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν βλέπει κανεὶς σὰν σὲ πιάτο ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς θάλασσας — εἶνε καμμιὰ δεκαριὰ νεαροὶ βλαστοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστότερους τῆς ...ἀθηναϊκῆς Γλυφάδας. Πολιορκοῦν τέσσερις - πέντε μικροῦλες, ποὺ καθισμένες σκανδαλώδικα πάνω στὰ κάγκελλα, στὰ τραπέζια καὶ μὲ τοὺς πειραματισμοὺς τῆς νειότης σκορπισμένους σ' ὅλη τους τὴν ὕπαρξι ἀπὸ ὥρα ζητοῦν νὰ φύγουν γιὰ τὶς καμπῖνες τους —κι' ὅλο ἡ συνομιλία τὶς τραβᾷ καὶ μένουν.

Ἁπλώνουν τὰ πόδια τους μὲ ἀφέλεια ὅπου βροῦν καὶ τὰ χέρια τους, γυμνὰ ὅπως εἶνε κάμνουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινήσεις στὸ διάφανον ἀέρα.

Μέσα ἀπὸ τὶς λεπτὲς καὶ διαφανεῖς μπλουζίτσες των ξεπηδοῦν μὲ τὶς μύτες ὠρθωμένες πρὸς τὰ ἔξω οἱ καρποὶ τῆς σφριγηλῆς νειότης των, τὰ ἄνθη τῶν πειρασμῶν τοῦ κακοῦ, σὰν πουλιὰ σκλαβωμένα ἀναίτια, ποὺ κινοῦν τὰ ράμφη τους γιὰ νὰ προδώσουν τὴν παρουσία τῆς ὕπαρξής ους.

Τὸ βλέμμα τῶν ἀγοριῶν ἰλιγγιᾷ ζαλισμένο ἀπ' τὴν κούρασι τῆς ἡμέρας. Ὁ μπάτης ποὺ στέλλει ἡ ἀνοιχτὴ θάλασσα δροσίζει τὰ πυριφλεγῆ μέτωπά τους καὶ τὶς αἰσθήσεις τους — καὶ συγκρατεῖ τὶς ἀτίθασσες σκέψεις ποὺ γεννᾷ ἡ στιγμιαία ἔξαψις τῆς μέθης...

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ

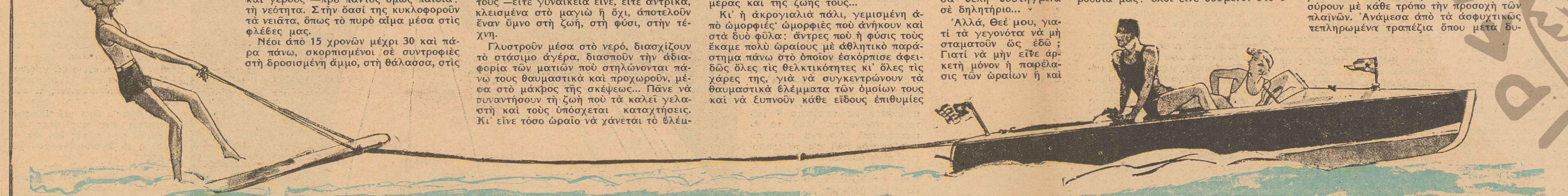

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ σ' ολο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἕνα ἔξυπνο κόλπο

Στὴν Ἰνδιάνα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκηρύχθη μία ἀπεργία σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἀνταλλακτικῶν αὐτοκινήτων.

Ὁ διευθυντὴς ὅμως τοῦ ἐργοστασίου εἶχε μιὰ φαεινὴ ἰδέα. Ἐβγῆκε στὸν ἐξώστη καὶ φώναξε:

— Παιδιά, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ δουλέψετε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ταράζεσθε... Καθῆστε ἐκεῖ ἀπέξω κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς.

Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο τοὺς ἔστειλε κουβέρτες μαξιλάρια, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ καθήσουν ἀναπαυτικά. Τοὺς ἔστειλε ἐπίσης καὶ τρία κιβώτια κονιάκ.

Οἱ ἐργάτες ἐνθουσιάστηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ πίνουν.

Ὅταν τοὺς εἶδε ὅτι ἦρθαν στὸ κέφι, παράγγειλε καὶ ἔστειλαν ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες περὶ τὰ εἴκοσι ὡραῖα καὶ δροσερὰ κορίτσια.

Φαντάζεσθε τὴν εὐθυμία τῶν ἐργατῶν: δὲν πρόφταιναν ν' ἀγκαλιάζουν καὶ νὰ δίνουν φιλιά.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου ἔστειλε κι' ἐφώναξε κρυφὰ τὶς γυναῖκες τους, οἱ ὁποῖες μόλις εἶδαν τὰ χάλια τῶν ἀνδρῶν των ἐξαγριώθηκαν καὶ μὲ τὶς ὀμπρέλλες τοὺς ἔμπασαν στὸ ἐργοστάσιο καὶ ἐπανήρχισαν τὴ δουλειά τους.

500 ἐτῶν

Στὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μιὰ πολὺ περίεργη συνάντησις.

Ὁ Τοϊχίρο Ἴτου, ἀπὸ τὴν Ναγκόγια ἐτῶν 128 ἦρθε μὲ τὴ σύζυγό του Ρίχα-Κὶ 110 ἐτῶν στὸ Τόκιο. Ἐκεῖ συνήντησαν δύο παλαιοὺς τους φίλους τὸν Μιτσουροὺ-Τογιάμα, ἡλικίας 140 ἐτῶν καὶ τὴ σύζυγο του Ράνα-Πὶ 122 ἐτῶν.

Πόσα δὲν θυμήθηκαν γιὰ νὰ ποῦν ἀπὸ τὰ πανάρχαια νειᾶτα τους.

Καὶ οἱ τέσσερις στέκονται ἀκόμα πολὺ καλά. Δὲν ἔχουν διόλου καμπουριάνει καὶ βεβαιοῦν ὅτι οὔτε τὸ πιοτό, οὔτε τὸ κάπνισμα τοὺς ἐμπόδισε νὰ φθάσουν στὴν ἡλικία ποὺ βρίσκονται καὶ ποὺ θὰ φθάσουν ἀκόμη.

Τιμωρία συζύγου

Στὸ Νέγκοβιτς τῆς Πολωνίας μία σύζυγος πάρα πολὺ ζηλιάρα, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἄνδρα της νὰ ἀργῇ τὴ νύχτα, σκέφθηκε ἕνα τρομερὸ σχέδιο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

Ἕνα βράδυ ποὺ ἐπέστρεφε κατὰ τὶς δώδεκα καὶ ἦταν μάλιστα καὶ λιγάκι πιωμένος, ἐζήτησε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ δώσῃ ἀκόμα ἕνα κονιάκ. Ἐκείνη τότε ἔρριξε ναρκωτικὸ μέσα στὸ κονιάκ.

Καὶ ὅταν ὁ ἄντρας της κοιμήθηκε πολὺ βαρειὰ τὸν τράβηξε καὶ τὸν ἔφερε στὸν κῆπο.

Ἐκεῖ βρισκόταν ἡ ἁλυσίδα μὲ τὸ περιλαίμιο τοῦ σκύλου. Τὰ ἔλυσε ἀπὸ τὸ σκύλο καὶ τὰ πέρασε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀνδρός της καὶ γιὰ νὰ εἶνε πιὸ σίγουρη ἔβαλε ἕνα χοντρὸ γερὸ λουκέτο κι' ἐπῆγε ἥσυχα νὰ κοιμηθῇ.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξι τοῦ συζύγου ὅταν ἐξύπνησε καὶ εἶδε σὲ τί χάλια βρισκόταν. Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ θυμώνῃ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε.

Σὲ λίγο ἡ σύζυγος, ἥσυχη, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, διέταξε νὰ τῆς σερβίρουν τὸ γάλα λίγο παρακάτω.

Τίποτε δὲν τὴ συγκινοῦσε. Τὸν ἄφησε νηστικὸ σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες.

Τέλος τὴν τετάρτη ἡμέρα τῆς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ ξαναργοῦσε νὰ πάῃ στὸ σπίτι κι' ἂν συνέβαινε τίποτα τέτοιο θὰ τὴν καλοῦσε ὅπου κι' ἂν ἦταν νὰ διασκέδαζαν μαζί

Οἱ τρίχες τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ γυναῖκα ἔχει περισσότερες τρίχες ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ ἂς φαίνεται ἀμύστακον ζῶον.

Περὶ τὰς 100.000 τρίχες ἔχει ἡ γυναῖκα, ἐνῷ ὁ ἄνδρας δὲν ὑπερβαίνει τὶς 90.000 στὸ κορμί του.

Τὸ χασμουρητὸ

Οἱ ἀρχαῖοι ἰατροὶ συμβουλεύουν στοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀνθυγιεινὸ τὸ χασμουρητό.

Ἐνῷ οἱ νεώτεροι τὸ συνιστοῦν ὡς ὑγιεινὸ γιὰ τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

Φιλίες Ζώων

Στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Ντετρουᾶ γεννήθηκαν τὴν ἴδια μέρα μιὰ τίγρις καὶ μιὰ σκύλα.

Ὁ φύλαξ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ἀπεμόνωσε τὸ τιγράκι καὶ τὸ σκυλάκι καὶ τὰ ἔθρεφε μέσα στὸ ἴδιο κλουβὶ μὲ γάλα.

Τὰ δύο ζῶα ἔχουν μεγαλώσει τώρα ἕνα χρόνο μαζὶ καὶ διαρκῶς παίζουν καὶ κυλιοῦνται χάμω σὰν νὰ εἶνε οἱ καλύτεροι φίλοι.

Περίεργο ἀλλὰ σωστό!

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχὴ

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ τραπεζίτης Κάριχαν ἐπέβαλε στοὺς ὑπαλλήλους καὶ στὶς δακτυλογράφους του νὰ ἐργάζωνται τώρα τὸ καλοκαίρι μὲ τὰ μαγιώ.

Ἀποτέλεσμα:

Ἡ μὲν ὑπάλληλοι δούλευαν πιὸ ἄνετα καὶ γρηγορώτερα, ἡ δὲ Τράπεζα ηὔξησε τὶς καταθέσεις της κατὰ 300 τοῖς ἑκατό.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐπήγαινε νὰ κάνῃ καταθέσεις γιὰ νὰ δῇ ταυτοχρόνως ἕνα ὡραῖο γυμνό.

Ἐφευρέσεις

Γνωρίζουμε τὶς διάφορες ἐφευρέσεις ἀλλὰ δὲν ξέρουμε οὔτε πότε, οὔτε ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τὶς ἔκανε.

Παραδείγματος χάριν:

Τὴ ραπτομηχανὴ τὴν ἐφεῦρε ὁ Τιμονιὲ τὸ 1829.

Τὴν τυπογραφία ὁ Γουτεμβέργιος τὸ 1440.

Τὸ φωνογράφο, ὁ Ἔδισον τὸ 1877.

Τὸ σύστημα τῶν φάρων ὁ Σβουῆτον τὸ 1760.

Τὸ τηλέφωνο ὁ Ρέϊς τὸ 1860.

Τὸ ἀερόστατο ὁ Μογκολφιὲ τὸ 1783.

Τὴ φωτογραφία, ὁ Νταγκὲρ τὸ 1826.

Τὸ ὑποβρύχιο ὁ Μπουρζουά, τὸ 1863.

Τὸν κινηματογράφο ὁ Λυμιὲρ τὸ 1895.

Οἱ καρποὶ

Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη συνιστᾷ ὅπως τὰ περισσότερα φροῦτα τρώγωνται μὲ τὶς φλοῦδες. Τὰ μῆλα, τ' ἀχλάδια, τὰ σταφύλια, τὰ ροδάκινα, εἶνε πιὸ ὑγιεινὰ καὶ θρεπτικὰ ὅταν τρώγωνται μὲ τὶς φλοῦδες.

Ὁ νεκρὸς ποὺ... ἔφυγε!

Ἕνα ὡραῖο —παρ' ὅλη τὴ μακαβριότητά του— ἐπεισόδιο ἔγινε τελευταίως στοὺς γαλλικοὺς σιδηροδρόμους.

Δυὸ νέοι εἶχαν ταξιδέψει μ' ἕνα γέρο συγγενῆ τους στὴ Λίλη γιὰ κάποια δουλειά, τὴν ὁποίαν ἐπεράτωσαν αἰσίως κι' ἐγύριζαν στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ πάρουν τὸ τραῖνο.

Στὸ δρόμο ὅμως ὁ γέρος ποὺ ἦταν καρδιακός, ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Ταραγμένοι οἱ νέοι τότε τὸν σήκωσαν στὰ χέρια, τὸν ἔφεραν σ' ἕνα φαρμακεῖο κι' ἐκεῖ ὁ γιατρὸς πιστοποίησε θάνατο ἐκ συγκοπῆς.

Οἱ νέοι τότε, ἐπειδὴ ἡ μεταφορὰ νεκροῦ διὰ τοῦ τραίνου κοστίζει ὑπερβολικά, ἐσκέφθησαν νὰ τὸν περάσουν λαθραῖα, κάνοντας νὰ πιστευθῇ πὼς ἦταν ἀναίσθητος ἐκ μέθης.

Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν καὶ τσιγγούνηδες, ἐσκέφθησαν νὰ βάλουν τὸ γέρο σ' ἕνα διαμέρισμα πρώτης θέσεως, ποὺ ὑπάρχει λιγώτερη κίνησις, αὐτοὶ δὲ νὰ ταξιδέψουν σὲ τρίτη.

Πῆραν λοιπὸν ἕνα εἰσιτήριο πρώτης γιὰ τὸ γέρο καὶ δυὸ τρίτης δικά τους καὶ κρατῶντας τὸ πτῶμα ἀπ' τὶς μασχάλες, ὥστε νὰ φαίνεται μεθυσμένος, τῶφεραν σ' ἕνα κενὸ διαμέρισμα πρώτης θέσεως, τὸ στήριξαν στὴ γωνιὰ μὲ τὸ κεφάλι γερμένο στὸν ὦμο, τοὔβαλαν τὸ εἰσιτήριο στὴν κορδέλλα τοῦ καπέλλου ὥστε νὰ τὸ βρῇ ὁ ἐλεγκτὴς καὶ νὰ τὸ κοντρολάρῃ χωρὶς νὰ τὸν ξυπνήσῃ καὶ ἥσυχοι βγῆκαν καὶ πέρασαν στὴν τρίτη θέσι.

Ὅταν τέλος ἔφθασαν στὸ μέρος ποὺ ἤθελαν νὰ κατέβουν, πέρασαν νὰ πάρουν τὸ γέρο τους, ἀλλὰ στὸ διαμέρισμα δὲ βρῆκαν παρὰ ἕναν κύριο ποὺ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του.

— Τί ἔγινε ἕνας ἄλλος γέρος κύριος ποὺ ἦταν ἐδῶ; ρώτησαν.

— Μὰ θαρρῶ πὼς κατέβηκε στὸν προηγούμενο σταθμὸ κι' ἔφυγε, εἶπε.

Τότε, θέλοντας καὶ μή, ἀναφέρθηκαν στὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἐξακρίβωσε ὅτι ὁ κύριος μὲ τὴν ἐφημερίδα, φοβηθεὶς μήπως ὁ γέρος εἶχε δολοφονηθῇ τὸν πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο σ' ἕνα τοῦννελ, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ αὐτός.

Τελεία καταστροφὴ

Σ' ἕνα νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ Ραμπάουλ, τὸ ὁποῖον ἀνήκει στοὺς Ἄγγλους, ὑπάρχει μία καὶ μόνη πόλις, ἡ ὁποία κατοικεῖται ἀπὸ 6.000 κατοίκους, ἰθαγενεῖς καὶ λευκούς.

Τὸ νησὶ ὅμως αὐτὸ εἶνε τόσο ἀπομακρυσμένο καὶ ἄβολο γιὰ συγκοινωνιακὰ ταξίδια, ποὺ μονάχα κάθε ἕξη μῆνες τὸ ἐπισκέπτεται ἕνα πλοῖο.

Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἔκπληξις τοῦ καπετάνιου καὶ τοῦ πληρώματος κατὰ τὸν περασμένο Μάϊο ὅταν ἔφθασαν στὸ νησὶ καὶ δὲν εἶδαν κανένα νὰ πλησιάζῃ τὸ βαπόρι.

Κατέβηκαν στὴν ξηρὰ καὶ βρῆκαν μονάχα σαπισμένα πτώματα.

Ἕξη χιλιάδες νεκρούς!

Ἀφοῦ ἔκαψαν τὰ ὑπολείμματα τῶν πτωμάτων μέσα σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά, ἡ ὁποία ἔκαιγε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, ἔκαναν μιὰ ἔρευνα γιὰ νὰ δοῦν τί συνέβη.

Δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ μάθουν τίποτα ἂν δὲν εὕρισκαν κάποιο λευκὸ σὲ ἡμιαγρία κατάστασι ἀπὸ τὴ φρίκη στὴν πέρα ὄχθη τοῦ νησιοῦ.

Ἕξη μῆνες τώρα ἔζουσε μόνος μακρυά, γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὰ πτώματα.

Διηγήθη, ὅτι κάποιοι ψαρᾶδες εἶχαν πιάσει ἕνα τεράστιο κῆτος πρωτοφανὲς σὲ ὄγκο ποὺ ἐπήρκεσε τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ τὸ μοιράσουν σὲ κομμάτια καὶ νὰ μαγειρέψουν ὅλα τὰ σπίτια καὶ νὰ φᾶνε 6.000 ἄνθρωποι.

Αὐτὸς ἔλειψε τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιὰ κυνῆγι στὸ ἐσωτερικό.

Ὅταν ἐπέστρεψε τὸ βράδυ βρῆκε ὅλον τὸν κόσμο νεκρό. Εἶχαν δηλητηριασθῆ.

Ἀπαθανάτισις μεγάλων ἀνδρῶν

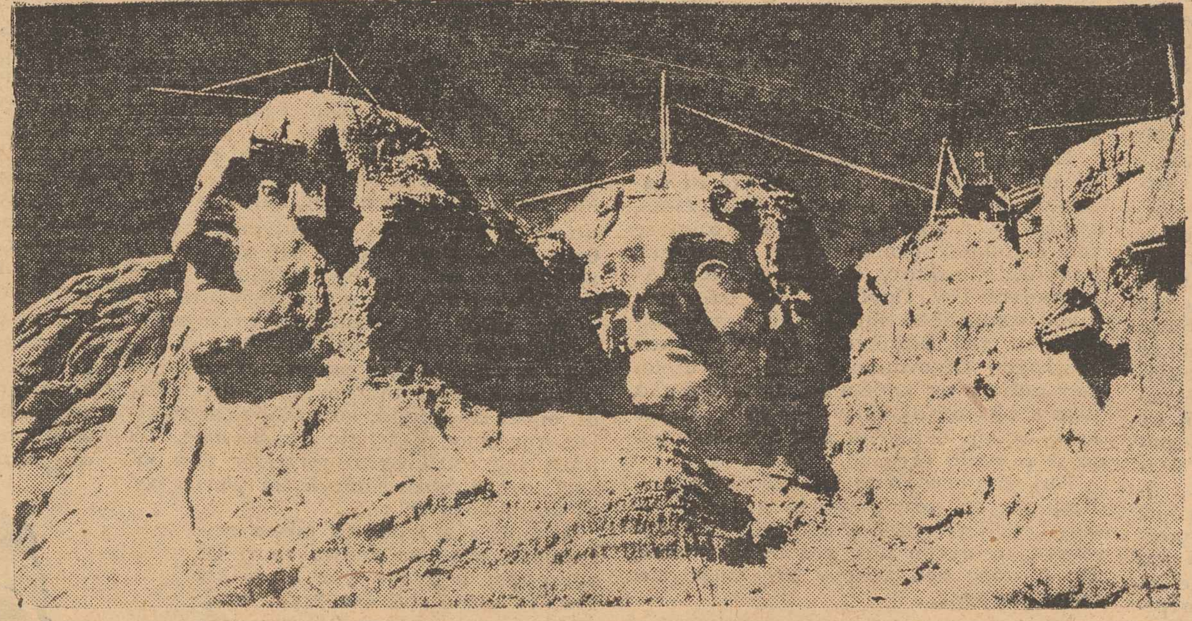

Στὴν Ἀμερικὴ ἀπαθανατίζουν τοὺς μεγάλους ἄνδρας ποὺ εὐεργέτησαν τὴ χώρα.
Τὸ ἔργον ἀνέλαβε ὁ μεγάλος γλύπτης Γκάτζον Μπόργκλομ, ὁ ὁποῖος πάνω στοὺς γρανιτώδεις βράχους τοῦ Μπλὰκ Χὶλ στὴ Νότιο Ντακότα ἤρχισε τὸ σκάλισμα. Μὲ τέσσερα πρόσωπα θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀπαθανάτισις: τὸν Οὐάσιγκτων, τὸν Θωμᾶ Γζέφερσον, τὸν Ἀβραὰμ Λίνκολν καὶ τὸν Θεόδωρον Ρούζβελτ. Τὸ ἔργον θὰ τελειώσῃ τὸ 1939.

Σχολεῖο μονάχα γιὰ τρεῖς.

Στὸ Σούδερλαντ τῆς Σκωτίας, ζῇ ἕνας ἱερεύς, ὁ Μὰκ Κέπ, πατὴρ τριῶν τέκνων.

Τὰ παιδιά του ὅμως μεγάλωσαν καὶ σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο.

Δυστυχῶς τὸ κοντινώτερο σχολεῖο ἀπέχει ἀπὸ τὴν κατοικία του δέκα χιλιόμετρα κι' ἐπομένως τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ πᾶνε διότι εἶνε πολὺ μακρυά.

Ὁ νόμος ὅμως εἶνε αὐστηρὸς γιὰ τὸν πατέρα ποὺ δὲν στέλνει τὰ παιδιά του στὸ σχολεῖο, κι' ἂς εἶνε καὶ παπᾶς.

Ἐσκέφθη λοιπὸν τὸ ἑξῆς: Ἔκανε δέκα κηρύγματα μὲ ἐράνους καὶ ἐμάζεψε τόσα πολλὰ χρήματα ὥστε ἔχτισε σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι του τρεῖς καμαροῦλες: πρώτη, δευτέρα καὶ τρίτη τάξι.

Ἐνόσῳ ὑπῆρχε τώρα τὸ σχολεῖο, ὁ δάσκαλος βρισκόταν εὔκολα. Τὸ κράτος εἶνε ὑποχρεωμένο νὰ μὴν ἀφήνῃ ἄδειο ἕνα σχολεῖο.

Κι' ἔτσι ὁ ἱερεὺς Μὰκ Κέπ πηγαίνει καὶ καμαρώνει τὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα, ἕνα σὲ κάθε τάξι, μόνα ἀκοῦν τὸ δάσκαλό τους ἀλληλοδιαδόχως καὶ διδάσκονται!

Αἰσθήσεις τῶν φυτῶν

Κατὰ τοὺς ὑπερανατολίτας, τὰ φυτὰ αἰσθάνονται ὅπως καὶ τὰ ζῶα. Μάλιστα στὸν τόπο αὐτὸν ὑπάρχουν καὶ τὰ παράξενα φυτὰ τὰ ὁποῖα ἁπλώνουν, μαζεύουν, μόλις τὰ ἐγγίσετε ἐπιτίθενται καὶ τρώγουν ζῶα.

Φυσαρμόνικα γίγας

Στὸ Κίγγενταλ τῆς Σαξωνίας κατεσκευάσθη ἀπὸ τεχνίτας τοῦ τόπου ἕνα ὑπερφυσικὸ ὄργανο μουσικῆς.

Ἔφτιασαν μιὰ φυσαρμόνικα ὕψους δύο μέτρων καὶ μήκους ἄλλων δύο.

Τὴν φυσαρμόνικα αὐτὴ τὴν παίζουν 6 ἄνθρωποι.

Ἔχει 560 πλῆκτρα τοποθετημένα σὲ 72 ἀράδες.

Βγάζει 1348 τόνους διαφόρους μουσικῆς καὶ ὁ ἦχος της εἶνε πολὺ δυνατός.

Ἡ παραγγελία προέρχεται ἀπὸ μιὰ ὁμάδα ἠθοποιῶν τοῦ βαριετέ, ἡ ὁποία θὰ πρωτοεμφανίσῃ τὴ φυσαρμόνικα - γίγαντα στὶς 15 Αὐγούστου στὸ Κάρλσμπατ, κι' ἔπειτα στὸ Λονδῖνο.

Μουσικὴ πάνω στὰ κύματα.

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Συλλόγου Γυναικῶν Κολυμβητριῶν ἐδόθη μιὰ πολὺ περίεργη ἑορτὴ στὴ Σάντα Καταλίνα τῆς Καλιφορνίας.

Δέκα μικρὰ κόττερα διευθυνόμενα ἀπὸ γυναῖκες, εἶχαν δέσει πίσω τους σχεδίες.

Πάνω στὶς σχεδίες εὑρίσκοντο γυναῖκες κολυμβήτριες μουσικοί.

Κάθε μία εἶχε ἐφοδιασθῇ μὲ τὸ ὄργανό της καὶ μόλις ξεκίνησαν τὰ κόττερα καὶ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν τὶς σχεδίες μὲ τὶς ὡραῖες μουσικάντισσες, αὐτὲς ἄρχισαν νὰ παίζουν διάφορα τραγούδια.

Πολλὲς φορὲς ἡ ταχύτης τὶς παρέσυρε, ἔχαναν τὴν ἰσορροπία κι' ἔπεφταν μὲ τὰ ὄργανά τους στὸ νερό.

Διάλεκτοι

Ἕνας Γερμανὸς ἐπιστήμων ἔκανε τὴν πιὸ ἀκριβῆ στατιστικὴ γιὰ τὶς διάφορες γλῶσσες ποὺ μιλιοῦνται στὸν κόσμο.

Καὶ λέγει ὅτι ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 2750. Ἐξ αὐτῶν οἱ 600 μιλιοῦνται στὴν Ἀφρική.

Ἡ πλέον ὁμιλουμένη γλῶσσα εἶνε ἡ κινέζικη

Μία ἀντικατάστασις

Οἱ ἰατροὶ ἐπιστήμονες τῆς Ἀμερικῆς ἄρχισαν νὰ ἐπιβάλλουν τὸ πετρέλαιον ἀντὶ τοῦ ἰωδίου.

Διὰ τὶς πλύσεις πληγῶν, τὰ φορητὰ νοσοκομεῖα ἔχουν διαρκῶς ἀπάνω τους πετρέλαιο ἀντὶ γιὰ ἰώδιο.

ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ... ΥΠΟ ΜΑΛΗΣ

Ὁ παράξενος κόσμος τῶν γυρολόγων μικροπωλητῶν.— Κόλπα καὶ συνθήματα.— Οἱ «τσίλιες» καὶ οἱ «ἀβανταδόροι».— Ὅπου ὁ πελάτης—δόλωμα προσελκύει τὸν κοσμάκη...

—Σκοῦουουπες!

ΠΟΛΥ περίεργος ὁ κόσμος αὐτὸς τῶν μικροπωλητῶν τοῦ δρόμου! Πολυσχιδής, πολύμορφος, γραφικὸς εἰς τὴν φαινομενική του ἀντικανονικότητα, εἶνε ἐν τούτοις ὑποταγμένος σὲ περίεργες συνήθειες καὶ νόμους.

Οἱ πλανόδιοι αὐτοὶ ἐν πρώτοις σκέπτονται ὅτι μέσα στὸν κόσμο ὑπάρχει πάντοτε χῶρος δι' ὅλους κι' ἐπομένως ὁ συναγωνισμὸς ποὺ ἀνακινεῖ κάποιο ἐνδιαφέρον στὸ κοινό, δὲν ὑπάγεται οὔτε στὴν ἀπάτη ἀλλ' οὔτε καὶ στὴν ἀτιμία. Ἡ πόλις εἶνε μεγάλη, οἱ δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες εἶνε ἀτέλειωτοι, ὥστε ὁ καθένας μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ τὸ δρόμο του καὶ νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του.

Κάθε μέρα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μας, ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ ἀντηχοῦν μὲ μελωδικὴ φωνή, οἱ κραυγὲς τῶν πλανοδίων μανάβηδων καὶ φρουτατζήδων:

«Σταφύλια ροζακιά! Ἀργίτικα πεπόνια! Πέντε τὰ βάλαμε καὶ μὲ τὸ μαχαῖρι! Ροδάκινα τῆς Ἀφροδίτης».

Καὶ ὁ φρουτατζῆς, ὁ μανάβης δὲν μᾶς γελᾷ, θὰ περάσῃ στὴν ὥρα του... Χρησιμεύει γιὰ ξυπνητῆρι πολλῶν καὶ πολλῶν ποὺ ἔχουν ἀρχίσει τὴ φρουτοφαγία.

—Λίγα σταφυλάκια! Κανένα πεπόνι! Σῦκα κρύα.

—Βάλε διάφορα ἀπὸ μισὴ ὀκαδίτσα!

—Τὰ ἔχεις μὲ τὸ πρῶτο.

Καὶ ἐνῷ ζυγίζει, ξεφωνίζει νὰ ξυπνήσῃ καὶ τοὺς παρακάτω, γιὰ νὰ μὴ χασομερᾷ, γιατὶ τὸν περιμένουν καὶ ἄλλοι παρακάτω.

Ἔξω, λίγο πιὸ πέρα, στὶς γειτονιές, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα στῦλο, μ' ἕνα ταβλᾶ μπροστά του, φωνάζει γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς:

—Δέκα στὸ φράγκο οἱ δροσερὲς μπανάνες!

—Πίνετε, λεμόνι, πορτοκάλλι, γαρύφαλλο, κανέλλα, τριαντάφυλλο, μαστίχα, φράουλα, καὶ δροσερὴ μπανάνα! Δέκα στὸ φράγκο οἱ καραμέλλες στὸ χαρτί.

Μιὰ ἄλλη φωνὴ ξεχωρίζει καὶ προχωρεῖ ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

—Ἔβγα! Παγωτὰ Ἔβγα!

Καμαρωτὸς κουνᾷ τὰ πόδια του πάνω στὸ ποδήλατο καὶ προχωρεῖ μὲ τὰ παγωτά του λευκοντυμένος.

Αὐτὸς δὲν περιμένει μόνο τὰ μικρὰ ν' ἀγοράσουν τὸ ἐμπόρευμά του, καὶ οἱ μεγάλοι ἀγαπᾶνε τὰ παγωτὰ καὶ οἱ ὡραῖες καὶ κομψὲς ἀκόμα δεσποινιδοῦλες σταματοῦν καὶ λένε:

—Δῶσε μου ἕνα Ἔβγα! Θέλω σοκολάτα.

Μοῦ σώθηκαν!

—Τί κρῖμα!

—Τότε δῶσε μου κρέμα.

Χώνει τὸ χέρι του, τραβᾷ ἕνα, δύο σακκουλίτσες, προσφέρει ἕνα καὶ παίρνει τὴ θέσι του ἰσιώνοντας τὸ κορμί του: Ἔβγα, παγωτό!

Στὶς γωνιές, στὰ ὑπαίθρια καφενεῖα, στοὺς κινηματογράφους, μικροὶ - μεγάλοι κάτι μασᾶνε, κάτι φτύνουν, ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα...

— Πασατέμπος ζεστός! φωνάζει χειμῶνα - καλοκαῖρι ὁ μικρὸς πασατεμπᾶς. Αὐτὸ τὸ εἶδος, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ἐποχή, τρώγεται πάντοτε ζεστό.

Ἕνας στρατιώτης, ἕνα ὡραῖο δουλικό, κάθονται κρυμμένοι μέσα στὰ δέντρα τοῦ Ζαππείου, πάνω σὲ μπαγκάκι καὶ περνοῦν τὴν ὥρα τους... τραγανίζοντας πασατέμπο! Γύρω, τριγύρω τους στρώνεται ἕνα ἄσπρο χαλὶ ἀπὸ τὰ τσόφλια. Εἶνε τὰ ὑπολείμματα τοῦ γλεντιοῦ!

Μᾶς θυμίζει μιὰ γνωστή, κοσμικὴ κυρία.

—Τὸ ρίχνομε στὸ γλέντι.

Ὅλοι κυττάζουν περίεργοι τί εἴδους γλέντι προμηνύεται.

Καὶ ἡ ὡραία κυρία ἀγοράζει ἕνα τάλληρο πασατέμπο καὶ πλημμυρίζει τὸ τραπεζάκι τοῦ δροσερώτερου κέντρου τῶν Ἀθηνῶν τὸ «Ἀκροπόλ» ποὺ βρίσκεται στὸ Μικρὸ Ζάππειο, καὶ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὶς μελωδίες τοῦ Μακρῆ.

— Ντολμαδάκια!

—Γαρίδες ὡραῖες!

— Στρείδια!

Τρεῖς πλανόδιοι πωληταὶ τῶν οὐζερί, τῶν μπυρερί καὶ τῶν ταβερνί, κατὰ τὸ γαλλιστὶ μετατραπὲν πρόσωνυμον τῶν διαφόρων ποτοπωλείων τῆς Ὁμονοίας.

Καὶ οἱ πόται δὲν ἀρκοῦνται στὰ διάφορα πιατάκια τῶν «μεζὲς γιὰ πρῶτα!», «μεζὲς γιὰ δεύτερα», τρίτα, τέταρτα καὶ ἕπεται συνέχεια, ἀγοράζουν καὶ τὰ διάφορα γευστικὰ «μεζεκλίκια».

— Κάστανα ζεστά!

Κατὰ τὸ χειμῶνα καὶ ζεστὰ καλαμπόκια τὸ καλοκαῖρι. Εἶνε οἱ ἴδιοι μεγάλοι πραγματευτάδες ἐξ Αἰτωλοακαρνανίας, οἱ ὁποῖοι ἀλλάζουν ἐμπόρευμα κατὰ τὴν ἐποχή, ἀλλὰ ὄχι καὶ στέκι. Ἄνεμος φυσᾷ, βροχὴ τοὺς δέρνει, ἀψηφοῦν τὰ πάντα. Ἡ κάποτα ποὺ φορᾶνε εἶνε χοντρὴ κι' ἔχει τσέπες φαρδειές. Δύο μεγάλα προτερήματα κουστουμιοῦ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πενταετία καὶ τὴν ἀνύψωσι πολυκατοικίας στὴν ὁδὸ Σταδίου.

—Γραβάτες ὅλα τὰ χρώματα!

Μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν ἀκούεται τώρα συχνὰ καὶ ποὺ μᾶς ἔρχεται πίσω ἀπὸ εἴκοσι, τριάντα χρόνια καὶ πλέον διάστημα.

—Κρύο εἶνε μποῦζι
Γλυκὸ σὰν τὸ καρποῦζι
Πᾶρτε παιδιὰ νὰ πιῆτε
Ὅλοι νὰ δροσισθῆτε!
Μιὰ πενταρούλα δύο...

Αὐτὸ εἶνε! Δύο ποτήρια μιὰ πενταρούλα! Εὐτυχισμένη ἐποχὴ τῆς πεντάρας καὶ τῶν μονολέπτων!

XXX

Καὶ τώρα ἂς ἀφήσωμε τὶς λιχουδιές... ἄ, ὄχι, πρὶν ἀναφέρωμε τὴ μεγαλύτερη λιχουδιὰ τοῦ Κολλητηριοῦ.

—Πατέλα, δῶσε μου μιὰ πεντάρα.

—Στὰ ἔξοδα πάλι μ' ἔβανες.

—Ὀμπρελλᾶς! Ἐπιδιορθώνω, πουλῶ, ἀγοράζω!

Τί θὰ πάρῃς μὲ τὴν πεντάρα, βρέ;

—Κρομμύδια!

—Πάλι τὶς λιχουδιές μου ἄρχισες;

Ἂς ἀφήσωμε λοιπὸν τὶς λιχουδιὲς καὶ ἂς ἔλθωμε εἰς τοὺς σοβαρώτερους ἐμπόρους.

Ἐπληθύνθησαν ὡς οἱ ἀκρίδες καὶ μαστίζουν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας μὲ τὶς φωνές τους καὶ μὲ τὶς κόφες τους!

Τί τραβᾶνε τὰ μαγαζιὰ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, Ἀθηνᾶς, Ὁμονοίας μ' αὐτοὺς τοὺς:

—Ντέρμπυ! Ντέρμπυ!

—Γραβάτες ὅλα τὰ χρώματα!

—Μαντήλια λινά, λινομέταξα!

—Σαράντα δραχμὲς οἱ μεταξωτὲς γυναικεῖες κάλτσες!

Ἀραδιάζουν τὰ κοφίνια, τὰ καρροτσάκια, τὰ κουτιά τους, ὁ ἕνας παρακάτω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Φωνάζουν, χαλοῦν τὸν κόσμο γιὰ νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τοῦ διαβάτη καί...

Αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο. Γίνεται καὶ τὸ σχετικὸ κόλπο. Ὑπάρχει ὁ βοηθὸς τῆς καταναλώσεως, ἕνας πάνω ἀπὸ κάθε ἐμπόρευμα μπροστὰ στὸν πωλητή.

Αὐτὸς ἔχει πάρει ἕνα ζευγάρι κάλτσες π. χ. στὰ χέρια, τὶς γυρίζει, τὶς στριφογυρίζει, κάνει πὼς ρωτᾷ, πὼς διαλέγει γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς περαστικούς. Εἶνε ὁ πελάτης—δόλωμα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Συνήθως ὅμως ὅλοι αὐτοὶ οἱ μὲ καλάθους καὶ καρρότσια πωληταὶ δὲν ἔχουν ἀστυνομικὴ ἄδεια ἐξασκήσεως τοῦ τιμίου ἐπαγγέλματός των καὶ κινδυνεύουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ νοιώσουν ἐπ' ὤμου των τὴν χεῖρα τοῦ ἐκτελοῦντος τὸ καθῆκον του ἀστυφύλακος καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν ἐν πομπῇ εἰς τὸ αὐτόφωρον ἐπὶ παραβάσει κτλ. τουτέστιν δηλαδή, πρόστιμο, φυλάκισις, χασομέρι κτλ.

Γι' αὐτὸ ἔχομε καὶ τὸ σύστημα τῶν ὁμαδικῶν συγκροτημάτων κατὰ γωνίας καὶ περιφερείας.

Πέντε - πέντε ἢ καὶ περισσότεροι ἔχουν τὸν παρατηρητή τους.

Κάποιον εἰδικὸ ποὺ κόβει τὸ μάτι του μακρυὰ καὶ ἀναγνωρίζει τὸν ἀστυνομικὸ εὐθὺς ἀμέσως εἴτε μὲ πολιτικὰ εἶνε ντυμένος ἢ μὲ ἀστυνομικὰ ροῦχα.

Τότε...

Παρακολουθήσατε.

Ὁ καλτσᾶς φωνάζει:

—Ντέρμπυ! Ντέρμπυ!... Κάλτσες γερές!

Ἀκούεται ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τῆς «τσίλιας» τοῦ φρουροῦ.

— Πᾶμε γιὰ τὸ Γκρὰν-Πρί.

Κανεὶς βέβαια δὲν καταλαβαίνει τί σημαίνει αὐτό. Οἱ μικροπωλητάδες, ὅμως, ξέρουν ὅτι: Ἀστυνομικὸς πλησιάζει, ἂν δὲν ἔχουν πελάτη, ἁρπάζουν τὸ πανέρι καὶ χώνονται σὲ καμμιὰ στοὰ ἢ στρίβουν τὸ δρόμο, ἂν γίνεται ὅμως πώλησις μὲ κανένα πελάτη ὑπάρχουν ἀκόμα δύο λεπτὰ καιρός.

Καὶ πῶς;

Ἁπλούστατα. Ὁ φρουρὸς τῶν μικροπωλητῶν ξεκινᾷ πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἂν φορᾷ τὴ στολὴ τὸ πρᾶγμα εἶνε πιὸ εὔκολο γιὰ νὰ τὸν καθυστερήσῃ δυὸ λεπτὰ ὥς που νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ δικοί του.

—Παρντόν, κύριε Πόλισμαν, ἡ ὁδὸς Χατζηγαβριὴλ ποῦ βρίσκεται;

Ὁ πόλισμαν πρώτη φορὰ ἀκούει αὐτὸ τὸ δρόμο. Τὸ καθῆκον του καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία του τοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἶνε εὐγενής, προθυμοποιεῖται λοιπὸν νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἕνα πολίτη, καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν ἀχώριστο «Ὁδηγὸ διὰ τὰς ὁδούς».

Καὶ ἀρχίζει τὸ ψάξιμο.

—Χατζηϊωάννου... Χατζηγρηγορίου... Χατζηγαβριὴλ δὲν ὑπάρχει.

—Πῶς, κύριε Πόλισμαν; ἀριθμὸς 32, ὁδὸς Χατζηγαβριήλ.

—Μήπως εἶνε σὲ κανένα συνοικισμό;

—Μάλιστα, στὴν Κοκκινιά.

—Ἄ! τότε θὰ πάρῃς τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶνε πίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο καὶ θὰ πᾷς ἐκεῖ νὰ σοῦ δείξουν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Πόλισμαν.

Καὶ ὁ μὲν συνεχίζει τὸ δρόμο του πρὸς τὴν πιάτσα τῶν μικροπωλητῶν ἀλλὰ δὲν βρίσκει πιὰ οὔτε ψυχή, ὁ δὲ κάνει μιὰ βολτίτσα, μπαίνει στὴ στοά, βρίσκει τοὺς δικούς του, συνεννοεῖται καὶ ἀλλάζει βάρδια μὲ τὸν ἄλλο φρουρὸ τῆς ἄλλης ὁμάδος γιὰ νὰ μὴν πέσῃ καὶ πάλι στὸν ἴδιο ἀστυφύλακα κι' ἔτσι τὸ κόλπο δὲν πετύχει γιὰ δεύτερη φορά!

XXX

Καὶ τώρα ἔχομε τὰ πολύχρωμα πεζοδρόμια. Κίτρινα, πράσινα, μπλέ, κόκκινα βιβλία, ἀραδιασμένα κατὰ μῆκος καὶ κατὰ φάρδος τῶν πεζοδρομίων.

Καὶ τοὺς ἀκοῦς νὰ φωνάζουν.

— Οἱ μεγαλύτεροι συγγραφεῖς τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, τοῦ Βερολίνου, Νέας Ὑόρκης: Μωρὶς Ντεκομπρά, Πιτιγκρίλλι, Ντελλύ, Ὀνέ, Ντὲ Βιζίτ, ὅλοι ἕνα δίφραγκο. Διαλέξετε καὶ πάρετε.

Κάποιος πάρα κάτω τοὺς κάνει συναγωνισμό.

—Τοὺς βάλαμε στὴ φτήνεια! Τρεῖς δραχμὲς οἱ δύο. Οἱ δύο τόμοι τρεῖς δραχμές!

Μπορῶ ν' ἀφήσω τὸν μεγαλέμπορο μικροπωλητὴ «Μπομαρσὲ» ὁ ὁποῖος γυρίζει ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὰ μεσάνυχτα μὲ τὴν κασετίνα του, φωνάζοντας:

—Μπομαρσέ... Ὅλα τὰ εἴδη.

Ἢ νὰ παραλείψω τὶς μικροπωλήτριες ἀνθέων τοῦ δρόμου.

—Πάρτε γιασεμιά! Πάρτε ἕνα λουλουδάκι.

Μαζὶ μὲ τὸ λουλουδάκι ἡ χαριτωμένη μικρούλα σοῦ κλείνει καὶ τὸ μάτι.

Τί ἐννοεῖ;

Αὐτὴ βέβαια μονάχα γνωρίζει καὶ ἐκεῖνος ποὺ καταλαβαίνει τὴ γλῶσσα τῶν ματιῶν της.

XXX

—Παληὰ ροῦχα! Παληὰ παπούτσια! Ἀγοράζω...

Διαλαλεῖ στὶς φτωχογειτονιὲς ἀλλὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πλουσιόσπιτα ὁ παληατζῆς μεταπωλητής.

Τὸ δουλικὸ θὰ κατέβῃ μὲ τρόπο νὰ κρυφανοίξῃ τὴν πόρτα. Θὰ τοῦ ψιθυρίσῃ νὰ πλησιάσῃ καὶ ἱεροκρυφίως θὰ τοῦ δείξῃ ἕνα ζευγάρι παληὰ παπούτσια τοῦ κυρίου της.

—Πόσα;

Τὰ πιάνει, τὰ κυττάζει, τὰ ζυγίζει καὶ προφέρει ἀλύπητα:

—Δύο τάλληρα!

Τώρα ἀνάλογα μὲ τὴ βιασύνη τοῦ δουλικοῦ ἢ καὶ τὴν ἀνάγκη του, τὸ ζευγάρι ἀνταλλάσσεται μὲ δύο ταλληράκια καὶ ὁ παληατζῆς συνεχίζει τὸ δρόμο του νὰ βρῇ καὶ ἄλλα κελεπούρια.

XXX

Βέβαια δικαιοδοσία μας δὲν εἶνε ν' ἀναφέρωμε τοὺς μικροπωλητὰς ταχυδακτυλουργοὺς τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ μάλιστα τοῦ Μοναστηρακίου.

Φημίζουν καὶ διαφημίζουν «πέτρα ποὺ ἀκονίζει ξυράφια», κάνουν καὶ πρόβες ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν διαβατῶν καὶ ὅταν δώσῃς τὸ ταλληράκι, παίρνεις τὴν πέτρα - ἀκόνι καὶ πᾷς σπίτι σου. Ἀντὶ ν' ἀκονίσῃ τὸ ξυράφι σου, καταστρέφεται καὶ πάει!

Ἄνθρωποι δίχως Οἰκογένεια

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ .·. ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ὁ Μαυρίκιος ἔτριζε τὰ δόντια του. Τόσα πράγματα τώρα ἐρχόντουσαν στὸ μυαλό του. Ἡ ἀρρώστεια τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησις στὸν πύργο. Ὥστε; Ἡ ἀτιμία ἐμπῆκε στὸ σπίτι του, ὅπως καὶ στὸ σπίτι τῶν Μπρουντέν;

—Καὶ ἀκολούθησες τὰ παραδείγματα τοῦ φίλου σου;

—Ἀλλὰ τότε... δὲν θὰ σοῦ διηγόμουνα τὴν ἱστορία.

—Δὲν σταμάτησες μπροστὰ στὸ σεβασμὸ τῆς νέας ποὺ θὰ ἐμόλυνες;

—Μήπως σταμάτησες ἐσὺ στὸ κατῶφλι τιμίων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐρχόσουν νὰ ἀτιμάσῃς;

—Καὶ πῶς κατώρθωσες νὰ κάνῃς τὸ θῦμα σου νὰ σιωπήσῃ;

—Γιατὶ δὲν εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ κατακτητοῦ της; Φοροῦσα μιὰ μάσκα. Ἦταν σκοτάδι. Ἐξ ἄλλου τὴ φοβέρισα ὅτι θὰ ἔκανα χειρότερα ἂν ἔλεγε λέξι.

—Τί χειρότερα;

—Ὅτι θὰ σκότωνα τὸν πατέρα της. Κι' ἔτσι ἔμεινε βουβή!

—Ἄθλιε!

—Ἄθλιος εἶσαι ἐσύ! Εἴμεθα ἴσοι στὸ ζήτημα τῆς ἀτιμίας. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ! Εἴχαμε ὁλονυχτία πόνου καὶ ντροπῆς στὸ σπίτι μας. Εἴχατε καὶ σεῖς στὸν πύργο!

—Καὶ τί ξέρεις;

—Πῶς; Παραφύλαγα ἀπέξω. Μπορῶ μάλιστα νὰ σοῦ πῶ καὶ ποῦ βρίσκεται τὸ παιδί. Καὶ τώρα ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσῃς νὰ χτυπηθοῦμε.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπάντησε.

Ἔσφιγγε τὰ χείλη του.

Σὲ μιὰ γωνία ὑπῆρχαν δυὸ ρόπαλα. Ὁ Πέτρος ἅρπαξε τὸ ἕνα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Ἂς τελειώνωμε. Φυλάξου. Ζωὴ ἢ θάνατος. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ μείνῃ ἐδῶ μέσα.

Κι' ἐπειδὴ ὁ κόμης ἐδίσταζε, ἐφώναξε:

—Ἐμπρός. Ἀρχίζω. Ἂν δὲν σ' ἀρέσει τὸ ρόπαλο, πάρε τὸ μαχαίρι σου, ἀλλὰ τὸ ρόπαλο θὰ σὲ βοηθήσῃ καλύτερα.

Καὶ ἡ πάλη ἄρχισε.

Ἦταν λυσσώδης. Ἀλλὰ δὲν ἐκράτησε παρὰ λίγα μόνον λεπτά.

Τὰ ρόπαλα στριφογύριζαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια.

Ὅπου κι' ἂν ἔπεφτε τὸ ρόπαλο, ἔπρεπε νὰ πληγώσῃ, νὰ τσακίσῃ.

Καὶ σκοτείνιαζε.

Ἡ πάλη συνεχίζετο. Καὶ οἱ δυό τους ἦσαν ἀκόμη ὄρθιοι σοβαρὰ τραυματισμένοι ἀπὸ τὰ χτυπήματα.

Χτυποῦσαν καὶ οἱ δυό τους ἀλύπητα, δίχως οἶκτο, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ μῖσος.

Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

—Σταματῆστε!

Ἦταν ὁ ζητιᾶνος, ὁ Μπαρότ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη κάποιος ἔπεσε. Ὁ ἄλλος ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω τρικλίζοντας καὶ ἐστηρίχθη στὸν τοῖχο τῆς καλύβας.

Ὁ Μπαρὸτ ἔτρεξε κοντά του.

—Πληγώθηκες;

—Ναί, ἀλλὰ τί σὲ νοιάζει. Ἐξεδικήθηκα. Ἀσχολήσου μὲ τὸν ἄλλο.

Ὁ κόμης ἦταν ξαπλωμένος χάμω γεμάτος αἵματα. Τὸ κρανίο του εἶχε ἀνοίξει ἀπὸ ἕνα γερὸ χτύπημα. Ὅλο τὸ κορμί του δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πληγή.

Δὲν εἶχε ὅμως πεθάνει. Τὸ μυαλό του δούλευε. Σκέφθηκε πὼς ὅπως κι' ἂν εἶχαν τὰ πράγματα τὸ σκάνδαλο θὰ ξεσποῦσε εἰς βάρος του, ἔπρεπε λοιπὸν ὁπωσδήποτε νὰ καλύψῃ τὸ μυστικό.

Καὶ ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

—Εἶσαι ἱκανοποιημένος, κύριε; εἶπε στὸν ἀντίπαλό του. Θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς;

—Ἂν μποροῦσα.

—Τὸν ἴδιο σκοπὸ εἴχαμε κι' οἱ δυό μας. Δὲν πετύχαμε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ἐν τούτοις ἡ ἐπιθυμία σου σχεδὸν ἐξεπληρώθη. Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαι μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι.

—Ποιά;

—Τὴ σιωπή.

—Δὲν καταλαβαίνω.

—Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτα, οὔτε νὰ ὑποπτευθῆ τί συνέβη.

—Εἶσαι πληγωμένος;

—Λιγώτερο ἀπὸ σένα.

—Πήγαινε σπίτι σου καὶ περιποιήσου τὸν ἑαυτό σου μυστικά. Ἐγὼ θὰ πῶ ὅτι μοῦ συνέβη κάποιο δυστύχημα, καὶ ὅτι τἄλογο μὲ παρέσυρε στὸ δάσος. Μὲ κατάλαβες;

—Πολὺ καλά...

—Παραδέχεσαι;

—Γιατί ν' ἀρνηθῶ;

—Ὁ Μπαρὸτ θὰ τρέξῃ στὸν πύργο νὰ εἰδοποιήσῃ νὰ στείλουν ἀνθρώπους νὰ μὲ μεταφέρουν.

—Ἔστω.

Ἔδειξε ποῦ βρισκόταν τὸ ἄλογό του.

—Λύστε το, μαστιγῶστε το νὰ χαθῇ μέσα στὸ δάσος.

Κι' ἔπειτα πιὸ σιγά:

—Θὰ σὲ πληρώσω γιὰ τὸν κόπο σου, Μπαρότ.

—Γιὰ τὴ δεσποινίδα Λουΐζα θἄπεφτα καὶ στὴ φωτιά

—Ἄ! ψιθύρισε. Τὰ ξέρεις κι' ἐσύ;

Κι' ἐλιποθύμησε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ ἄλογο τοῦ κόμητος ἔτρεχε σὰν τρελλὸ μέσα στὸ δάσος.

Κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ἕνα ἁμάξι, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸ Μπαρότ, ὡδηγοῦσε τὸν Μαυρίκιο στὸν πύργο. Μπροστὰ ἀπὸ τ' ἁμάξι ἐπήγαιναν ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Πρεσάκ.

Ὁ κληρονόμος τῶν Ραμπέρ, ὁ ὡραῖος Μαυρίκιος εἶχε παραμορφωθῆ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀγνώριστο. Θὰ γιατρευόταν ἢ θὰ παρέμενε σακάτης;

Γιατρὸς δὲν ὑπῆρχε. Ὁ μαρκήσιος ἔστειλε διάφορα τηλεγραφήματα.

Ἕνα πένθος ἔπεσε σ' ὅλο τὸν πύργο. Ἡ χαρὰ καὶ τὰ γέλια σταμάτησαν.

Τὴν ἑπομένη οἱ φιλοξενούμενοι ἔφυγαν, ἐσκόρπισαν.

Ἡ Ματθίλδη Περνὲτ ἀπεμακρύνθη νευριασμένη.

Ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἡ ἀδελφή της. Ἐκείνη μὲ τὸ κεφάλι δεμένο ταραζόταν στὸ κρεββάτι ἀπελπισμένη.

Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βαρώνη ντ' Ὀρβιλλιὲ δὲν ὑπωπτευόταν τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν λέμε κανεὶς ἄλλος, γελιόμαστε.

Καὶ ἡ δεσποινὶς Ραμπὲρ κάτι ὑπωπτευόταν.

Θυμῶταν τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἀγνώστου καὶ σκέφθηκε ὅτι ὁ ἀδελφός της θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε πέσει σὲ παγίδα.

Ἀλλὰ... τότε γιατὶ σιωποῦσε;

Δὲν θἄργουσε νὰ τὸ μάθῃ.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Τὴ στιγμὴ ποὺ μετέφεραν τὸν κόμητα ντὲ Ραμπὲρ στὸν πύργο τοῦ Πριερί, ὁ Πέτρος Μπρουντέν, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὧρες κοπιαστικὸ δρόμο, ἔφθασε νύχτα πιὰ στὸ σπίτι του.

Ἦταν κατατσακισμένος ἀλλὰ κρατοῦσε γερὰ στὰ πόδια του. Ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη χαρά, τὴ χαρὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ἡ χαρὰ αὐτὴ τοῦ ἔδινε δυνάμεις.

Ἐξ ἄλλου ἐρχόταν ἄθικτος, γερὸς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου, ἐνῷ ὁ ἄλλος βγῆκε μισοπεθαμένος, σημειωμένος γιὰ ὅλα του τὰ χρόνια.

Ἀπὸ καιρὸ τώρα ὠνειρευόταν αὐτὴ τὴν ἄγρια πάλη

Καὶ βγῆκε νικητής. Πάντως εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό.

Ἀλλὰ τὰ μυστικὰ βρίσκουν τοίχους διαφανεῖς καὶ ἀνοιχτὰ παραθυρόφυλλα καὶ βγαίνουν ἔξω.

Ἔ, λοιπόν, παντοῦ μαθεύτηκε ὅτι οἱ Μπρουντὲν ἐξεδικήθησαν.

Τὴν στιγμὴ ποὺ πῆγε νὰ μπῆ στὸ δωμάτιό του, ἐγλύστρησε, σκουντούφλησε καὶ πόνεσε τόσο πολύ, ποὺ ἔβγαλε ἕνα μουγκρητό. Ἄκουσε τότε βήματα ἐλαφρὰ νὰ πλησιάζουν, ἄκουσε τὸ θρόϊσμα γυναικείου φορέματος καὶ παρουσιάστηκε ἡ Ρόζα μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι.

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀδελφοῦ της ἀπὸ τὸ δεῖπνο, τὴν ἀνησύχησε πάρα πολύ.

Εἶχε ἀκούσει καὶ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ κτήματος νὰ μουρμουρίζουν. Ἄκουσε νὰ λένε ὅτι κάποιο δυστύχημα συνέβη σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους τοῦ πύργου.

Ἔπειτα ἔλεγαν γιὰ κάποιο φορεῖο, ποὺ μετέφερε τὸν κόμητα Μαυρίκιο ντὲ Ραμπέρ.

Κλείστηκε τότε στὸ δωμάτιό της κι' ἐπερίμενε στὸ παράθυρο.

Μόλις εἶδε τὸν ἀδελφό της νἄρχεται, κατέβηκε καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ σκληρὴ φωνή.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Ὁ Πέτρος δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Πέτρος ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς ἀδελφῆς του.

Ἐκείνη ἐπανέλαβε:

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Πέρα... ἀπὸ τὸ δάσος.

—Καὶ τί ἤθελες στὸ δάσος;

—Καὶ ποιὸς μ' ἐμποδίζει νά;

Πλησίασε περισσότερο καὶ κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

—Τί ἔχεις; Πονᾷς;

—Ναί... λιγάκι... χτύπησα...

—Σοβαρά;

—Ὄχι, φαντάζομαι νὰ μὴν εἶνε τίποτα.

Ἡ Ρόζα πλησίασε τὴ λάμπα κοντὰ στὸ πρόσωπό του.

—Τὸ κεφάλι σου ἔχει αἵματα...

—Ναί, ἴσως...

—Καὶ τί συνέβη;

Δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

Ψιθύρισε:

—Ἔκανα μιὰ κακὴ συνάντησι.

—Ποῦ;

—Στὸ δάσος...

—Μὲ κανένα ἀλήτη;

—Ναί, ἕνα κακοποιό, φαίνεται πὼς ἐγέμισε ὁ τόπος ἀπὸ τέτοιους.

Τὰ μαῦρα της τὰ μάτια ἐσούφρωσαν καὶ εἶπε:

—Δὲν τὄξερα πὼς ὑπάρχουν καὶ... κακοποιοί...

Κρατοῦσε ἀκόμα τὴ λάμπα στὰ χέρια της κοντὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τὸν ἀναρωτοῦσε μὲ τὰ μάτια της. Ἐκεῖνος κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἐρώτησε:

—Τί φαντάζεσαι λοιπόν; Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔχεις ὑπόνοιες... ὅτι κάτι σοῦ κρύβω...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, Πέτρο.

—Καὶ γιατί;

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ συμβαίνει δὲν εἶνε διόλου φυσικό.

—Πῶς;

—Συνήθως... εἶσαι πιὸ εἰλικρινής. Μοῦ ἐμπιστεύεσαι τοὺς πόνους σου, τὶς δουλειές σου. Τώρα δὲν τολμᾷς. Κάτι φαντάζομαι.

—Τί πρᾶγμα;

—Ὅτι... δὲν συναντήθηκες μὲ ἀλῆτες...

—Ἀλλὰ...

—Ὅτι μὲ κάποιον τσακώθηκες... μὲ κάποιον ὄχι ἄγνωστο...

—Νομίζεις;

—Εἶμαι βεβαία. Εἶνε τώρα ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ τὸ βλέπω ἀπὸ τοὺς τρόπους σου.

—Ποιοὺς τρόπους;

—Τὴ συμπεριφορά σου... Διαρκῶς μὲ παρακολουθεῖς ὅπου κι' ἂν πάω. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἕνα βῆμα δίχως νὰ σὲ συναντήσω ἀριστερὰ ἢ δεξιά.

—Παραπονιέσαι;

—Δὲν εἶνε μόνο αὐτό... Μοῦ ἔστειλαν καὶ γράμματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβα... Ἐπίσης κι' ἐκεῖνα ποὺ ἔλαβα τὰ ἄνοιξαν...

—Ἄ! εἶπε ὁ Πέτρος μὲ κάποια νευρικότητα. Κι' ἔβγαλε ἕνα μουγκρητό.

Ἐκείνη ἔσκυψε ἐπάνω του καὶ τὸν ἐρώτησε.

—Εἶσαι βαρειὰ πληγωμένος;

—Σοβαρά... δὲν πιστεύω.

—Καὶ ὁ ἀντίπαλός σου;

—Ὤ! αὐτὸν τὸν κανόνισα καλά. Θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πολὺ καιρὸ αὐτὸ ποὺ ἔπαθε.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ρόζας κιτρίνισε.

Ὁ Πέτρος συλλογιζόταν: Ποιὸν σκέπτεται; Γιὰ ποιὸν πονᾷ; Γιὰ μένα ἢ γιὰ τὸν Ραμπέρ;

Καὶ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸ μαρτυρήσῃ, ἠθέλησε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν κατάστασι.

—Ναί... τὸν κανόνισα. Τοῦ τσάκισα τὸ κεφάλι... τοῦ ἔσπασα τὰ παΐδια. Καὶ γὼ δὲν ξέρω τί ἔκανα... Δυνατὸν καὶ νὰ μὴ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ἡ Ρόζα ἐρρίγησε.

—Τ' ὄνομά του;

—Ἐπιμένεις νὰ τὸ μάθῃς;

—Πολύ.

—Δὲν τὸ μάντεψες ἀκόμα;

Κιτρίνισε. Ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της νὰ σκουπίσῃ τὸν ἱδρῶτα της. Ἐπρόφερε:

—Ὁ Ραμπέρ;

—Μάλιστα, αὐτός.

—Ἀλήθεια;

—Ὁ ὡραῖος Μαυρίκιος, ὁ πολυαγαπημένος τῶν κυριῶν, ὁ κατακτητὴς τῶν καρδιῶν.

—Τὸν εἶδες;

—Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄκουσα.

—Ποῦ λοιπόν;

—Ἐκεῖ ποὺ ἦταν.

—Στὴν καλύβα;

—Μάλιστα.

—Καὶ τὸν προκάλεσες;

Ὁ Πέτρος χαμογέλασε.

—Ζητοῦσα ἀπὸ καιρὸ μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Ἔτυχα... νὰ βρίσκωμαι κι' ἐγὼ στὸ μέρος ποὺ γνωρίζεις... στὴν καλύβα.

—Λοιπόν;

—Ἄκουσα μιὰ συνομιλία ποὺ ἐπεσφράγισε τὸ μῖσος μου...

—Καί;

—Χτυπηθήκαμε.

—Μὲ τί;

—Μὲ ἴσα ὅπλα. Μὲ μαγκοῦρες... Αὐτὸς εἶχε καὶ κάτι ἄλλο... Ἕνα μαχαίρι, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ χειρισθῆ. Εἶχα κι' ἐγὼ ἕνα πιστόλι, μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἠμπόδισα. Κι' ἐπαλαίψαμε. Ἐγὼ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ εἶμαι καλὰ καὶ δίχως γιατρό.

—Κι' ἐκεῖνος;

—Ἐκεῖνος; Σοῦ ἐξήγησα τὴν κατάστασί του. Τὸν μετέφεραν στὸν πύργο καὶ τώρα τὸν ἔχουν τριγυρίσει τοῦ κόσμου οἱ γιατροί. Ἴσως νὰ τὸν σώσουν.

Ὁ Πέτρος κατέληξε:

—Πάντως μπορεῖς νὰ μείνῃς ἥσυχη. Ὁ ἐραστής σου ἔσωσε τὴ θέσι του. Συμφωνήσαμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸν παρέσυρε τὸ ἄλογο. Ἐμένα λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Ἐγὼ θὰ τὸ ἔλεγα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἐκεῖνος προτιμᾷ ἔτσι. Δὲν τολμᾷ νὰ πῆ ἕνας κόμης ὅτι ἕνας χωριάτης τοῦ κανόνισε ἕνα παληὸ χρέος...

—Ποιὸ χρέος; ἐρώτησε κατακίτρινη ἡ Ρόζα.

—Ἔλα! Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἐξηγήσεις.

—Καὶ βέβαια...

—Τὸ γνωρίζεις πολὺ καλά.

—Πές το...

Ὁ Πέτρος σταμάτησε.

Ἡ ὑπομονή του εἶχεν ἐξαντληθῆ.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀδελφή του καὶ ψιθύρισε:

—Μήπως γελάστηκα;

—Πῶς;

—Δὲν λυπήθηκες γιὰ τὸ σφάλμα σου;

—Ἀλλὰ...

—Καὶ ὅμως ἐπάθαμε ἕνα τόσο μεγάλο κακό...

Ἐκείνη εἶπε:

—Σ' ἐμένα ἰδίως.

Ὁ Πέτρος σηκώθηκε. Ἡ φράσις τοῦ ἄρεσε. Σταύρωσε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

—Σὲ ὅλους μας! Λησμονεῖς ὅτι πέθανε ἡ μητέρα μας; Λησμονεῖς ὅτι μᾶς ἀποφεύγουν οἱ φίλοι; Λησμονεῖς τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα; Λησμονεῖς τὸν πατέρα ποὺ ἔχει γίνει μισὸς ἄνθρωπος; Ἐκπλήττεσαι ποὺ μισῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Καὶ δὲν ἔφτανε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς ἔκανε, ἤθελε νὰ συνεχίσῃ τὴν καταστροφή. Ἤθελε νὰ σὲ παρασύρῃ στὴν ἀτιμία, στὴ βρωμιά, στὴ λάσπη.

—Πέτρο!

—Ἄ! ποιὸς ξέρει ἂν σ' ἔπειθε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς! Τί φταῖς ἐσύ; Μιὰ γυναῖκα, ἀδύνατη, ἄβουλη. Ἐκεῖνος ἦταν ὁ δυνατός, ὁ πλούσιος, ὁ καταφερτζῆς... Τώρα... τοῦ κανόνισα τὸ λογαριασμὸ γιὰ πολὺ καιρὸ θὰ μείνῃ ἀκίνδυνος. Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴν τὸ σκέπτεσαι πιὰ τὸ καταραμένο αὐτὸ πρόσωπο. Εἴχαμε κι' ἐμεῖς κάποια δικαίωμα στὴ ζωὴ καὶ στὴν εὐτυχία, Ρόζα. Θυμήσου, τί καλὰ ποὺ εἴμαστε, τί εὐτυχισμένοι, θὰ ἔπρεπε νὰ μ' εὐχαριστήσῃς. Ἡ τιμωρία ξεπλαίνει τὴν προσβολή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἄδικα προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἡ ἀδελφή της. Ἐκείνη μὲ τὸ κεφάλι δεμένο, ταραζόταν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της.

ΕΚΛΕΚΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΞΕΝΩΝ
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ

ΓΑΜΟΙ... ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΟΣ

ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

I

Τὴν δεκάτην ἑβδόμην Ἰουλίου ἐνεστῶτος ἔτους, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ —ὅλως ἐκ τύχης— στὸ ἡμερολόγιό του ὁ κύριος Ἀμβρόσιος Μισόν, φοιτητὴς συνταξιοῦχος τῆς φαρμακευτικῆς καὶ κάτοικος τῆς ὁδοῦ Γαμβέτα, ἀριθ. 341, ἀνέκραξε:

— Διάβολε! Σήμερα εἶνε τῆς Ἁγίας Μαρίνης. Τρεῖς μῆνες εἶνε τώρα ποὺ ἄλλαξα κατοικία καὶ βρίσκομαι ἐδῶ μέσα... Τρεῖς μῆνες ποὺ καθημερινῶς θὰ πῶ τὴν καλημέρα μου καὶ τὴν καληνύχτα μου στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ γυναῖκα τὴ χήρα κυρία Μαρίνα Παχουλοῦ, τὴ θυρωρό μου ...τὴν καϋμένη. Ὅταν μοῦ φεύγῃ κανένα κουμπὶ τοῦ πανταλονιοῦ τὸ ἀντικαθιστᾷ ἀμέσως, ἅμα ξηλωθῆ καμμιὰ ραφὴ ἢ καμμιὰ τσέπη σπεύδει νὰ μοῦ τὴ μπαλώσῃ. Ἂς ἀφήσουμε τὶς κάλτσες μου ποὺ τὶς ἔφερα ὅλες τρύπιες καὶ σήμερα δυσκολεύομαι νὰ τὶς γνωρίσω, ἂν εἶνε δικές μου... Ὁπωσδήποτε σήμερα εἶνε ἡ γιορτή της καὶ ἔχω καθῆκον νὰ τῆς κάνω ἕνα δῶρον.

Χρήματα ὁ Ἀμβρόσιος ἐλάβαινε ἀπὸ τὸ χωριὸ —κάποιο μικρὸ εἰσοδηματάκι τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα, ποὺ νοίκιασε τὰ κτήματά του γιὰ νὰ ζῇ στὴν πρωτεύουσα φοιτητής. Δυστυχῶς τοῦ τὰ ἔστελναν σὲ δυὸ δόσεις, κάθε δεκαπέντε. Ἦταν 17 καὶ ἡ δόσις τοῦ Ἰουλίου εἶχε καθυστερήσει δυὸ ἡμέρες. Ἔψαξε τὴν τσέπη του καὶ βρῆκε ἕνα δεκάρικο: ἡ μοναδική του περιουσία.

Τί νὰ κάνῃ; Τὸ δεκάρικο ἔπρεπε ν' ἀνταλλαχθῆ μὲ κάτι τὸ χρήσιμο καὶ εὐχάριστο.

Ἄνοιξε τὴ ντουλάπα του νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του καὶ ἡ ματιά του ἔπεσε στὴ γωνία χάμω!

— Σώθηκα! φώναξε.

Καὶ σκύβοντας, πῆρε στὰ χέρια του ἕνα παληὸ κάντρο. Ἦταν ἕνας μικρὸς πίνακας τὸν ὁποῖο εἶχε κληρονομήσει μαζὶ μὲ κάτι ἄλλα μικροπράγματα ἀπὸ κάποιον θεῖο του ποὺ εἶχε πεθάνει στὴν ἐπαρχία.

— Αὐτὸ εἶνε! Ἂς τῆς προσφέρω τὸν «Ἄσπρο Καβαλλάρη»! Τῆς ἀρέσουν πάρα πολὺ οἱ καβαλλάρηδες. Ὅταν περνάῃ κανεὶς ἀπέξω σταματάει τὸ σαπούνισμα νὰ τὸν καμαρώσῃ.

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα ὁ κύριος «Ἄσπρος Καβαλλάρης» ἐστόλιζε τὸν τοῖχο τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς κυρίας Μαρίνας.

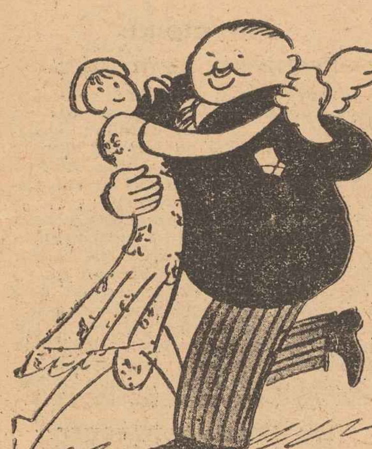

Ὁ Ἀμβρόσιος πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του.

Εὐχαριστημένος ὁ Ἀμβρόσιος ποὺ ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκον του, κατηυθύνθη καμαρωτὸς στὸ γαλακτοπωλεῖο, ὅπου θὰ ἔκανε ἀναγκαστικὴ χορτοφαγία γιατὶ ὅλη ἡ περιουσία του, ὅπως ξέρουμε, συμποσοῦτο ὅλη-ὅλη εἰς τὸ δεκάρικο.

— Γκαρσόν, μιὰ σοῦπα δίχως κρέας, γιατὶ κάνω δίαιτα καὶ τρία κομμάτια ψωμί, σὲ παρακαλῶ. Μὴν ξεχάσῃς τὴν γκαράφα τὸ νερό, γιατὶ δὲν πίνω κρασί... Καὶ τὴν πρωϊνὴ ἐφημερίδα.

Ἡ ἐφημερίδα ἦρθε πρώτη.

Ξαπλώθηκε πίσω στὴν καρέκλα, πέρασε τὰ πολιτικὰ μὲ μιὰ ματιὰ —τὸ κύριο ἄρθρο δὲν τὸν ἐνδιέφερε, τὸ χρονογράφημα δὲν τὸ πρόσεχε ποτὲ— καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὶς εἰδήσεις κοινοῦ ἐνδιαφέροντος.

Κατὰ τύχην ἐδιάβασε:

«Ἡ Πινακοθήκη ἤρχισε τώρα τελευταίως νὰ ἐνδιαφέρεται μὲ ἔργα τοῦ Κλὰρ Γκάλ, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸ 1640. Κατὰ τὰς πληροφορίας ποὺ συνεκεντρώσαμεν, ὁ διάσημος τότε καλλιτέχνης ἔζησε τὸ 1640 εἰς τὴν Λίλην, ὅπου μάλιστα ἐζωγράφισε καὶ τὸν περίφημον πίνακά του ὁ «Ἄσπρος Καβαλλάρης».

»Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὁ βαθύπλουτος Καμὶλ Λαπάτ, τοῦ ὁποίου ἡ κόρη εἶνε γνωστὴ εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους διὰ τὴν καλλονήν της καὶ τὴν κομψότητά της, ἐδήλωσεν εἰς τοὺς δημοσιογράφους, ὅτι θὰ ἐπλήρωνεν εὐχαρίστως δύο ἑκατομμύρια φράγκα εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ ἐπρομήθευε τὸν πίνακα τοῦ «Ἄσπρου Καβαλλάρη» διὰ νὰ τὸν χαρίσῃ εἰς τὴν κόρην του μαζὶ μὲ τὴν προῖκα της».

XXX

Ἡ ἐφημερίδα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἀμβροσίου.

Τὰ χείλη του ψιθύρισαν:

— Εἶχα δυὸ ἑκατομμύρια καὶ τὰ χάρισα στὴν παληοθυρωρό; Τί ζῶον ποὺ εἶμαι! Τί φταίω ὅμως ἐγώ, ποῦ νὰ τὸ ξέρω; Ἐμπρός, Ἀμβρόσιε, κύτταξε τώρα κανένα τρόπο γιὰ νὰ ξαναπάρῃς πίσω τὸν πίνακα ἀπὸ τὴν καρακάξα τὴ Μαρίνα.

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα στριφογυρνοῦσε, κατέστρωνε σχέδια. Ὁ νοῦς του ἔφτανε μέχρι τὴν κλοπή, τὴ δολοφονία, ἀλλὰ τὸν ἐφόβιζε ἡ φυλακή.

Ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγή:

— Εὕρηκα! Οὔτε αἵματα, οὔτε χειροπέδες, οὔτε φυλακή! Θὰ τὴν παντρευτῶ!

Ἐκύτταξε τὸ ρολόγι του, ἦταν ἀργά, ὀκτὼ ἡ ὥρα. Ἡ κυρία Μαρίνα θὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ, κουρασμένη καθὼς ἦταν, στὰ ἰδιαίτερά της.

— Αὔριο... αὔριο!

Καὶ πράγματι, τὴν ἑπομένη ἐξύπνησε πρωῒ καὶ ἀφοῦ στολίστηκε, συγυρίστηκε, ἀρωματίσθηκε, κατέβηκε νὰ βρῆ τὴν κυρὰ Μαρίνα.

Δὲν τὴ βρῆκε, τὶς σκάλες ἐσκούπιζε μιὰ μικρούλα.

Τρομαγμένος τὴ ρώτησε:

— Ἡ κυρὰ Μαρίνα;

— Πάει νὰ κάνῃ τὸ μπάνιο της καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν ἀντικαταστήσω.

— Καὶ ποῦ πάει νὰ κάνῃ τὸ μπάνιο της;

— Θεέ μου, ποῦ ἀλλοῦ; Στὴ θάλασσα καὶ στὴν ἀμμουδιά.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ παραπάνω, ἔχωσε τὸ καπέλλο μέχρι τ' αὐτιὰ κι' ἔτρεξε νὰ βγῆ ἔξω... Ἕνα ταξὶ πέρασε, ἔκανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ σταμάτησε στὸ λαιμό του. Σκέφτηκε ὅτι τοὔμεναν μία καὶ πενῆντα. Τί νὰ κάνῃ; Θὰ πήγαινε μὲ τὰ πόδια. Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ποδαρόδρομο, ἔφτασε λαχανιασμένος, ἱδρωμένος, κουρασμένος, στὴν ἀκροθαλασσιά...

Δὲν ἦταν καὶ ἀδύνατος, ἐζύγιζε ἑκατὸν δέκα κιλὰ ὁ Ἀμβρόσιος. Πόσο λαχταροῦσε τὴ θάλασσα!

Στριφογύριζε ἀνάμεσα στὰ ζευγάρια καὶ ξαφνικὰ σταμάτησε. Εἶδε τὴ Μαρίνα· κάποιος τὴν ἐπλησίαζε, βαστῶντας μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή!... Πάει, τοῦ τὴν πῆραν... ἀλλοίμονό του! Καὶ τὰ δυὸ ἑκατομμύρια;

Τί νὰ κάνῃ;

Ἐσκέφθη ὡριμώτερα. Θὰ τὴν περίμενε μακρύτερα, θὰ τὴν παρακολουθοῦσε, κι' ὅταν θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὰ μπάνια θὰ τὴν ἐπλησίαζε, ἔτσι, κατὰ τύχην καὶ θὰ τῆς ἔκανε μιὰ θερμὴ ἐξομολόγησι.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κουνιστή, λυγιστὴ ἡ κυρὰ Μαρίνα, βαστῶντας ἕνα ὀμπρελλάκι, ἐφάνηκε στὸ δρόμο.

Τὴν ἐπλησίασε, τῆς χαμογέλασε, τοῦ χαμογέλασε, δώσανε τὰ χέρια, ἀναστέναξε, τὸν ἐκύτταξε καί...

— Ὤ, πόσον σᾶς ἀγαπῶ! Πόσον σᾶς ἀγαπῶ, κυρία Μαρίνα!

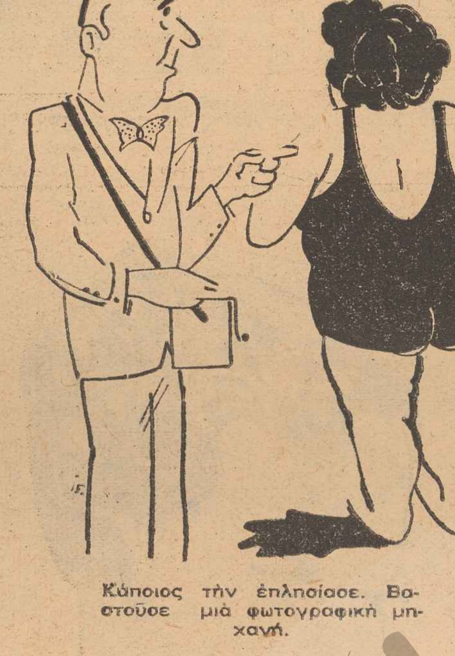

Κάποιος τὴν ἐπλησίασε. Βαστοῦσε μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή.

Ἐκείνη τἄχασε, τὸν ἐκύτταξε κατάπληκτη.

— Ναί, ναί, θὰ μὲ νομίσετε τρελλό. Ὄχι, ὄχι, σᾶς ἀγαπῶ! Ἀλλά... δὲν βαστῶ πιά... Τὸ μυστικὸ μοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου! Ἀγαπητή μου, μικρή μου Μαρίνα!

Καὶ δίχως νὰ τῆς ἀφήσῃ καιρὸ νὰ πῆ περισσότερα:

— Μή, μή, μὴ μοῦ ἀπαντήσετε. Μὴ βιασθῆτε. Κούκλα μου, φεύγω... Αὔριο θὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀπάντησι!

Κι' ἔφυγε, ἐξαφανίστηκε, γιατὶ εἶδε ὅτι ἐρχόταν ἕνα ταξὶ καὶ ἑπομένως σκέφθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἀνενὲς νὰ τὴν πήγαινε μὲ τὰ πόδια...

XXX

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὅταν ἦρθαν τὰ λεπτά του, ἡ δεκαπενθήμερος δόσις του, παρέλαβε τὴν κυρία πρώην χήρα Μαρίνα... καὶ τὴν ἐπῆγε στὴν ἐκκλησία.

Ἔ, ἡ καϋμένη ἦταν πολὺ χαρούμενη. Θὰ ἔπαιρνε καὶ πάλι ἄντρα, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια!

Γύρισαν στὸ σπίτι καμαρωτοί. Ἦσαν παντρεμένοι. Τὸ μυστικὸ τοῦ γάμου του τὸ κρατοῦσε βαθειὰ στὴν ψυχή του. Ἡ νύχτα θὰ περνοῦσε καὶ τὴν ἐπαύριο θὰ ἔπαιρνε τὸν πίνακα καὶ θὰ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὸν βαθύπλουτο νὰ τοῦ τὸν πωλήσῃ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο μὲ τὶς διάφορες αἰσθηματικὲς συγκινήσεις δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐνδιαφερθῆ διόλου γιὰ τὸν πίνακα. Τὴν ἑπομένη ὅμως, ἐνῷ ἡ παχύσαρκος κυρία πρώην χήρα καὶ νῦν παντρεμένη Μαρίνα τὸν ἐκάλυπτε μὲ τὶς θωπεῖες της, ὁ Ἀμβρόσιος ἔψαχνε τοὺς τοίχους νὰ βρῆ τὸν πίνακα.

— Τί ψάχνεις, μπουλοῦκο μου;

— Ἐκεῖνον... τὸν πίνακα!...

— Ὤ! ἐχθὲς τὸν ἐχάρισα, ἀγάπη μου... Ξέρεις, ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὸν μακαρίτη ὅταν ἦταν λοχίας στὸ ἱππικό, ποὺ δὲν ἤθελα νὰ μοῦ φέρνῃ ἀναμνήσεις τώρα ποὺ παντρευτήκαμε.

— Καὶ ποῦ τὸν ἔδωσες;

— Στὴ Ζεφυρίνα, χρυσέ μου!

— Ποιὰ Ζεφυρίνα;

— Τὴν μανάβισσα.

XXX

Δὲν εἶνε βέβαια διόλου εὐχάριστο γιὰ ἕνα φοιτητὴ τῆς φαρμακευτικῆς, ἔστω κι' ἂν εἶνε σαράντα χρονῶν καὶ ἑκατὸν εἴκοσι κιλῶν, νὰ χαριεντίζεται μὲ μιὰ θυρωρό... Καὶ ἂν ὑπῆρχαν τὰ δυὸ ἑκατομμύρια, κάτι γινόταν... Τώρα ὅμως;

Ἐπῆγε καὶ βρῆκε ἕναν παληὸ συμμαθητή του, συμφοιτητὴ καὶ νῦν φίλο του, τὸν δικηγόρο Κάρολο. Τοῦ διηγήθη τὴν ὑπόθεσί του. Ἐκεῖνος τὸν συμβούλεψε νὰ μὴν πῆ λέξι, ἀλλὰ νὰ βρῆ μιὰ πρόφασι νὰ πάρῃ διαζύγιο καὶ νὰ παντρευτῆ τὴ μανάβισσα.

— Ἄλλον πάλι γάμο; Τὴν ξέρεις;

— Ὄχι. Ἀλλὰ τί σὲ νοιάζει; Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα! Δὲν θὰ παντρευτῇς αὐτή... τὰ ἑκατομμύρια, Ἀμβρόσιε!

— Ἔχεις δίκηο.

Καὶ ὁ Ἀμβρόσιος ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴν ταβέρνα, ἐμέθυσε, ἔπειτα γύρισε σπίτι, τὰ ἔκανε θάλασσα, ἔδειρε τὴ γυναῖκα του κι' ἔφυγε.

Ἡ κυρὰ Μαρίνα τὸν κατήγγειλε κι' ἐζήτησε διαζύγιο. Ἡ χαρὰ τοῦ Ἀμβροσίου ἦταν μεγάλη. Τὰ κατάφερε μιὰ χαρά, γρήγορα-γρήγορα. Ἀμέσως τὴν ἑπομένη ἐκόλλησε στὸ μαγαζὶ τῆς μανάβισσας.

Καρπούζια, πεπόνια, σταφύλια ἐφορτωνόταν διαρκῶς ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τῆς μανάβισσας. Τὰ φροῦτα ἐπηκολούθησαν γλυκόλογα καὶ τὰ γλυκόλογα ἕνα σκαστὸ φιλί.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆ, δὲν θὰ πήγαινε στὸν παπᾶ πρὶν ἐξασφαλίσῃ τὸν πίνακα. Ποῦ νὰ τολμήσῃ ὅμως νὰ τῆς πῆ τὸ μυστικό του...

Ἐδέχθη νὰ πάρῃ τὸ τσάϊ μαζί της στὸ σπίτι καὶ εἶδε τὸ κάντρο.

— Ἄ, τί ὡραῖος ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ καβαλλάρης, εἶπε ὁ Ἀμβρόσιος.

— Σᾶς ἀρέσει; Νὰ σᾶς τὸν δώσω... καὶ μένα μοῦ τὸν χάρισαν... ξέρεις ποιός;... ἡ πρώην σύζυγός σας...

— Ἄ, ναί, πάντως σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρον... Θὰ εἶνε μία ἀνάμνησις...

Ἐπῆρε τὸ κάντρο ὑπὸ μάλης κι' ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸν ἑκατομμυριοῦχο.

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος τοῦ προσέφερε μιὰ πολυθρόνα, ἐφόρεσε τὰ γυαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ τὰ χέρια πίσω.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ἀμβρόσιος.

— Τί δουλειὰ κάνετε;

— Φοιτητὴς τῆς φαρμακευτικῆς.

— Περιουσία;

— Ἕνα μεγάλο κτῆμα ποὺ τὸ νοικιάζω ἀλλὰ δὲν παίρνω παρὰ τρεῖς χιλιάδες τὸ μῆνα.

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἔκανε μερικὲς βόλτες, ἐκύτταξε τὸ κάντρο, τὸν Ἀμβρόσιο καὶ πάλι τὸ κάντρο. Ἔπειτα σταμάτησε.

— Τί θὰ λέγατε, εἶπε, ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι δὲν ἔχω δεκάρα;

Καλὰ ποὺ ὁ Ἀμβρόσιος ἦταν καθισμένος. Ἂν ἦταν ὄρθιος ἀσφαλῶς θὰ ἔπεφτε χάμω. Ἐπέρασε τόσα βάσανα ἔτσι τζάμπα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ νόμιζε ὅτι ἔφθανε στὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας...

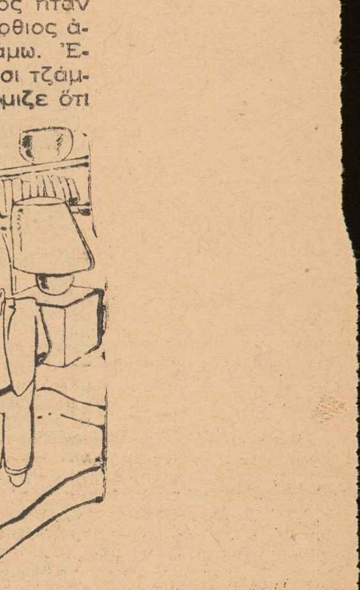

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος τὸν ἄκουε μὲ τὰ χέρια πίσω.

Ἀλλὰ κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ... συνέχισε ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Θὰ σᾶς ἀγοράσω τὸν πίνακα, θὰ σᾶς πληρώσω μὲ μιὰ ἐπιταγὴ κι' ἔπειτα θὰ μοῦ δώσετε ὡς δάνειον τὰ δυὸ ἑκατομμύρια.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε... πῶς θὰ μοῦ δώσετε;

— Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική μου. Εἰς ἀνταμοιβήν, εὐγνωμοσύνην κ.λ.... θὰ σᾶς δώσω ὡς γυναῖκα τὴν κόρη μου.

— Τὴν κόρη σας;

Ὁ Ἀμβρόσιος εἶχε ἀκούσει ὅτι ἦταν πολὺ ὡραία.

— Τὰ κτήματά σας θὰ μοῦ τὰ παραχωρήσετε. Θὰ τὰ ἐκμεταλλευθῶ ἐγώ.

—Πολὺ καλά... καλύτερα, ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Καὶ βέβαια, θὰ σᾶς δίνω δέκα χιλιάδες τὸ μῆνα εἰσόδημα.

Ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὸν Ἀμβρόσιο ἦσαν ἐντελῶς κινέζικα. Αὐτὸ ποὺ καταλάβαινε ἦταν ὅτι θὰ γινόταν γαμπρὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου... καὶ ἂς μὴν εἶχε δεκάρα, ὅπως τοῦ ἔλεγε ὁ μέλλων πεθερός του...

— Κάμετε ὅπως νομίζετε... ὅ,τι θέλετε... Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ τιμή...

XXX

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶχε κάνει μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ἐπιχειρήσεις τῆς ζωῆς του.

Μὲ μιὰ συμφωνία δυὸ λαγούς.

Ἕνα κέρδος ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια, ὅσο κόστιζε πραγματικὰ ὁ πίνακας, καὶ ἕναν γαμπρὸ κουτό, ὅπως τὸν ἤθελε ἡ κόρη του.

Τί τὸν ἔνοιαζε ὅμως τὸν Ἀμβρόσιο;

Αὐτὸς ἔνοιωθε στὶς πλάτες του φτερά, ἔνοιωθε νὰ πετᾷ ὅταν ἐχόρευε μὲ τὴ χαριτωμένη μικρούλα στὰ κοσμικὰ σαλόνια.

Ἦταν εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, ἔστω κι' ἂν ἦταν σύζυγος!

ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΤΤΕΣ ...ΓΥΜΝΙΣΤΡΙΕΣ!

Ὁ τέλειος γυμνιστὴς ταΐζει τὶς κόττες του

Τὰ χέρια προλέγουν

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ γραμμὴ τύχης:

Σημαίνει ἐπιτυχία, δόξα, ὅλα φαίνονται καὶ εἶνε γραμμένα πάνω σ' αὐτὴ τὴ γραμμή.

Ὅποιος δὲν τὴν ἔχει αὐτὴ τὴ γραμμὴ στὸ χέρι του δὲν θὰ φθάση ποτὲ σὲ ἐπιτυχία ὅσο καὶ νὰ ἐπιζητῆ νὰ τὴ φθάση.

Αὐτὴ ἡ γραμμὴ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία καταλήγει στὸν παράμεσο δάκτυλο (μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεσαίου). Δηλαδὴ εἶνε καὶ ἡ γραμμὴ ὅλων τῶν καλλιτεχνικῶν ἐπιτυχιῶν.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ γραμμὴ δὲν παθαίνει βέβαια καὶ μεγάλο κακὸ πάντως δὲν μπορεῖ νὰ φθάση στὰ μεγάλα ὕψη πλούτου ἢ δόξης.

Ἕνα χέρι χωρικοῦ π. χ. δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη τὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου.

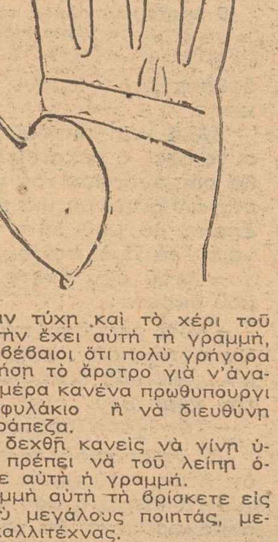

Ἀλλ' ἂν τύχη καὶ τὸ χέρι τοῦ χωρικοῦ τὴν ἔχει αὐτὴ τὴ γραμμή, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ παρατήση τὸ ἄροτρο γιὰ ν' ἀναλάβη μιὰ μέρα κανένα πρωθυπουργικὸ χαρτοφυλάκιο ἢ νὰ διευθύνη καμμιὰ τράπεζα.

Γιὰ νὰ δεχθῆ κανεὶς νὰ γίνη ὑπηρέτης, πρέπει νὰ τοῦ λείπη ὁπωσδήποτε αὐτὴ ἡ γραμμή.

Τὴ γραμμὴ αὐτὴ τὴ βρίσκετε εἰς τοὺς πολὺ μεγάλους ποιητάς, μεγάλους καλλιτέχνας.

Γενικῶς ἡ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου ξεκινᾶ ἀπὸ οἱονδήποτε σημεῖον μεταξὺ τῆς γραμμῆς τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς γραμμῆς τῆς κεφαλῆς.

Δείχνει τὸ θρίαμβο καὶ τὴν ὑπεροχὴ στὰ 32 χρόνια.

Καμμιὰ φορὰ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς καὶ σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιτυχία θάρθῆ στὰ 40 χρόνια.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀκμάζει ὁ ἄνθρωπος. Ἂν δὲν φθάση τότε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, νὰ μὴν περιμένη νὰ φθάση ποτέ.

Βέβαια ὅποιος ἔχει τὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ἐπιτυχία στὴν καλλιτεχνία. Μπορεῖ ἡ ἐπιτυχία του νὰ εἶνε καὶ στὸ ἐμπόριο, τὴ βιομηχανία, τὴν πολιτική.

Ἂν ἡ γραμμὴ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς καὶ τὰ δάχτυλα εἶνε μυτερά, σημαίνει κλίσιν στὴν καλλιτεχνία.

Ἂν ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ Κρόνου ἀσφαλῶς ἐπιτυχία στὴν τέχνη.

Ἂν ξεκινᾶ μέσα ἀπὸ τὴ χούφτα καὶ προχωρεῖ ἐπάνω, ἐπιτυχία μὲ μεγάλους ἀγῶνας.

Ὅταν τελειώνη σὲ τρία κλαράκια αὐτὸ σημαίνει χρηματικὴ ἐπιτυχία.

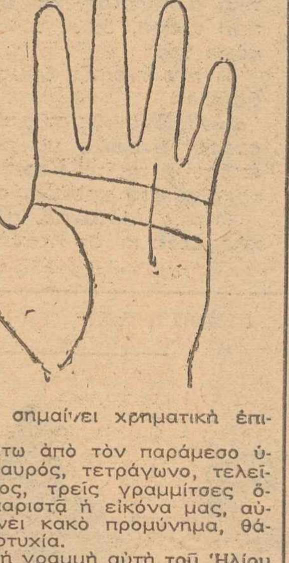

Ἂν κάτω ἀπὸ τὸν παράμεσο ὑπάρχη σταυρός, τετράγωνο, τελεῖες, κύκλος, τρεῖς γραμμίτσες ὅπως ἀναπαριστᾶ ἡ εἰκόνα μας, αὐτὸ σημαίνει κακὸ προμύνημα, θάνατο, ἀποτυχία.

Γενικὰ ἡ γραμμὴ αὐτὴ τοῦ Ἡλίου δείχνει τὴν τύχη μας.

Βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἀποκαρδιωνώμεθα ὅταν δὲν ἔχωμε αὐτὴ τὴ γραμμὴ εἴτε μικρὴ εἴτε μεγάλη.

Ὅλοι μας δὲν θὰ γίνωμε ἔνδοξοι οὔτε πάμπλουτοι.

Ἡ ζωὴ ἔχει πολλὰ τερτίπια, καὶ ἂν δὲν ἔχωμε μέγαρα μποροῦμε νὰ ἔχωμε κι' ἕνα σπιτάκι ὅπου ν' ἀκουμπήσωμε τὸ κεφάλι μας ἐνόσῳ ζοῦμε...

Αὐτὲς εἶνε οἱ κυριώτερες λοιπὸν γραμμές, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνῶσται.

Ὅταν τὶς μελετήσετε καὶ πάλι, δηλαδὴ παρακολουθήσετε ὅσα σᾶς γράφαμε ἐξ ἀρχῆς σ' ὅλα μας τὰ τεύχη νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι πολὺ εὔκολα θὰ μπορέσετε νὰ δῆτε τὸ μέλλον καὶ νὰ διαβάσετε τὴ ζωὴ τὴ δική σας καὶ τῶν ἄλλων ἐπάνω στὰ χέρια.

Γεννιώμαστε μὲ τὴν τύχη μας.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μεταξύ μας

ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

Κάποια ἀναγνώστριά μας, καὶ συγκεκριμένως, ἡ «Ξανθὴ Ἐπαρχιωτοπούλα» μὲ ρωτᾶ κάπως διστακτικὰ μ' ἕνα ὡμορφογραμμένο γραμματάκι της τὰ κάτωθι:

«Ἦρθα στὴν Ἀθήνα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ταξίδεψα. Στὴ Θεσσαλονίκη γεννήθηκα καὶ ἀπὸ τότε — εἴκοσι χρόνια — δὲν εἶχα πάει πουθενά.

»Φαντάζεσθε, λοιπόν, τὴ χαρά μου, ποὺ ταξίδευα τώρα γιὰ τὴν Ἀθήνα.

»Μέσα στὸ τραῖνο, στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μείναμε στὴν Ἀθήνα, στὰ διάφορα κέντρα ποὺ πήγαμε, στὶς διασκεδάσεις, ἐγνώρισα ἕνα σωρὸ κόσμο. Κόσμο ἄγνωστο βέβαια, πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ κεῖνον ποὺ βλέπομε στὴ Θεσσαλονίκη.

»Ἔκανα δηλαδὴ δίχως νὰ τὸ θέλω ἕνα σωρὸ γνωριμίες.

»Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτὲς τὶς γνωριμίες ὑπῆρχαν καὶ ἄνδρες, ὡραῖοι νέοι, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔκαναν τόσα κοπλιμέντα καὶ πολλοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς μοῦ ἔδωσαν τὴ διεύθυνσι τους νὰ κρατήσουμε μιὰ ἀλληλογραφία.

»Ἕνας, μάλιστα, ἔσπευσε νὰ μοῦ γράψη ἀκόμα πρὶν φύγω. Καταλαβαίνετε τί περιεῖχε τὸ γράμμα του: μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Τέλος, ἔφυγα. Τώρα βρίσκομαι στὸ σπιτάκι μου κι' ἔχω μπροστά μου ὅλα αὐτὰ τὰ σημειώματα καὶ τὶς διευθύνσεις. Συμβουλεῦστε με τί νὰ κάνω»;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ μικρή μας «Ξανθὴ Ἐπαρχιωτοπούλα» θαμπώθηκε ἀπὸ τὰ ὡραῖα λογάκια τῶν νέων. Τὴν ψυχή της πλημμύρισαν ἕνα σωρὸ συναισθήματα γλυκά, ἄγνωστα γι' αὐτὴν μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε αἰτία νὰ χάση τὴν ψυχραιμία της.

Μπορεῖ βέβαια ξεδιαλέγοντας νὰ κρατήση τὶς γνωριμίες ποὺ τὶς ἄρεσαν καὶ ὄχι ἐκεῖνες ποὺ τὴν ἐκολάκευσαν, νὰ γράψη μιὰ κάρτα νὰ τοὺς εὐχαριστήση ἀναλόγως τῶν περιποιήσεων ποὺ ἐδέχθη, ἀλλὰ προπάντων νὰ μὴ γράψη πολλά, γιατὶ μπορεῖ μέσα σ' ἕνα μεγάλο γράμμα νὰ τὶς ξεφύγουν τέτοιες φράσεις ποὺ νὰ τὴν θέσουν ἀργότερα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Οἱ γνωριμίες εἶνε βέβαια κάτι τὸ καλό, τὸ εὐχάριστο, ἀλλὰ πρέπει νὰ μένουν γνωριμίες μόνον καὶ νὰ ἐπιβάλλωμε τὸ σεβασμὸ στὸ ἄτομό μας, κρατῶντας ἀκεραία τὴν ἀξιοπρέπειά μας.

Ὅσο γιὰ κεῖνον μὲ τὴν ἐσπευσμένη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, σ' αὐτὸ δὲν δίνω καμμία συμβουλή. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ρωτῆστε τὴν καρδιά σας καὶ θὰ σᾶς πῆ περισσότερα ἀπὸ ὅσα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐγώ!

ΛΙΛΗ

Ἡ τέχνη τοῦ μαυρίσματος.

Ξαπλωμένες στὴν ἀκρογιαλιὰ περιμένετε νὰ μαυρίσετε ὅλες σας. Πῶς θὰ ἐπωφεληθῆτε ὅμως καλύτερα ἀπὸ τὸν ἥλιο;

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Ἐν πρώτοις μπορεῖτε νὰ ἀφήσετε γυμνὸ τὸ πρόσωπό σας. Ὁ χειρότερος ὅμως ἐχθρός του θὰ εἶνε τὸ ἁλάτι τῆς θάλασσας ἢ ἡ σκόνη καὶ τὸ λαχάνιασμα ἀπὸ τὰ τρεξίματα.

Πρέπει, λοιπόν, ἀπαραιτήτως νὰ βρέχετε τὸ μαντηλάκι σας μὲ γλυκὸ νερὸ καὶ νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπό σας δύο φορὲς τοὐλάχιστον τὴν ἡμέρα. Ἀφήσετε ὅμως ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρες τοὐλάχιστον τὴν ἐπιδερμίδα δίχως κρέμες καὶ πούντρες γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀναπνέουν οἱ πόροι.

Τὸ δέρμα σας μόνο του θὰ σφίξη. Τὶς πρῶτες ἡμέρες τὸ δέρμα ἐρεθίζεται, οἱ πόροι ἀνοίγουν, ἀλλὰ κατόπιν κλείνουν καὶ τὸ δέρμα γίνεται ἁπαλό.

Ἐδῶ κάνουν κάποιο λάθος οἱ γυναῖκες. Πιάνουν τὸ τρυφερὸ μάγουλό τους καὶ λένε: «Τί λαμπρὸ ποὺ ἔγινε τὸ δέρμα μου»! Καὶ τότε ἀρχίζουν ἐντριβὰς μὲ οἰνοπνεύματα καὶ κολώνιες. Κακῶς! Διότι τότε οἱ πόροι ἐρεθίζονται. Μὴ φοβῆσθε, λοιπόν, θὰ περάση μὲ τὸν καιρὸ καὶ μόλις θὰ τραβηχτῆτε ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Εἶνε ὅμως καὶ ἡ μύτη, ἡ ὁποία δέχεται κάπως περισσότερο τὸν ἥλιο, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ προσώπου μαυρίζει κανονικά.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Οἱ ὦμοι, τὰ ντεκολτέ, τὸ γυμνὸ μέσα ἀπὸ τὰ μπούτια, ὅλα μαυρίζουν. Πρέπει νὰ μὴν ἀφήνετε τὸν ἥλιο νὰ σᾶς μαυρίζη μονομερῶς. Στρίβετε κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Ὁ ἥλιος πρέπει νὰ πάη καὶ σὲ ὅλες τὶς ἀπόκρυφες γωνιὲς τοῦ σώματος.

Βέβαια, τέτοια ἡλιόλουτρα δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ κάνετε σὲ χώρους ποὺ μαζεύεται πολὺς κόσμος, γι' αὐτὸ προτιμότερο εἶνε νὰ πηγαίνετε σὲ ἀπόμακρες γωνιὲς ἢ βράχια ἢ καὶ σπίτι σας στὴν ταράτσα ἢ σὲ κῆπο.

Ὄχι μόνο ἀπὸ αἰσθητικὴ ἄποψι πρέπει νὰ ἔχετε ὁλόκληρο τὸ σῶμα μαυρισμένο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὑγιεινή.

Οἱ Ἀμερικανίδες γιὰ νὰ ἀποκτήσουν γρήγορα τὸ μπρούντζινο αὐτὸ χρῶμα, τρίβονται προηγουμένως μὲ ξύδι.

Προσέξετε! Μιὰ καλὴ ἡλιοθεραπεία καταπολεμᾶ πολλὲς ἀρρώστιες ἰδίως τῶν νεφρῶν καὶ κανονίζει ὅλη τὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΥΡΙΣΕΤΕ

Ὅταν φθάσετε στὴ θάλασσα ἢ στὴν ἐξοχὴ μ' ἕνα λευκότατο δέρμα, ποὺ σᾶς παρουσιάζει μᾶλλον ὠχρὴ μπροστὰ στὶς ἄλλες φιλενάδες σας, ἰδοὺ μιὰ συνταγὴ ἑνὸς μίγματος ποὺ θὰ σᾶς ἐμφανίση καὶ σᾶς μὲ τὸ μπρούντζινο χρῶμα:

100 γρ. ἐκχύλισμα ὑγροῦ κινά.
100 γρ. ἐκχύλισμα ὑγροῦ σαφράν.
50 γρ. Τεντὺρ Κοσνίλ.
40 γρ. λάδι φουντουκιοῦ.
Κάνετε ἐλαφρὰ μασσάζ.

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΩΝ

Τὶς πρῶτες ἡμέρες νὰ μεταχειρίζεστε:

80 γρ. λάδι παραφίνας.
20 γρ. βαζελίνα.
10 γρ. Τεντὺρ σαφράν.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἀντικαθιστᾶτε μὲ τὸ κάτωθι:

40 γρ. λάδι κοκὸζ (καρύδας Ἰνδιάνικης).
60 γρ. λάδι παραφίνας.
50 γρ. λάδι φουντουκιοῦ.

Κομμώσεις τῆς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων

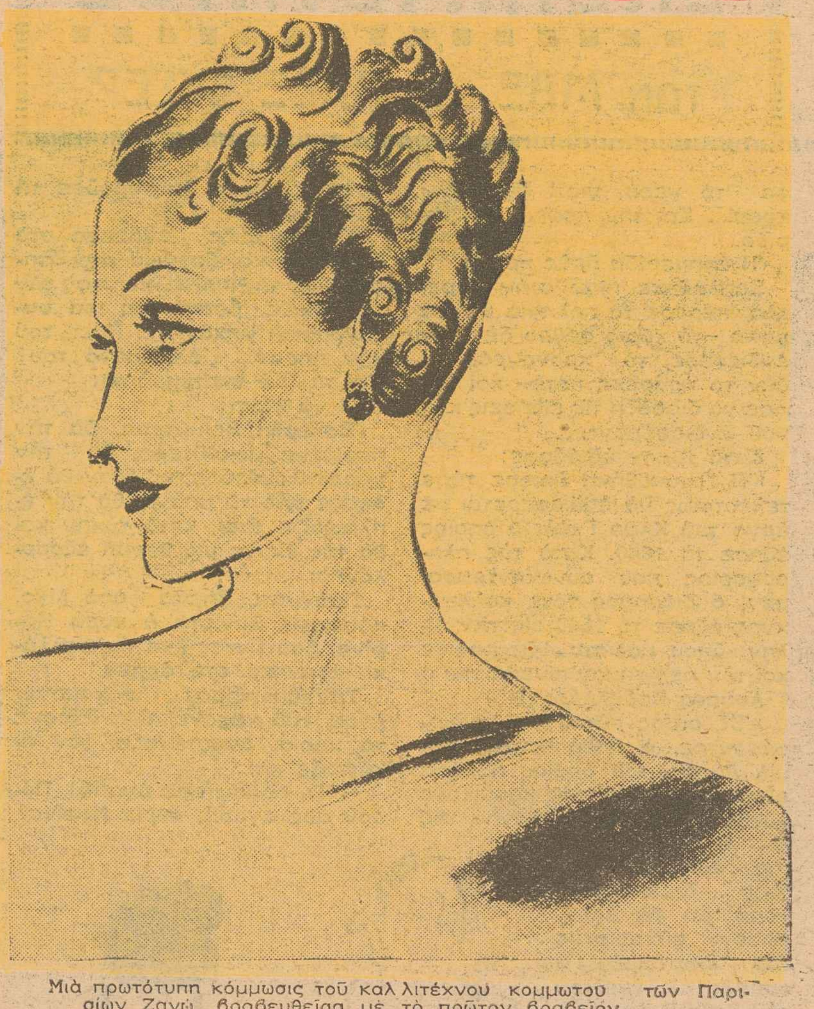

Μιὰ πρωτότυπη κόμμωσις τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ τῶν Παρισίων Ζανώ, βραβευθεῖσα μὲ τὸ πρῶτον βραβεῖον.

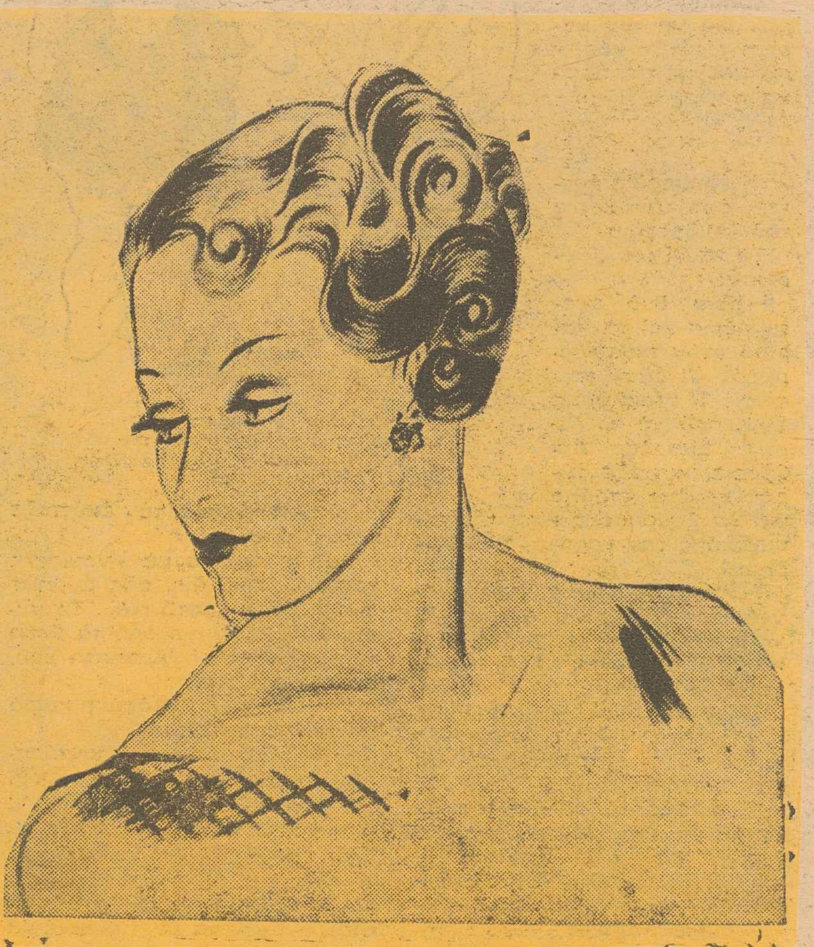

Ἡ δευτέρα κατὰ σειρὰν βραβευθεῖσα κόμμωσις τοῦ καλλιτέχνου κομμωτοῦ Ἀριστίντ.

Γνῶμες γιὰ τὴν ὠμορφιὰ

Κάθε τόπος καὶ φυλὴ ἔχει ἰδιαίτερα γνώμη καὶ ἰδέα γιὰ τὸ εἶδος τῆς ὠμορφιᾶς.

Ἡ Κίνα βλέπει ἀλλοιώτικα τὴν ὤμορφη γυναῖκα.

Ἡ Ἀφρικὴ ἀλλοιώτικα.

Οἱ μουσουλμανικοὶ λαοὶ τὴ θέλουν ἀλλοιώτικη.

Ἐμεῖς οἱ εὐρωπαῖοι ἀκολουθοῦμε ἕνα μοντέλλο, αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Φειδίας στὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, πέρνοντας ὡς ὑπόδειγμα τὴν Ἀσπασία.

Πάντως ἰδοὺ σὲ μερικοὺς ἀριθμοὺς ἡ ἀντίληψις τῶν εὐρωπαίων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ὠμορφιᾶς.

Τὸ μῆκος τοῦ σώματος πρέπει νὰ εἶνε ἴσον πρὸς ὀκτὼ φορὰς τὸ μῆκος τῆς κεφαλῆς.

Ὁ λαιμὸς πρέπει νὰ εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ πάχους τῆς μέσης.

Τὸ μῆκος τοῦ μπράτσου μέχρι τὸ καρπὸ τοῦ χεριοῦ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος.

Τὸ πρόσωπο πρέπει νὰ παρουσιάζη τρία πράγματα ἴσα: Τὸ μέτωπο ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν μέχρι τὴν ἀρχὴ τῆς μύτης, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς μύτης μέχρι τὸ τέλος τῆς μύτης καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς μύτης μέχρι τὸ πηγοῦνι.

Σχετικῶς μὲ τὰ χρώματα ἰδοὺ τί παραδέχονται οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς ὠμορφιᾶς:

Τρία πράγματα λευκά: ἐπιδερμίδα, δόντια, χέρια.

Τρία πράγματα μαῦρα: Μάτια, βλεφαρίδες, φρύδια.

Τρία πράγματα κόκκινα: χείλη, μάγουλα, νύχια.

Τρία πράγματα μακρουλά: σῶμα, μαλλιά, χέρια.

Τρία πράγματα κοντά: δόντια, αὐτιά, πόδια.

Τρία πράγματα φαρδειά: στῆθος, μέτωπο καὶ τὸ διάμεσο τῶν φρυδιῶν.

Τρία πράγματα χοντρά: Τὰ μπράτσα, τὰ μπούτια, τὶς γάμπες.

Τρία πράγματα μικρά: τὰ στήθη, τὴ μύτη, τὸ κεφάλι.

Εἶνε πολὺ σπάνιο βέβαια, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, νὰ βρεθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα σὲ μιὰ γυναῖκα.

Πάντως ἐκείνη ποὺ τὰ ἔχει παρουσιάζει μιὰ συμμετρικὴ ὠμορφιά, μιὰ τέλεια ὠμορφιά!

Μικρὲς συμβουλὲς

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΚΕΡΙΑ

Γιὰ νὰ βγοῦν αὐτοὶ οἱ λεκέδες ὑπάρχουν δύο τρόποι:

1) Βάζετε τὸ λεκιασμένο ἀπὸ κερὶ ὕφασμα μέσα στὴ χούφτα ρίχνετε κρύο νερό, ξύνετε μὲ τὸ νύχι καὶ τὸ κερὶ βγαίνει μόνο του, δίχως ν' ἀφήση ἴχνη.

2) Παίρνετε ἕνα στυπόχαρτο, τὸ βάζετε ἀπάνω καὶ μ' ἕνα ζεστὸ σίδερο σιδερώνετε. Θὰ βγῆ ἀμέσως στὸ στυπόχαρτο.

ΛΕΚΕΔΕΣ ΦΡΟΥΤΩΝ

Ὅλοι οἱ λεκέδες φρούτων ἐξαφανίζονται μὲ τὸ θειάφι. Βάζετε λιγάκι ἄνθος θειαφιοῦ σ' ἕνα πιάτο. Κάνετε ἕνα χωνὶ ἀπὸ χοντρὸ χαρτί. Στὸ στενὸ μέρος ἀνοίγετε μιὰ τρυπούλα. Ἀνάβετε τὸ θειάφι, βάζετε τὸ χωνὶ ἀπὸ πάνω μὲ τὴν τρυπούλα πρὸς τἀπάνω. Ὁ καπνὸς ποὺ βγαίνει νὰ κατευθύνεται ἐπάνω στὸ λεκέ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξαφανισθῆ ἀμέσως.

Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται ὅμως σὲ ἀνοιχτὸ χῶρο.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Σαπουνίζονται ὅπως καὶ τὰ λευκὰ καὶ ξεπλένονται μὲ χλιαρὸ νερὸ στὸ ὁποῖο νὰ ἔχετε ρίξει μερικὲς σταγόνες θειϊκοῦ ὀξέος, ἂν πρόκειται γιὰ τὰ κίτρινα, τὰ μαρὸν ἢ τὰ κραμουαζί. Τὰ ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερό, τὰ ἁπλώνετε σ' ἕνα χοντρὸ πανὶ λευκὸ καὶ τὸ τυλίγετε μαζί, σφιχτά, δυνατά.

Πρακτικὲς συμβουλὲς

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΑ

Ὅταν ἀρχίσουν νὰ βρωμίζουν, τὰ τρίβετε μὲ ψίχα ψωμιοῦ.

Ἂν εἶνε λαδερά, τρίβετε τὸ καθένα χώρια μὲ βενζίνα. Ἀλλάζετε ὅμως συχνὰ πανάκι. Ἂν εἶνε πάρα πολὺ λερωμένα τότε τὰ ξεπλένετε μὲ ἕνα πανάκι σαπουνισμένο. Ἔπειτα τὰ σιδερώνετε ἀμέσως μ' ἕνα σίδερο ζεστὸ βάζοντας ὅμως ἀνάμεσα στὸ χαρτὶ καὶ στὸ σίδερο ἕνα στεγνὸ λεπτὸ πανί.

ΠΩΣ ΘΑ ΦΤΙΑΣΕΤΕ ΔΥΟ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΛΙΚΕΡ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

«ΡΟΔΑΚΟ»

Κόφετε ροδάκινα σὲ πολὺ μικρὰ κομματάκια. Τὰ ρίχνετε σὲ μιὰ μπουκάλα, ἡ ὁποία νὰ περιέχη μισὴ ὀκᾶ καθαρὸ οἰνόπνευμα 50 βαθμῶν. Νὰ μείνουν δύο μῆνες μέσα στὴν κλειστὴ μπουκάλα.

Μετὰ τὴν παρέλευσι τῶν δύο μηνῶν τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα ψιλὸ τουλπάνι.

Ἔπειτα λυώνετε 200 δράμια ζάχαρι σὲ μισὸ ποτηράκι τοῦ κρασιοῦ νερό. Τὰ ρίχνετε ὅλα σὲ μιὰ καθαρὴ μπουκάλα καὶ ἀνακατεύετε καλά. Ἔτσι θὰ ἔχετε ἕνα περίφημο λικέρ.

ΔΑΜΑΣΚΙΝΟ

Σπάζετε τριάντα κουκκούτσια δαμάσκηνου καὶ δέκα ροδάκινου. Κοπανίζετε καλὰ τὰ ἀμύγδαλά σας καὶ τὰ ρίχνετε μέσα σ' ἕνα λίτρο οἰνόπνευμα καθαρὸ 50 βαθμῶν. Τοῦ ρίχνετε σιρόπι (ὅπως ἀνωτέρω) ἢ καὶ ὄχι, κατὰ προτίμησιν καὶ ἀναλόγως τοῦ γούστου σας.

Μαγειρικὴ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΕΣ

Πάρετε τρεῖς μεγάλες μελιτζάνες, καθαρίζετε ἀπὸ πάνω καὶ τὶς κόβετε στὰ δύο εἰς μάκρος. Ψαλιδίζετε τὸ ἀπέξω σὲ πολλὲς μεριὲς καὶ τὶς τηγανίζετε μὲ λάδι. Ἔπειτα τὶς περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κυμᾶ ἀφοῦ τὶς ξεφλουδίσετε.

Προσθέτετε ἁλάτι, πιπέρι καὶ τρία κρεμμυδάκια ψιλοκομμένα στὴ μηχανὴ καὶ καβουρντισμένα μὲ λάδι. Ἀνακατεύετε τὶς μελιτζάνες μὲ τὸ κρεμμυδάκι καὶ στρώνετε σ' ἕνα πιάτο σιδερένιο καὶ τὸ στέλνετε στὸ φοῦρνο, ἀφοῦ ρίξετε ἀπὸ πάνω λάδι. Ὅταν κοκκινίση καὶ ψηθῆ ἔχετε φτιάσει μιὰ σάλτσα ἀπὸ ντομάτες. Τὴ ρίχνετε ἀπὸ πάνω καὶ προσθέτετε λίγο μαϊντανὸ ψιλοκομμένο.

ΕΝΑ ΜΠΡΙΑΝ ΡΑΤΑΤΟΥ'ΙΓ

Ἀγοράσετε μισὴ ὀκᾶ μελιτζάνες, μισὴ ὀκᾶ κολοκυθάκια καὶ μισὴ ὀκᾶ ντομάτες, τρεῖς πιπεριὲς πράσινες. Τὰ κόβετε ὅλα σὲ πολὺ μικρὲς φετοῦλες. Προσθέτετε ἁλάτι, πιπέρι, δυὸ κρεμμυδάκια ψιλοκομμένα καὶ δύο σκορδάκια ἐπίσης ψιλοκομμένα.

Ρίχνετε σὲ μιὰ κατσαρόλα μισὸ ποτῆρι λάδι. Ρίχνετε ὅλα τ' ἀνωτέρω μέσα. Ἁλατίζετε, πιπερίζετε, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν τοποθετεῖτε σὲ δυνατὴ φωτιά. Τὸ νερὸ τῶν χορταρικῶν ποὺ βάλαμε στὴν κατσαρόλα θὰ χύνη καὶ ἀμέσως θὰ πάρουν βράσι. Τότε ξεσκεπάζετε τὴν κατσαρόλα. Τ' ἀφήνετε νὰ συνεχισθῆ τὸ βράσιμο σὲ μέτρια φωτιὰ μέχρις ὅτου ἐξατμισθῆ τὸ νερό, καὶ μείνει μὲ τὸ λαδάκι του.

Ἂν ἔχετε καλὸ ἄσπρο κρασί, ρίχνετε ἕνα ποτηράκι, τὸ σκεπάζετε ἀκόμα λίγο κι' ἔπειτα τὸ κατεβάζετε.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Εἶνε ποικίλη καὶ πρωτότυπη ἡ μόδα στὴν πλάζ. Δὲν εχει σχέδια οὔτε μοντέλλα. Εἶνε ζήτημα γούστου. Ἕνα χτυπητὸ χρῶμα, ἕνα ἐντυπωσιακὸ μαγιώ, κάνουν αἴσθησι χάρις στὸ σῶμα ποὺ περισφίγγουν.

Ζαχαροπλαστικὴ

ΤΡΟΥΦΕΣ

1 πάκο σοκολάτα.
2 κουταλιὲς τῆς σούπας γάλα.
75 γραμ. βούτυρο.
60 γραμ. σοκολάτα σκόνη.

Λυώνετε σὲ λίγη φωτιὰ τὴ σοκολάτα μέσα στὸ γάλα.

Κάνετέ την ἕνα πολτὸ δίχως γρόμπους.

Τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ φωτιά,

Ρίχνετε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν καὶ λίγο λίγο τὸ βούτυρο.

Τὰ χτυπᾶτε ὅλα μαζὶ καλά, ἐπὶ πέντε λεπτά.

Τ' ἀφήνετε σὲ δροσερὸ μέρος πέντε ὧρες.

Γίνετε μιὰ πάστα.

Παίρνετε τότε κομματάκια ἀπ' αὐτὴ τὴ πάστα στὴ χούφτα σας καὶ τὸ κάνετε μπάλλες, στὸ μέγεθος φουντουκιοῦ καὶ τὸ τυλίγετε στὴ σοκολάτα σκόνη.

Ἔπειτα ἔχετε χαρτάκια ψιλὰ διαφανῆ τὰ τυλίγετε καὶ τὰ βάζετε σ' ἕνα κουτὶ γιὰ νὰ σερβίρετε στοὺς ἐπισκέπτας σας.

Τὸ κουτὶ πάντως νὰ εἶνε μετάλλινο γιὰ νὰ τὰ κρατᾶ φρέσκα.

ΝΟΥΓΚΑ

150 γραμ. μέλι.
400 γραμ. ἀμύγδαλα ψίχα.
Δύο φύλλα ἄζυμο.

Βάζετε τὸ μέλι σ' ἕνα κατσαρόλι, τὸ βράζετε τρία λεπτά.

Προσθέτετε ἔπειτα τὰ ἀμύγδαλα τὰ ὁποῖα θὰ τὰ ἔχετε προηγουμένως ἐλαφρὰ καβουρδίσει.

Τ' ἀφήνετε νὰ ψηθοῦν μαζὶ διαρκῶς ἀναταράζοντας τὸ μέλι μὲ τὰ ἀμύγδαλα μέχρις ὅτου καραμελλώσει.

Τὸ βγάζετε ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ ἕνα μάρμαρο, θέτετε ἔπειτα τὸ ἕνα φύλλο ἀζύμου καὶ χύνετε ἐπὶ τοῦ φύλλου αὐτοῦ ἐκεῖνο ποὺ προετοιμάσατε.

Ἰσοπεδώνετε τὸ μίγμα μὲ ἕνα ξύλινο μαχαίρι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχετε προηγουμένως βουτήσει σὲ χυμὸ λαιμονιοῦ.

Τὸ σκεπάζετε μὲ τὸ δεύτερο ἄζυμο.

Τοποθετεῖτε ἀπὸ πάνω ἕνα σανίδι, ἕνα βάρος.

Τ' ἀφήνετε ὑπὸ πίεσιν δέκα λεπτά.

Κι' ἔπειτα κόβετε τὸ νουγκᾶ κομματάκια.

Ὑγιεινὴ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΩΝ

Ἰδοὺ τί συμβουλὲς μᾶς δίνει ἕνας διάσημος Ἄγγλος ἰατρός, ὁ Ρόμπερτ Χάνσον, γιὰ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ φθάσουν τὴν ἡλικία τῶν ἑκατὸ χρονῶν, δηλαδὴ νὰ ξεπεράσουν τὸν αἰῶνα...

Κυρίες μου, λάβετε σημείωσιν στὸ καρνέ σας καὶ ἐπωφεληθῆτε:

1) Νὰ πίνετε κάθε πρωῒ ἕνα ποτῆρι νερὸ κρύο, μόλις θὰ ξυπνήσετε.

2) Μετὰ τὸ νερὸ νἀρχίσετε νὰ κάνετε γυμναστικὴ τοὐλάχιστον ἐπὶ ἕνα τέταρτο.

3) Κάθε βδομάδα νὰ κάνετε ἕνα χλιαρὸ λουτρό.

4) Νὰ τρῶτε φροῦτα πολλά, πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ.

5) Νὰ πλένετε ταχτικὰ τὰ χέρια πρὸ καὶ μετὰ ἀπὸ κάθε φαγητό.

6) Νὰ μασᾶτε καλὰ τὶς τροφὲς καὶ νὰ τρῶτε ἀργά.

7) Νὰ μὴ σηκωνώσαστε ποτὲ χορτᾶτοι ἀπὸ τὸ τραπέζι.

8) Νὰ περπατᾶτε τοὐλάχιστον μιὰ ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό.

9) Νὰ συνηθίσετε ν' ἀναπνέετε μὲ τὴ μύτη καὶ ὄχι μὲ τὸ στόμα.

10) Νὰ μὴ καπνίζετε σὲ κλειστὸ χῶρο, ν' ἀνοίγετε τὸ παράθυρο.

11) Νὰ μὴ κάνετε κατάχρησι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

12) Νὰ μὴ σκεπάζεστε στὸν ὕπνο μὲ βαρειὲς κουβέρτες.

13) Νὰ κοιμώσαστε ἂν εἶνε δυνατὸν μὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

14) Ν' ἀκολουθῆτε τὸν κανόνα τῶν τριῶν ὀκταώρων: 8 ὧρες ἐργασία, 8 ὧρες ἀνάπαυσις, 3 ὧρες ὕπνος.

15) Νὰ παντρεύεστε σὲ μικρὴ ἡλικία καὶ νὰ μὴ ρίχνεστε λαίμαργα στὶς καταχρήσεις.

16) Νὰ μὴ φορᾶτε ροῦχα ποὺ νὰ σᾶς σφίγγουν τὸ σῶμα καὶ ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

17) Νὰ μὴ νευριάζετε ποτέ.

18) Νὰ χαμογελᾶτε διαρκῶς.

19) Ἀναβάλλετε τὴν ἐκδίκησί σας γιὰ αὔριο.

20) Καὶ μὴ μένετε ὅλο τὸ χρόνο στὸ ἴδιο μέρος.

Αὐτὲς οἱ συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ δὲν εἶνε μόνο γιὰ τὴν μακροζωΐα, καλές μου ἀναγνώστριες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὠμορφιά σας.

Ὑγεία σημαίνει ὠμορφιά!

Γνωρίζετε τί λέγει ὁ Θεόφιλος Γκαῖτε γιὰ τὴν ὠμορφιά;

—Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ὁρατὴ θεότης.

—Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ψηλαφητὴ εὐτυχία.

—Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ἐπίγειος παράδεισος.

—Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε δῶρον τοῦ Θεοῦ.

—Ἡ ὠμορφιὰ εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ θείου λόγου.

—Ὑγεία καὶ ὠμορφιὰ δὲν ξεχωρίζουν, εἶνε ἀλληλένδετα.

Μείνετε ὑγιεῖς γιὰ νὰ εἶσθε ὡραῖες!

XXX

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κάτι ἤξεραν περισσότερο ἀπὸ μᾶς ποὺ ἐπεριποιοῦντο διαρκῶς τὸ σῶμα τους.

Γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἐγυμνάζοντο.

Παρεδίδοντο εἰς τοὺς «τρίφτας» τοὺς σημερινοὺς εἰδικοὺς τοῦ «μασάζ» καὶ ἔτριβαν τὰ μέλη τους.

Ἔκαναν ψυχρὰ λουτρὰ γιὰ νὰ τονώνεται ἡ σάρκα.

Καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀναπνέουν πάντοτε καθαρὸ ἀέρα.

Ὅλοι ἦσαν ὡραῖοι!

Σώματα ἀθλητικὰ σφιχτοδεμένα, γεμᾶτα σφρίγος καὶ δύναμι.

Οἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαιότητος μᾶς ἔδωσαν τὸ πρότυπο τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῆς ὑγείας.

Ἔχομε τὰ μοντέλλα τους σήμερα σὲ ἀγάλματα.

Ἰατρὸς τῆς καλλονῆς

Ἔλαβα καὶ πάλιν πολλὰ γράμματα μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ ἀγαπητό μας «Φαντάζιο», δὲν προφταίνω ὅμως ν' ἀπαντήσω σὲ ὅλες σας. Ἀπαντῶ σὲ κάθε μιὰ μὲ τὴ σειρὰ ἡμερομηνίας ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα της.

Σᾶς πληροφορῶ ὅτι εὐχαρίστως θ' ἀπαντῶ στὴν κάθε μιὰ μέσῳ αὐτῆς τῆς στήλης, δίνοντάς της τὶς καλύτερες καὶ περιφημότερες συνταγὲς τῶν διασημοτέρων Γάλλων δερματολόγων.

Κάθε γράμμα σας μὲ τὰ μυστικὰ ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν θ' ἀπευθύνεται στή:

Δίδα ΒΕΡΑ
Περιοδικὸν «Φαντάζιο»
Σωκράτους 43
Ἀθήνας

καὶ θὰ περιέχη δραχ. 5 εἰς γραμματόσημα.

Ὅσες πάλι θέλουν ἰδιαίτερο γράμμα, γιὰ νὰ λάβουν ἀπ' εὐθείας τὴν ἀπάντησι στὸ σπίτι τους, θὰ ἐσωκλείσουν δραχ. 25 εἰς γραμματόσημα.

Πάντως, ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ θὰ σᾶς δίνω κάθε ἑβδομάδα τὶς καλύτερες συμβουλές μου γιὰ τὴν τακτοποίησι τῆς ὠμορφιᾶς σας σύμφωνα μὲ τὰ νέα συστήματα τῆς δερματολογικῆς ἐπιστήμης.

Δική σας
ΒΕΡΑ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

Γιῶργον Μινούλην, Σέρρας. Δύο τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ μαλακώσουν τὰ μαλλιά σας.

Ἐν πρώτοις, ἀφοῦ τὰ περάσετε τρία σαπούνια καὶ ξεπλυθῆτε μὲ ζεστὸ νερό.

Ἀφοῦ τὰ στεγνώσετε καλὰ μὲ μιὰ πετσέτα, βράζετε τσάϊ τῆς Κίνας, μέσα στὸ ὁποῖο προσθέτετε 15 δράμια ροῦμι, στὰ 100 δράμια τσάϊ.

Μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ ποτίζετε καλὰ τὰ μαλλιά, ξεπλένετε καὶ χτενίζετε.

Ἐπίσης βράζετε κυδωνοκούκκουτσα, μέχρις ὅτου ἀρχίσουν νὰ πήξουν. Τὰ σουρώνετε καὶ βουτᾶτε τὸ χτένι στὸ ὑγρὸ καὶ χτενίζεστε.

Ἂν καὶ μ' αὐτὰ δὲν γίνη τίποτα, τότε μὴν ἐλπίζετε θεραπεία. Πάντως γράφτε μου ἔπειτα ἀπὸ 15 ἡμερῶν χρῆσι τῶν ἀνωτέρω.

Μελανουράκι. Τὸ νὰ ἔχη κανεὶς μιὰ μελαχροινὴ καλὴ ἐπιδερμίδα εἶνε περιζήτητη. Δὲν ἔχω βέβαια ὑπ' ὄψι μου τὴ δική σας ἐπιδερμίδα. Πάντως ξεπλένεσθε ταχτικὰ μὲ χαμομηλόνερο χλιαρὸ πρωῒ καὶ βράδυ, καὶ μετὰ ρίχνετε στὸ πρόσωπό σας κρύο νερό.

Γιὰ τὰ μπιμπίκια δίνω μιὰ ὑπέροχη συμβουλὴ στὸ 6ο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας, στὴ δίδα Ἑρμιόνη. Διαβάστε την καὶ ἀκολουθῆστε.

Γιὰ τὰ κουρασμένα μάτια νὰ κάνετε κομπρέσες μὲ ἀνθόνερο ἢ ἐλλείψει ἀνθόνερου μὲ τσάϊ.

Γιὰ νὰ μὴ πέφτουν οἱ βλεφαρίδες σας νὰ μεταχειρίζεσθε ρετσινόλαδο, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ στρώνετε τὶς βλεφαρίδες μὲ ἕνα βουρτσάκι σκληρό.

Φιορέντσα. Ἂν τὰ χέρια σας εἶνε φυσικὰ χοντρὰ πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ τὰ μικρύνωμε; Ἂν εἶνε κόκκινα ἁπλῶς καὶ ἀγριεμένα ἀπὸ τὴ δουλειὰ νὰ τοὺς κάνετε μπάνιο μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο.

Ἀποφεύγετε τὰ κρύα νερά.

Κάνετε ἐπίσης ἕνα μίγμα μισὸ-μισό, γλυκερίνη καὶ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ τρίβετε τὰ χέρια.

Μὴ φορᾶτε σφιχτὰ πράγματα (μανίκια, καλτσοδέτες, ζῶνες κλπ.).

Ἐπίσης κάνετε τὴν ἑξῆς συνταγή:

4 κρόκους αὐγῶν
20 γραμμ. ἀμυγδαλόλαδο
20 » ἀνθόνερο
2 » μπενζουάν

Τὰ χτυπᾶτε ὅλα μαζὶ πολὺ καλὰ καὶ τὰ στρώνετε στὰ χέρια πρὶν κοιμηθῆτε.

Νὰ τὸ κάνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

Καὶ τὸ πρόσωπό σας ἔχει γίνει ἔτσι ἀπὸ τὶς ἴδιες αἰτίες τῶν χεριῶν.

Πάντως μὴ πλένεσθε ποτὲ μὲ κρύο νερό. Ἀλλὰ μὲ χαμομηλόνερο χλιαρό.

Προσθέτετε μερικὲς σταγόνες μπενζουάν.

Γράφτε μου σὲ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες.

Μόνα Μία, Πειραιᾶ. Τὰ σημάδια ὅταν εἶνε φυσικὰ ἢ ἀπὸ κάποια αἰτία πῶς θὰ ἐξαλειφθοῦν; Δὲν ὑπάγονται στὴν ἐξωτερικῆς χρήσεως θεραπευτική.

ΡΟΖΑ.— Κάθε πρωῒ καὶ βράδυ νὰ βράζετε χαμομῆλι, νὰ τ' ἀφήνετε νὰ κρυώση καὶ νὰ πλένεστε.

Ἔπειτα τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ καλὸ μέλι.

Νὰ ξαπλώνετε ἤρεμη, ἀκίνητη μισὴ ὥρα κι' ἔπειτα νὰ ξεπλένεσθε μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο.

Κάνετέ το δύο μῆνες καὶ γράφτε μου τὰ ἀποτελέσματα.

Γιὰ τὰ πόδια σας κάνετε τὴ γυμναστικὴ ποὺ ἀναφέρω στὴ Γυναικεία σελίδα 6ου τεύχους τοῦ «Φαντάζιο».

Μὴν εἶσθε ἀμελής.

Κάνετε ὅ,τι σᾶς συμβουλεύω καὶ θὰ δῆτε τὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ μάτια νὰ τὰ πλένετε με ἀνθόνερο.

Κάνετε κομπρέσες κάθε βράδυ. Κάνει καλό, δυναμώνει καὶ καθαρίζει τὴ ματιά!

ΚΑΤΙΝΑΚΙ, Λάρισα.— Νὰ μὴν εἶσθε βιαστικὴ διότι ὅλα τὰ πράγματα γίνονται μὲ ὑπομονή.

Δὲν γίνονται θαύματα.

Μὲ τὸν καιρὸ διορθώνονται τὰ ἐλαττώματα.

οι ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ὁ ματωμένος θησαυρὸς

Η ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

—Μοῦ φαίνεστε, πολὺ σκεπτικὸς σήμερα, κύριε Χόλμς, εἶπε ὁ βοηθὸς του Χάρρυ Τάξον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἐφημερίδα ποὺ βαστᾶτε τόση ὥρα βλέπω νὰ σᾶς ἀπασχολῇ πάρα πολύ. Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τραβήξει τὴν προσοχή σας;

—Μιὰ ἀναγγελία θανάτου.

—Μιὰ ἀναγγελία θανάτου;

—Ναί, ξανάζησα ἀρκετὲς στιγμὲς τοῦ παρελθόντος.

—Θὰ πρόκειται γιὰ κανένα συγγενῆ σας.

—Ὄχι. Αὐτὸς ποὺ πέθανε δὲν μοῦ εἶνε τίποτα.

—Καλὰ καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐνδιαφέρει ὁ θάνατός του;

—Ναί... ἔτυχε ν' ἀναμιχθῶ στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ποτὲ δὲν ἐγνώρισα μιὰ ζωὴ τόσο γόνιμη σὲ περιπέτειες καὶ ἐγκλήματα.

Ὁ Χάρρυ Τάξον ἐμάζευε ἀπὸ κάτω τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Ποὺ καὶ ποὺ ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸ διάσημο ἀστυνομικό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ νὰ μάθῃ κάτι περισσότερο. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε.

Ὁ Χόλμς τὸ κατάλαβε καὶ ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά του.

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε ἔκανε ἕνα πολὺ περίεργον ἐμπόριον: Πωλοῦσε ἀνθρώπους... δούλους...

—Δηλαδὴ ἕνας δουλέμπορος! Ἀλλὰ ἐνόμιζα ὅτι δὲν ὑπάρχουν πιὰ τέτοιου εἴδους ἄνθρωποι. Αἱ κυβερνήσεις τῶν διαφόρων κρατῶν πολεμοῦν αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου.

—Ναί, πράγματι, πρὸ δέκα καὶ πλέον ἐτῶν τὸ ἄτομο αὐτὸ ἔχει παύσει νὰ κάνῃ τὸ ἄθλιο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Πάντως δὲν εἶνε διόλου παράδοξο καὶ σήμερα ἀκόμα νὰ γίνεται ἐμπόριον μαύρων ἢ λευκῶν. Κάτω ἐκεῖ στὸ Τουμπουκτοὺ ὑπάρχουν ἀγορὲς δούλων.

»Ἀλλὰ ἂς ἔλθωμεν στὸ θέμα μας, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν ἐγνώρισα ἐξ αἰτίας μιᾶς ὑπηρεσίας ποὺ ἔτυχε νὰ τοῦ προσφέρω. Ὁ θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἀλλά... τὸ κουδοῦνι χτύπησε καὶ φαίνεται ὅτι κάποιος ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ.

Ὁ Χάρρυ Τάξον ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

Ἕνας κύριος ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἐμπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Χόλμς. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν ταραγμένο.

—Εἶμαι ὁ κύριος Ὀμπριέν, συμβολαιογράφος, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή, γεμάτη ἀπὸ συγκίνησι ὁ ἐπισκέπτης.

—Χαίρω πολύ. Σέρλοκ Χόλμς, ντέτεκτιβ.

—Κύριε Χόλμς, ἔρχομαι νὰ σᾶς βρῶ γιὰ μιὰ ὑπόθεσι πάρα πολὺ σοβαρή. Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτῶνται ἡ κοινωνική μου θέσις καὶ ἡ τιμή μου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ὁ Χόλμς τὸν κύτταξε καλὰ-καλά, ἔβγαλε τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ εἶπε:

—Ὀμπριέν, ὁ συμβολαιογράφος... θυμᾶμαι ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ εἶχε ἀναφέρει κάποτε ὁ γέρο Φιρμόν, ὁ δουλέμπορος.

—Ὁ Φιρμόν! Ὁ Φιρμόν, ἀλλά... ἀκριβῶς γι' αὐτὸν ἐρχόμουν... Μοῦ ἔχουν πῆ πολλὰ περίεργα πράγματα γιὰ τὸ ἔνστικτό σας... Δὲν τὰ πίστευα. Τώρα ὅμως ὄχι μόνον πιστεύω ἀλλὰ εἶμαι καὶ περίεργος νὰ δῶ μέχρι ποίου σημείου ἔχετε καταλάβει τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς μου.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ὁ Χόλμς.

—Λοιπόν, ἐλέγατε ὅτι γνωρίζετε τὸν Φιρμόν;

—Ναί... τὸν εἶδα πρὸ πολλῶν ἐτῶν... μία φορά!

—Τότε.... μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιατὶ ἦρθα ἐδῶ;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔκανε δύο βόλτες μέσα στὸ γραφεῖο του ἔπειτα ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ συμβολαιογράφο.

—Ἔρχεστε νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλή μου σχετικῶς μὲ τὴ διαθήκη τοῦ μακαρίτη τοῦ Φιρμόν.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ποτὲ δὲν τὸ θέσω ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ ἐκλάπη γιὰ ποιὰ αἰτία ἦρθα νὰ σᾶς βρῶ.

—Ναί... Μπορῶ μάλιστα νὰ προσπαθέσω ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ ἐκλάπη χθὲς τὴ νύκτα. Ὁ Φιρμόν, ὅπως διάβασα στὶς ἐφημερίδες, ἀπέθανε τώρα τελευταῖα. Πάντως σᾶς, σᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ἡ διαθήκη καὶ ὄχι τὸ πρόσωπό του. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ διέκρινα στὸ πρόσωπό σας μόλις ἐμπήκατε ἐδῶ μέσα. Θέλετε νὰ προχωρήσω; Τὴ διαθήκη αὐτὴ τὴν εἴχατε ἐμπιστευθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐμπιστοτέρους ὑπαλλήλους σας. Χθὲς ὑπέστη μιὰ ἐπίθεσι καὶ τοῦ ἔκλεψαν τὴ διαθήκη.

—Διάβολε! Πῶς τὰ ἐμαντέψατε ὅλα αὐτά;

—Δὲν τὰ ἐμάντεψα, εἶπε ὁ Χόλμς. Ἁπλούστατα εἶδα μιὰ κηλίδα αἷμα ἐπάνω στὸ μανίκι σας. Ἀπ' αὐτὴ ἔβγαλα τὰ συμπεράσματά μου. Σεῖς εἶσθε ὑγιής, δὲν ἔχετε τίποτα, ἄρα τὸ αἷμα αὐτὸ ἀνήκει σὲ κάποιον ἄλλον, σ' ἐκεῖνον ποὺ φυλάττει τὴ διαθήκη, σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐξεβίασαν, ἐπετέθησαν καὶ ἔκλεψαν τὴ διαθήκη.

—Ἔχετε δίκηο, ὅσα μοῦ λέτε εἶνε σωστά. Λοιπόν, ὁ γέρο Φιρμὸν τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦσα τὸ περιπετειῶδες παρελθόν, μοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴ διαθήκη του. Τὴν εἶχα κλείσει μέσα σ' ἕνα σιδερένιο χρηματικιβώτιο. Χθὲς τὸ πρωῒ ἕνας συγγενὴς τοῦ Φιρμὸν ἦρθε σπίτι μου. Μοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ θάνατό του καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ λάβω ὑπ' ὄψι μου τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς διαθήκης τοῦ ἀποθανόντος. Ἀλλά...

Ὁ συμβολαιογράφος παρετήρησε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Χόλμς ἦταν ἀφηρημένος.

—Μ' ἀκοῦτε; Προσέχετε ὅσα σᾶς λέγω;

—Πολὺ καλά, συνεχίσατε.

—Ὁ συγγενὴς τοῦ Φιρμὸν μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀφῆκε ἄπειρα πλούτη ἰδίως κοσμήματα καὶ μεγάλη ποσότητα σκόνη χρυσοῦ. Δὲν ἀπεκάλυψε ὅμως σὲ κανένα τὸ μέρος ποὺ τὰ ἐφύλαττε. Μοῦ εἶπε, λοιπόν, ὅτι τὸ ἄνοιγμα τῆς διαθήκης ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σήμερα. Μοῦ εἶπε νὰ ἔχω ἕτοιμη τὴ διαθήκη καὶ νὰ δυσπιστῶ σὲ ὅλα διότι ἀνάμεσα στοὺς συγγενεῖς τοῦ Φιρμὸν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι τόσο τολμηροὶ ποὺ δὲν θὰ ὑποχωροῦσαν σὲ τίποτα, γιὰ νὰ κλέψουν τὴ διαθήκη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μάθουν ποῦ βρίσκεται ὁ κρυψώνας καὶ νὰ σπεύσουν νὰ τὸν ἁρπάσουν προτοῦ γίνῃ ἡ διανομή.

—Ὥστε... τὸ ἄνοιγμα τῆς διαθήκης εἶχε ὁρισθῆ γιὰ σήμερα;

—Μά... δὲν ξέρω... διότι μέχρι σήμερα κανεὶς δὲν παρουσιάσθη ν' ἀπαιτήσῃ τὸ ἄνοιγμα. Πάντως ὁ συγγενὴς τοῦ Φιρμὸν εἶχε δίκηο νὰ μοῦ συστήσῃ νὰ φυλάγουμαι.

—Καὶ ψάξατε νὰ βρῆτε τὴ διαθήκη;

—Ἀκριβῶς... Δὲν θυμόμουνα ποῦ τὴν εἶχα βάλει. Τέλος κατώρθωσα νὰ τὴ βρῶ στὸ βάθος τοῦ χρηματοκιβωτίου. Τὴν ἔβαλα, λοιπόν, ἐπάνω-ἐπάνω, ἔκλεισα πάλι τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ παρεκάλεσα ἕνα ἔμπιστον γραφέα, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρκετὰ ρωμαλαῖος νὰ περάσῃ τὴ νύχτα μέσα στὸν προθάλαμο τοῦ γραφείου. Σήμερα τὸ πρωῒ τὸν βρῆκα πάνω σ' ἕνα καναπὲ νὰ πλέῃ στὰ αἵματα.

Ἐνῷ ὁ συμβολαιογράφος ἀφηγεῖτο ὁ Χόλμς φοροῦσε τὸ πανωφόρι του.

—Πολὺ καλά! εἶπε. Πρέπει νὰ ἔλθω μαζί σας. Πρέπει νὰ πᾶμε ἐπὶ τόπου.

XXX

Ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοὺς ὡδήγησε στὸ σπίτι τοῦ συμβολαιογράφου. Ὁ Χόλμς πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὴ σκάλα.

—Ποῦ εἶνε τὸ δωμάτιο, ἐρώτησε τὸ συμβολαιογράφο, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ τὸν προφθάσῃ;

—Στὸ διάδρομο. Πρώτη πόρτα δεξιά. Περιμένετέ με, θὰ σᾶς ἀνοίξω.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη, εἶνε ἀνοικτή, εἶπε ὁ Χόλμς.

Ἐμπῆκε. Μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ ἀντελήφθη τὴν κατάστασι.

Μὲ ἕνα μεγάλο μαχαίρι εἶχαν κόψει τὰ πλάγια τῆς πόρτας. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ ἐτράβηξαν τὸ σύρτη. Ὁ γραφεὺς ἐκοιμᾶτο μ' ἕνα κλειδὶ στὴν τσέπη. Τὸν εἶχαν ρίξει κάτω μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Ἔπειτα εἶχαν ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο.

—Ἔκλεψαν τίποτα ἄλλα πράγματα; Χρήματα, ὁμολογίες;

—Τίποτα. Ἀναμφιβόλως ἦρθαν μόνο γιὰ τὴ διαθήκη.

—Καὶ ὁ γραφεύς σας ποῦ εἶνε τώρα;

—Τὸν μετέφερα σπίτι του, ὅπου τὸν περιποιεῖται ἕνας γιατρός.

—Εἶνε ἐπικίνδυνο τὸ τραῦμα του;

—Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω... Ξέρω μόνο ὅτι ἔπλεε στὸ αἷμα.

Ὁ Χόλμς ἐπῆρε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κομμένο ξύλο καὶ τὸ ἐξήτασε προσεκτικά.

—Πόσον καιρὸ τὸν εἴχατε στὴν ὑπηρεσία σας;

—Περίπου ἕνα χρόνο. Λέγεται Τζάμεσον. Ἦταν τόσο ἱκανὸς καὶ ἔξυπνος ποὺ τὸν προβίβασα ἀμέσως. Ἀλλὰ ἐγγυῶμαι γι' αὐτόν, ἦταν πολὺ τίμιος... Μὰ τί κάνετε αὐτοῦ;

Ὁ Χόλμς εἶχε σκύψει καὶ ἐξήταζε τὸ κενὸ τοῦ πλαγίου ξύλου τῆς πόρτας.

—Κυττάζω νὰ βρῶ ποῦ εἶνε τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ ξύλου.

—Καὶ σὲ τί μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ αὐτό;

—Περιμένετε λίγο καὶ θὰ καταλάβετε τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος. Τώρα σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ ὁδηγήσετε νὰ δῶ τὸ χρηματοκιβώτιο.

Τὸ χρηματικιβώτιο βρισκόταν στὴ θέσι ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει ὁ συμβολαιογράφος. Ἦταν ἀνοιχτὸ μὲ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά.

—Μήπως ὁ γραφεύς σας εἶχε πάντοτε τὸ διπλὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου;

—Ὄχι, χθὲς τὴ νύκτα τοῦ τὸ εἶχα ἐμπιστευθῆ.

—Ἡ ἐμπιστοσύνη σας ὑπερβαίνει τὰ ὅρια...

—Καὶ τὴν ἀξίζει. Οὐδέποτε μέχρι σήμερα μοῦ κατεχράσθη πεντάρα.

—Βέβαια ὁ «καϋμένος»... εἶπε ὁ Χόλμς καὶ ἔβγαλε τὸ κλειδὶ νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐρώτησε:

—Μήπως ἔχετε κανένα μαῦρο στὴν ὑπηρεσία σας;

—Μαῦρο; Ὄχι! Ἀλλὰ πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Ρωτῶ ἔτσι γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιος. Πάντως ἐγὼ πιστεύω τὸ ἐναντίον. Ἂν ὅμως ρίξετε ἕνα βλέμμα πάνω στὸν κρίκο τῶν κλειδιῶν θὰ δῆτε μιὰ τρίχα τὴν ὁποία μονάχα ἕνας μαῦρος μπορεῖ νὰ τὴν ἔχῃ.

—Πράγματι... Καὶ τί σημαίνει αὐτό;

—Ἁπλούστατα. Ὁ δολοφόνος εἶνε μαῦρος. Τὸ κλειδὶ τὸ εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ στὴν τσέπη του καὶ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ βούρτσα τῶν μαλλιῶν του. Τώρα... θέλω νὰ μὲ ὁδηγήσετε στὸ σπίτι τοῦ γραφέως. Θὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίες, ἐκτὸς ἂν εἶνε βαρειὰ χτυπημένος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο εὑρέθηκαν μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Τζάμεσον.

—Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Τζάμεσον; ἐρώτησε ὁ συμβολαιογράφος τὴ σπιτονοικοκυρά. Εἶμαι τ' ἀφεντικό του.

—Ὁ κύριος Τζάμεσον ἔφυγε χθὲς τὸ βράδυ γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του στὸ γραφεῖο, ὅπως μᾶς εἶπε.

—Ναί, ἀλλὰ τὸν ξανάστειλα σήμερα τὸ πρωΐ, ἐφώναξε κατάπληκτος ὁ συμβολαιογράφος.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ! ἐφώναξε ἡ σπιτονοικοκυρά. Μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα; Χθὲς ἀκόμα μοῦ ἔλεγε ὅτι εἶδε κάτι ἀγνώστους νὰ τὸν παρακολουθοῦν.

—Τοῦ ἐπετέθησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, εἶπε ὁ Ὀμπριέν, κι' ἐγὼ τὸν ἔστειλα τὸ πρωΐ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

—Ἴσως νὰ εἶνε αὐτός, εἶπε ἡ νοικοκυρὰ κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

—Μήπως κάθεται ἐδῶ κάποιος Τζάμεσον;

—Μάλιστα, ἐδῶ ἔχει δωμάτιο. Γιατί;

—Πολὺ καλά! Βρήκαμε αὐτὸ τὸ δέμα μὲ τὰ ροῦχα στὸ ποτάμι, πρὸ ἑνὸς τετάρτου. Εἶνε καταματωμένα. Στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ βρήκαμε ἕνα πορτοφόλι, δίχως χρήματα. Περιεῖχε μερικὰ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ὄνομα Τζάμεσον καὶ ἡ διεύθυνσίς του ἐδῶ.

—Θεέ μου, ἐφώναξε ὁ συμβολαιογράφος. Τὰ ροῦχα τοῦ γραμματέως μου!

—Μπᾶ! Ἐδῶ εἶνε καὶ ὁ διάσημος ντέτεκτιβ Σέρλοκ Χόλμς, εἶπε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφερε τὰ ροῦχα.

—Μάλιστα, φίλτατέ μου Οὐΐλσον. Φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖς τὴν κλοπὴ ποὺ γίνηκε στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου κυρίου Ὀμπριέν.

—Συγγνώμην! Δὲν τὴν ἀγνοῶ διόλου. Εἴμεθα καλῶς πληροφορημένοι στὴν ἀστυνομία. Ὁ κύριος Ὀμπριὲν μᾶς ἐπληροφόρησε γραπτῶς σήμερα τὴν αὐγή, ἀλλὰ μᾶς ἀπέκρυψε τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχοῦς γραμματέως του. Ὁ δυστυχὴς Τζάμεσον φαίνεται ὅτι ἔπεσε θῦμα τῶν κλεπτῶν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ βρεθοῦν τὰ ἴχνη τους.

—Θαυμάσια! ἐφώναξε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Τόσο τὸ καλύτερο! Ἐγὼ πηγαίνω! Δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτα πιὰ ἐδῶ, κύριε Ὀμπριέν. Ἴσως... παρὰ τὰς ἐρεύνας τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ, ν' ἀκούσετε νὰ γίνεται λόγος καὶ γιὰ μένα ἐντὸς ὀλίγου. Ξέρετε... ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μ' ἔχει ἐνθουσιάσει... μ' ἔχει γοητεύσει κυριολεκτικῶς!

Καὶ γελῶντας ὁ Χόλμς ἀνεχώρησε.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς ἦταν ἀπησχολημένος μὲ τὴ διευθέτησι μιᾶς ἀρκετὰ ὀγκώδους συσκευῆς.

—Ἃ! Εἶνε ὑπέροχο αὐτὸ τὸ μηχάνημα, μονολογοῦσε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Μ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα μπορῶ νὰ βγάζω ὑπέροχες μεγενθύνσεις φωτογραφιῶν.

Ὁ Χάρρυ ἄκουε τὸν Χόλμς νὰ μιλᾷ καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ κάποια περιέργεια νὰ λύνῃ τὸ μηχάνημα καὶ ν' ἀραδιάζῃ τὰ κομμάτια του ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὁ Χόλμς ἐπῆρε τότε μιὰ πλάκα καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο.

—Πολὺ ἐπιτυχημένη, ψιθύρισε. Τὰ αἱμοσφαιρίδια εἶνε παρόμοια. Μεγάλοι σφαιρικοὶ δίσκοι μὲ χαρακτηριστικὸ κοίλωμα στὴ μέση. Αὐτὸ εἶνε αἷμα περιστεριοῦ.

Ὁ Χάρρυ ἐπέστρεφε τώρα στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν ὁ Χόλμς. Κρατοῦσε διάφορες πλάκες.

—Ὅλες ἐπέτυχαν, εἶπε. Πῶς διαφέρουν μεταξύ τους τὰ αἱμοσφαιρίδια τῶν διαφόρων μαστοφόρων ζώων! Ἕνας κοινὸς θνητὸς δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὰ θαύματα τῆς φωτογραφίας καὶ διακρίνῃ δύο σταγόνες αἷμα, τὴ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἀγνοεῖ ὅτι τὰ αἱμοσφαιρίδια αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀόρατα σὲ γυμνὸ ὀφθαλμὸ καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ ἀπαραίτητο μέρος τοῦ αἵματος, παρουσιάζουν διάφορες μορφὲς πολὺ χαρακτηριστικές.

—Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ Χόλμς. Παράβαλε τὰ αἱμοσφαιρίδια τοῦ χοίρου καὶ τοῦ περιστεριοῦ, ἐπίσης μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πλάνη εἶνε ἀδύνατος!

—Αὐτὴ εἶνε ἡ πλάκα ποὺ τραβήξατε σήμερα, εἶπε ὁ Χάρρυ, καὶ ἔδωσε στὸν Χόλμς τὴν τελευταία πλάκα τῆς σειρᾶς.

—Ἃ! Γιὰ νὰ δοῦμε λιγάκι, εἶπε ὁ Χόλμς, τὰ ἀποτελέσματα ποὺ δίνει τὸ αἷμα ποὺ προσφέρεις ἐκεῖ. Εἶσαι βέβαιος, Χάρρυ, ὅτι δὲν ἔγινε κανένα λάθος;

—Μείνετε ἥσυχος, κύριε Χόλμς. Εἶνε ἡ τελευταία. Τὰ κάτω ἄκρα της εἶνε ἀκόμα ὑγρά.

Ὁ Χόλμς πλησίασε τότε τὴν πλάκα στὸ φῶς.

—Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε τὸ αἷμα ποὺ ἐπῆρα σήμερα τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Ὀμπριέν. Εἶνε τὸ τελευταῖο ἴχνος τοῦ ἀτυχοῦς γραμματέως του. Παράβαλε τὴ μιὰ πλάκα μὲ τὴν ἄλλη.

Καὶ ὁ Χάρρυ ἐξήτασε τὴν πλάκα πάνω στὴν ὁποία ἦσαν ἀποτυπωμένα καθαρὰ τὰ αἱμοσφαιρίδια.

—Δὲν εἶνε δυνατόν! εἶπε κυττάζοντας κρυφὰ τὸν Σέρλοκ Χόλμς, ὁ ὁποῖος ἐσφύριζε καὶ ἔτριβε τὰ χέρια του.

—Λοιπόν, τί φρονεῖς;

—Φρονῶ, εἶπε ὁ Χάρρυ, ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ δὲν ἀνήκει στὸ γραμματέα.

—Καὶ γιατὶ ὄχι; εἶπε ὁ Χόλμς. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὁρκισθῶ ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ τὸ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν καναπὲ ποὺ βρέθηκε καταματωμένος ὁ γραμματεύς.

Ὁ Χάρρυ ἐκύτταξε περίεργα τὸν Χόλμς.

Ξαφνικὰ ἐφώναξε:

—Ζήτω! Εὕρηκα!

—Τί πρᾶγμα; ἐρώτησε ὁ Χόλμς.

—Τὸν κόμπο!

—Δηλαδή;

—Ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἐπινόησις. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ αἷμα εἶνε χοιρινό. Ὁ γραμματεὺς θἄκανε ψέμματα πῶς ἐχτύπησε καὶ πλημμύρισε τὸ σῶμα του μὲ αἷμα χοιρινό, γιὰ νὰ παραστήσῃ τὸ σκοτωμένο!

—Θαυμάσια, Χάρρυ! ἐφώναξε ὁ Χόλμς. Λυποῦμαι μόνο ποὺ δὲν σ' ἐπῆρα μαζί μου σήμερα τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου, γιατὶ θὰ ἔκανες καὶ σὺ θαυμάσιες μελέτες ἐπὶ τόπου. Θὰ ἔβλεπες ὅτι τὸ ξύλο τῆς πόρτας ἦταν κομμένο ἀπὸ μέσα καὶ τὴν ἄνοιξε κατόπιν ἥσυχα - ἥσυχα στοὺς συνενόχους του. Ἔπειτα τοὺς ἔδωσε τὸ διπλὸ κλειδί. Ἐξ ἄλλου δὲν ἐβιάστηκαν διόλου γιὰ τὴν κλοπή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συνενόχους, ἕνας μαῦρος, ἐπῆρε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Μιὰ τρίχα του εἶχε περιπλακῆ στὸν κρίκο τοῦ κλειδιοῦ. Δὲν εἶχαν ἀνάγκην νὰ βιαστοῦν. Ἕνας τρίτος ἔνοχος εἶχε κανονίσει νὰ πῆ στὸ συμβολαιογράφο νὰ ἔχῃ ἕτοιμη τὴ διαθήκη γιὰ τὴν ἐπαύριο.

Κατάπληκτος ἄκουγε τὴν διήγησι τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Χάρρυ τὸν ἄκουε κατάπληκτος.

—Ὥστε πιστεύετε ὅτι ἡ διαθήκη ἐκλάπη;

—Δὲν ὑπάρχει διόλου ἀμφιβολία περὶ τούτου, εἶπε ὁ Χόλμς. Ὁ δουλέμπορος αὐτὸς ποὺ πέθανε θὰ εἶχε συνεταίρους. Οἱ συνεταῖροί του θὰ ἐγνώριζαν ὅτι ὑπῆρχε κάποιο κιβώτιον μὲ κοσμήματα καὶ χρυσάσκονη. Δὲν ξέρουν ὅμως ποῦ εὑρίσκεται τὸ κιβώτιο καὶ τὸ ἀναζητοῦν. Ἤξεραν ὅμως ὅτι ὑπῆρχε κάποια διαθήκη, καὶ ἡ διαθήκη αὐτὴ εὑρίσκετο στὰ χέρια τοῦ συμβολαιογράφου Ὀμπριέν. Ἔστειλαν λοιπὸν ἕνα συνένοχό τους ὡς γραφέα στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου καὶ περίμεναν ὑπομονετικὰ τὸ θάνατο τοῦ Φιρμόν.

Ὁ Χάρρυ ἐκύτταξε τὸν μεγάλο ἀστυνομικὸ σὰν νὰ εἶχε κάτι νὰ πῆ γιὰ τὸ συνδυασμὸ αὐτὸ τῶν σκέψεών του.

—Καταλαβαίνω τί σκέπτεσαι, τοῦ εἶπε ὁ μεγάλος ντετέκτιβ. Θὰ σκέπτεσαι ὅτι ἂν οἱ παλιανθρῶποι αὐτοὶ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ πλησιάσουν τὸν Φιρμὸν δὲν θὰ ἐπετάχυναν τὸ θάνατό του;

—Ναί, ἀκριβῶς αὐτὸ σκεπτόμουν.

—Εἶσαι ὑπέροχος, Χάρρυ. Δὲν μοῦ φαίνεται λοιπὸν ἄσκοπο νὰ κάμω ἕνα γῦρο μέχρι τὸ σπίτι τοῦ δουλεμπόρου γιὰ νὰ ἐξακριβώσω ἂν ὅλα αὐτὰ ποὺ συνέβησαν ἔγιναν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας.

—Δὲν θὰ ἦταν προτιμότερο ν' ἀρχίσωμε τὴν καταδίωξι τῶν κλεπτῶν γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσωμε νὰ κρύψουν τὸ θησαυρό; εἶπε ξαφνικὰ ὁ Χάρρυ.

Ὁ Χόλμς τὸν κύτταξε καλὰ καὶ ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ χείλη του.

—Ἔχεις δίκηο, ἀπήντησε. Τότε δεῖξε μου γρήγορα τὰ ἴχνη τῶν τριῶν κλεπτῶν. Διότι τρεῖς δράστες πρέπει νὰ ἔχωμε τοὐλάχιστον ὑπ' ὄψι μας.

Ὁ Χάρρυ χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

—Βλέπεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ βιάζεσαι, Χάρρυ; Βέβαια δὲν εἶμαι κανένας μάγος. Πιθανὸν οἱ τρεῖς κλέπτες νὰ πῆραν ἤδη τὸ θησαυρὸ καὶ νὰ ἐξηφανίσθησαν καὶ μέσα ἀκόμα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Λοιπόν, θάρθῃς μαζί μου νὰ πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ δουλεμπόρου; Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν δῇς κι' ἐσύ. Ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα μιὰ αἴθουσα μὲ πολὺ περίεργα πράγματα.

XXX

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ Σέρλοκ Χόλμς μαζὶ μὲ τὸν Χάρρυ βρέθηκαν μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Φιρμόν.

Ὁ Χόλμς ἐπάτησε τὸ κουμπί. Ἡ πόρτα ἄνοιξε σχεδὸν ἀμέσως. Ἕνα μελαψὸ κεφάλι ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ μισάνοιγμα τῆς πόρτας καὶ δύο χείλη σαρκώδη ἐπρόφεραν σὲ κακὴ ἀγγλικὴ γλῶσσα:

—Φιρμὸν πέτανε...

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε ἀμέσως. Ἀλλὰ ὁ Χόλμς ἐφώναξε.

—Ζαΐρα, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις ἐμένα, τὸ φίλο τοῦ μακαρίτη κυρίου σου;

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πάλι.

Δύο μαῦρα μάτια ἐκύτταζαν τώρα προσεχτικὰ τὸν Χόλμς.

—Ἃ... Εἶνε τὸ κύριο... τὸ κύριο... Χόλμς!

Τότε ἡ πόρτα ἄνοιξε διάπλατα καὶ οἱ δύο ντετέκτιβ ἐμπῆκαν μέσα στὸ σπίτι.

Ὁ Χάρρυ Τάξον βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπέροχη, ὡραία κρεολὴ νέα. Ἦταν μόλις 16 ἐτῶν. Τὰ μαῦρα μαλλιά της ἔπεφταν στοὺς ὤμους της μὲ χάρι. Ὅλο δὲ τὸ κορμί της ἦταν σφιχτό, καλοφτιαγμένο, προκλητικό. Ἔμοιαζε μὲ πολὺ μελαψὴ Σπανιόλα.

Ὁ Χόλμς ἐκύτταξε γύρω του.

—Κάποια μεταβολὴ ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ψιθύρισε.

—Ναί, ναί, κύριο Χόλμς. Αὐτὸ τὸ συγγενῆ τοῦ Φιρμὸν καὶ ἄλλο ἄντρωπο ἤρτανε, πήρανε πράγματα!

—Καὶ σύ, τί ἔκανες;

—Ἐγκῶ; Φτωχὸ κορίτσι, κανεὶς δὲν κυττάζει ἐμένα τὸ Ζαΐρα.

Ὁ Χόλμς τῆς χάϊδεψε τὸ κεφάλι.

—Καὶ πῶς ἐζοῦσες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Φιρμόν;

Ἡ κρεολὴ ἔδειξε τὸν τοῖχο ποὺ ἦταν στολισμένος μὲ διάφορα πολύτιμα δέρματα καὶ ὅπλα.

—Ἐγκῶ πουλήσει ἕνα - ἕνα, τρώει. Πολὺ πεινάει...

—Καὶ δὲν φοβώσουν μόνη ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

—Ναί, ναί, ἐγκῶ φοβᾶται πολύ... Φοβᾶται Μαορί...

Ὁ Σέρλοκ ἀνατινάχθηκε.

—Μαορί; Ποιὸς εἶν' αὐτός;

—Ἕνα παλιὸ φίλο τοῦ Φιρμόν.

—Ἐρχόταν συχνὰ καὶ τὸν ἔβλεπε;

—Πολλά, πολλὰ φορές.

—Πότε ἦρθε γιὰ τελευταία φορά;

—Λίγο ὥρα πρὶν νὰ πετάνῃ Φιρμόν.

—Μήπως ἐφιλονίκησαν καμμιὰ φορά;

Ἡ νέα δίστασε λιγάκι.

—Ὄχι! Ἀλλά, Φιρμὸν πάντα στενοχωρημένο ἅμα Μαορὶ φύγκει ἀπὸ δῶ.

—Καὶ ἀπὸ πότε γνωρίζεις αὐτὸν τὸν Μαορί;

—Πολὺ καιρό. Ἐγκῶ παιντί... θυμοῦμαι Μαορί...

—Μήπως εἶνε... μαῦρος;

—Ναί, αὐτὸ εἶνε μαῦρο! Μὲ τὸ Φιρμὸν πάντα μιλάει γιὰ Ἀφρική. Ἐγκῶ ὅμως φεύγει ὅταν αὐτὸ μιλάῃ Φιρμόν.

—Πόση ὥρα μετὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψι τοῦ Μαορὶ ἀπέθανε ὁ Φιρμόν;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ χήνα „παρεφρόνησε!..

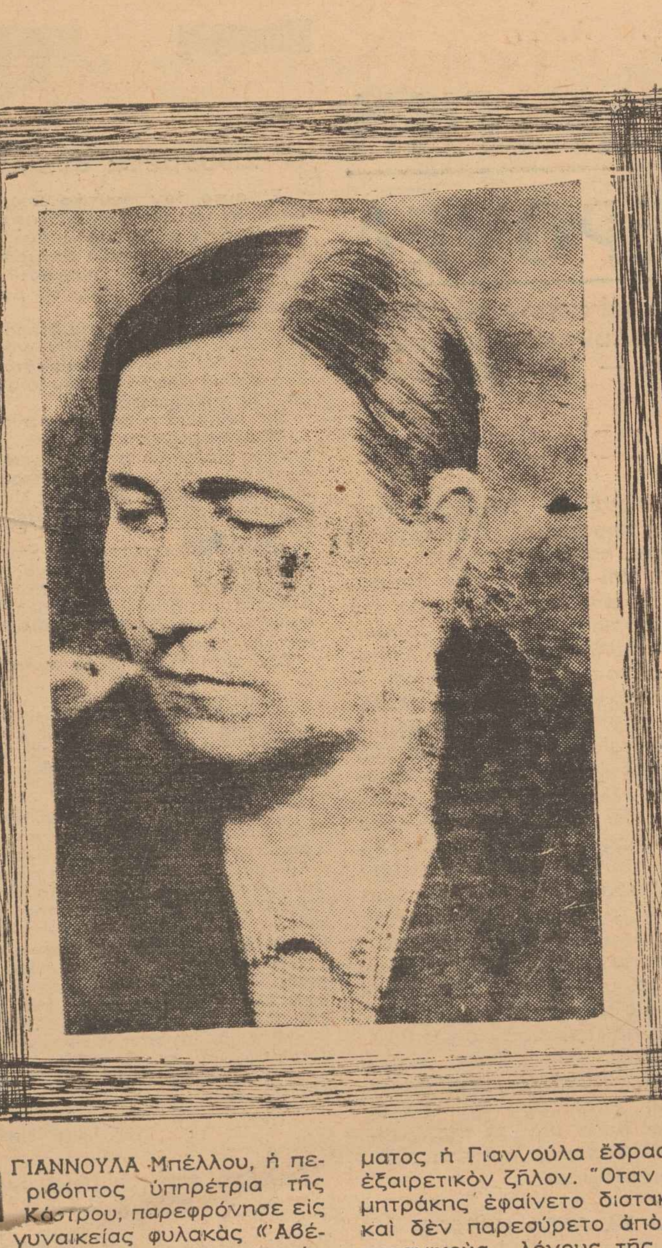

Μιὰ ξεχασμένη τραγωδία ποὺ ἐπανέρχεται στὴν ἐπικαιρότητα. —Ἂς ξαναθυμηθοῦμε κάποιες μακάβριες λεπτομέρειες.— Οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ δράματος καὶ οἱ βδελυροὶ ρόλοι των.— Ἡ «Κακούργα πεθερὰ» καὶ οἱ κομπάρσοι της.

Η ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ Μπέλλου, ἡ περιβόητος ὑπηρέτρια τῆς Κάστρου, παρεφρόνησε εἰς τὰς γυναικείας φυλακὰς «Ἀβέρωφ», ὅπου ἐξέτιε τὴν ποινήν της. Ἡ εἴδησις ἔφερε καὶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐπικαιρότητος τὸ συνταρακτικώτερον, τὸ πλέον ἄγριον ἔγκλημα ἐξ ὅσων ἔχουν ποτὲ διαπραχθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐξαναθύμισε εἰς ὅλους τὶς φρικιαστικὲς λεπτομέρειες τοῦ φόνου καὶ τοῦ τεμαχισμοῦ τοῦ ἐργολάβου οἰκοδομῶν Ἀθανασοπούλου, ὁ ὁποῖος τὴν αὐγὴν τῆς 4ης Ἰανουαρίου τοῦ 1931 ἔπεσε θῦμα τῶν ἐγκληματικῶν ροπῶν μιᾶς πεθερᾶς—μεγαίρας καὶ μιᾶς συζύγου—μαινάδος. Ἡ Γιαννούλα εἰς τὸ βδελυρὸν αὐτὸ κακούργημα ὑπῆρξεν ὁ ἀποτρόπαιος κομπάρσος, τὸ ἄβουλον πλάσμα, τὸ ἐνεργούμενον, ποὺ ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸν τεμαχισμὸν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ πτώματος. Ἡ Φούλα ἦταν ποὺ ἐπεθύμησε, ἐπροκάλεσε καὶ ἐζήτησε τὸ ἔγκλημα. Ἡ Κάστρου τὸ κατέστρωσε μέσα εἰς τὴν διεστραμμένην φαντασίαν της, ὁ Μοσκιὸς τὸ ἐξετέλεσε καὶ ἡ παραφρονήσασα προχθὲς ὑπηρέτρια ἐπρωτοστάτησε εἰς τὰ μετὰ τὴν δολοφονίαν ἀνατριχιαστικὰ συμβάντα. Ἔμπιστος τοῦ ἐγκληματικοῦ ντουέττου τῶν κυριῶν της, ὑπάκουη, ἀφωσιωμένη μέχρι λατρείας πρὸς τὴν ξανθὴν γόησσαν καὶ τὴν θηριώδη μητέρα της, ἐδέχθη νὰ γίνῃ ὁ κυρίως ἐκτελεστὴς τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου τεμαχισμοῦ, ὁ ὁποῖος προσέδωσεν εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν ἀφάνταστον ἀγριότητα, ποὺ, κυρίως, ἐξεσήκωσε τὴν θύελλαν τῆς πανελληνίου ἀγανακτήσεως.

Ἡ Γιαννούλα, ἡ «Χήνα» ὅπως τὴν ἀπεκάλεσαν εἰς τὸ δικαστήριον, ὑπῆρξε ἕνα ἔμψυχον Ρομπότ. Ὅτι, ἔκαμε, τὸ ἔκαμε μηχανικῶς, ὑπακούουσα χωρὶς συζητήσεις εἰς τὰς διαταγὰς ἢ τὰς ὑποδείξεις τῆς Κάστρου. Ἐξ ἀρχῆς ἀνεμίχθη εἰς τὰ τῆς προετοιμασίας τοῦ ἐγκλήματος. Ἐμίσει κι' αὐτὴ τὸ θῦμα ἐπειδὴ τὸ μισοῦσαν καὶ οἱ κυρίες της. Προσηύχετο νὰ τὸν εὕρῃ ἄδικος θάνατος, νὰ τὸν κόψῃ τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὸ τράμ, ἐπειδὴ τέτοιες προσευχὲς ἤκουε καὶ ἀπὸ τὰ χείλη τῶν κυριῶν της. Ὑπεδέχθη τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Μοσκιοῦ εἰς τὸ σπίτι των μὲ χαράν, διότι καὶ ἡ Κάστρου εἶχε χαρῆ ὅταν εἶδε ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς νὰ φθάνῃ ἀπὸ τὸ χωριό του τὸ φτωχὸ γυμνασιόπαιδο, ὁ δεκαοκταετὴς ἀνεψιός της, εἰς τὸν ὁποῖον εἶδεν εὐθὺς ἀμέσως τὸ ἐκτελεστικὸ ὄργανο ποὺ ζητοῦσαν τὰ μαῦρα σχέδιά της. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος ἡ Γιαννούλα ἔδρασε μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον. Ὅταν ὁ Δημητράκης ἐφαίνετο διστακτικὸς καὶ δὲν παρεσύρετο ἀπὸ τοὺς σατανικοὺς λόγους τῆς θείας του, ἡ ὁποία τοῦ ἔταζε λαγοὺς μὲ πετραχήλια, ἡ Μπέλλου ἐπενέβη. Ἅρπαξε τὸν ὑποψήφιο δολοφόνο ἀπὸ τὸν γιακᾶ, τὸν τίναξε μὲ δύναμι καὶ τοῦ εἶπε: «Κακομοίρη μου σὰν δὲν ντρέπεσαι! Ἄντρας εἶσαι μωρὲ ἐσύ; Δῶσε μου τὰ πανταλόνιά σου καὶ πάρε τὰ φουστάνια μου, ποὺ σοῦ πρέπουν!» Καὶ ὁ Δημητράκης, ποὺ τὸ ἐρωτικό του πάθος πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ κατανικήσῃ τὸν τρόμο ποὺ δοκίμαζε ἐμπρὸς εἰς τὸ μελετώμενον ἔγκλημα, ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Γιαννούλας. Διότι τὸν ἔθιξαν εἰς τὸ ἀνδρικό του φιλότιμο κι' αὐτὸς μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ νομισθῇ γιὰ παιδί, ἀφοῦ εἰς τὴν ἀνδρικότητά του ἐστήριζε ἐλπίδες διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ξανθῆς σειρῆνος.

Ἀργότερα ὅταν ὁ Μοσκιὸς ὑπέκυψε καὶ μὲ τὸ πιστόλι, ποὺ τοῦ εἶχε βάλει στὸ χέρι ἡ Κάστρου, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ μελλοθανάτου, ἡ ὑπηρέτρια ἀνησυχοῦσα διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, παρεμόνευε τὶς κινήσεις του ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Παρηκολούθησε ὁλόκληρη τὴν σκηνὴ τῆς ἐκτελέσεως. Εἶδε τὸν οἰστρηλατημένον ἀπὸ τὸν σαρκικὸν πόθον νέον νὰ στηρίζῃ τὴν κάννην ἐπάνω στὸ κρανίον τοῦ Ἀθανασοπούλου, ποὺ ἐκοιμᾶτο. Ἔπειτα ἤκουσε τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, εἶδε τὸν κύριόν της νὰ ἀναπηδᾷ αἱμόφυρτο καὶ νὰ φωνάζῃ «βοήθεια» νὰ δέχεται εὐθὺς ἀμέσως κατακέφαλα τὴν δευτέραν σφαῖρα καὶ νὰ πέφτῃ ἄπνους, τὸν Μοσκιὸν νὰ ἀπορρίπτῃ μὲ φρίκην τὸ περίστροφον εἰς μίαν γωνίαν καὶ νὰ ὀπισθοχωρῇ ἔντρομος, παραπαίων, μ' ἁπλωμένα χέρια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ φρικτὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυζε. Αὐτὴ πρώτη ἔτρεξε εἰς τὶς κυρίες της καὶ ἀνήγγειλεν τὸ «χαρμόσυνο» γεγονός, αὐτὴ ἐτοποθέτησε σὲ μιὰ σκάφη τὸ πτῶμα καὶ τὸ μετέφερε τὸ βράδυ εἰς τὸ ἀποχωρητήριον.

Μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια τὸ περιέλουσε μὲ οἰνόπνευμα, ἄναψε τὸ σπίρτο καὶ τοῦ ἔβαλε φωτιά, ὅταν δὲ εἶδε ὅτι οἱ φλόγες ἠρνοῦντο νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τῆς μυσαρᾶς πράξεώς των, ἔσπευσε νὰ τὸ μετακομίσῃ, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς Κάστρου, εἰς τὴν κουζίνα. Ἐκεῖ μὲ τὸν Μοσκιὸν μόνον ὡς βοηθόν, ἐκρεούργησε τὸ ταλαίπωρον πτῶμα. Μὲ ἕνα μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ ἐχώρισε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὰ πόδια καὶ χέρια ἀπὸ τὸν κορμόν, ἔπειτα περιεμάζευσεν ὅλες αὐτὲς τὶς αἱμοστάζουσες καὶ τσουρουφλισμένες σάρκες, τὶς περιετύλιξεν σὲ λινάτσες, καὶ τὶς παρέδωσεν —πακεταρισμένες πλέον —εἰς ἄλλον συνεργόν, ἕνα καραγωγέα ἐραστὴν τῆς γηραιᾶς Ἀρτέμιδος.

Ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ πρᾶξις ἡ Γιαννούλα ἐτήρησε στάσιν ἰδεώδη ἀπέναντι τῆς κυριῶν της. Ἐδέχθη νὰ ἄρῃ ὅλας τὰς ἁμαρτίας των καὶ ὡς πρόβατον μᾶλλον παρὰ ὡς χήνα ἀνέλαβε κάθε εὐθύνην.

Ἐγὼ κι' ὁ Μοσκιὸς φταῖμε! ἐπανελάμβανε ὡσὰν αὐτόματον. Ὑπῆρξε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ φωνὴ τῆς κυρίας της. Ἡ μόνη της ἔγνοια ἦταν πῶς νὰ μὴν κακοπάθῃ ἰδίως ἡ Φούλα. Κατὰ τὴν δίκην ἡ ἀφοσίωσίς της πρὸς τὶς δύο φόνισσες ἔκαμε αἴσθησιν. Καὶ ὅταν ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις δὲν συνεκινήθη καὶ δὲν ἔκλαυσε διὰ τὰ ἰσόβια δεσμά, ποὺ τὴν κατεδίκασαν, ἀλλὰ διὰ τὴν θανατικὴν καταδίκην τῆς κυρίας Ἀθανασοπούλου.

Εἰς τὴν φυλακὴν ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε ἡ σκιὰ τῆς Φούλας καὶ τῆς μητέρας της. Ποτὲ μέχρι τότε δὲν εἶχε πατήσει εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ὅμως πρὸς χάριν τῆς Κάστρου, ἡ ὁποία ἕνα πρωῒ κατελήφθη ἀπὸ θρησκοληψίαν κι' ἄρχισε νὰ περνᾷ τὶς ὧρες της ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς, ἀφωσιώθη καὶ ἡ Γιαννούλα εἰς τὰ θεῖα. Ὧρες ὁλόκληρες ἔμενε γονατισμένη στὶς κρύες πλάκες τοῦ παρεκκλησίου τῶν φυλακῶν. Παρέστεκε στὴν προσευχὴ τῆς ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσούσης κυρίας της, ὅπως τὴν παρέστεκε ἄλλοτε καὶ στὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ.

Τὸ παρελθὸν τῆς Γιαννούλας ὑπῆρξε ἐξ ἴσου ἀξιοδάκρυτο, ὅπως καὶ τὸ μέλλον της. Ἦλθε εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὡς θλιβερὰ συνέπεια ὀλίγων ἐρωτικῶν περιπτύξεων μιᾶς ἀγνώστου χωρικῆς τῆς Ἠπείρου καὶ ἑνὸς ὑπόπτου ὑποκειμένου ποὺ εἶχε δοσοληψίες μὲ τὰς Ἀρχάς. Τὰ δύο αὐτὰ πλάσματα ποὺ ὑπῆρξαν οἱ γονεῖς τῆς Γιαννούλας ἀνταμώθηκαν κάποιο φλογισμένο ἀπομεσήμερο σὲ μιὰ ἐρημικὴ λαγκαδιά. Ἦσαν ἄγνωστοι μεταξύ των καὶ ἡ διαβατικὴ χωριάτισσα ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ στὰ βίαια ἀγκαλιάσματα τοῦ φυγοδίκου. Σὲ λίγο χωρίστηκαν ξένοι, ὅπως ξένοι εἶχαν σταθῆ μέχρι τῆς στιγμῆς, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ἐννέα μῆνες ἤρχετο στὴ ζωὴ ὁ καρπὸς τῆς παραφόρου ἐκείνης, τῆς σχεδὸν κτηνώδους ἑνώσεως. Λίγες ἡμέρες κατόπιν ἕνα μωρουδέλι συφοριασμένο, τυλιγμένο σὲ ρυπαρὰ πανιά, βρέθηκε ἐγκαταλελειμμένο στὸ τρίστρατο ἑνὸς χωριοῦ. Ἦταν ἡ Γιαννούλα. Παραδόθηκε στὸ βρεφοκομεῖο, ὅπου κι' ἀνατράφηκε. Ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες ὀρφανὰ κι' ἀνώνυμα πλάσματα, πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα ἀπ' τὴ ζωή.

Ἔπειτα, ὅταν μεγάλωσε κάπως, ἔπεσε στὰ ξένα χέρια. Σκλαβάκι, δυστυχισμένο δουλάκι, περιεφέρετο ἀπὸ οἰκογένειας εἰς οἰκογένειαν. Ἡ σκληρή της μοῖρα τὴν ἔρριξε κάποτε στὰ νύχια τῆς Κάστρου. Στὸ σπίτι της βρῆκε μιὰ κάποια θερμότητα. Δοκίμασε λίγη χαρά, τὴ χαρὰ τοῦ σκυλιοῦ, ποὺ ἐπὶ τέλους, τοῦ ρίχνουν ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν ἀφοσιωθῇ στὴ γυναῖκα αὐτὴ ψυχῇ καὶ σώματι; Ἔτσι δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ἔγκλημα. Καὶ ὅταν οἱ ἔνορκοι τὴν κατεδίκασαν νὰ παραμείνῃ εἰς τὰς φυλακὰς διὰ βίου, δὲν ἀπέδωσε στὸ γεγονὸς τὴ σημασία ποὺ ἔπρεπε. Γιατὶ νὰ πικραθῇ γιὰ τὴν σκληρὴ τιμωρία, ἀφοῦ χάρις εἰς αὐτὴν θὰ μποροῦσε ἐφ' ὅρου ζωῆς νὰ μείνῃ κοντὰ στὶς κυρίες της νὰ τὶς περιποιῆται ὅπως πρῶτα καὶ ν' ἀκούῃ κάποτε-κάποτε ἀπὸ τὰ χείλη των τὸ γλυκὸ λόγο ποὺ λαχταροῦσε ἡ καρδιά της.

Τύψεις κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἶχε. Τὸ ὀδυνηρὸ αὐτὸ συναίσθημα ἐγγίζει τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὁ ψυχικός των κόσμος τοὺς βάζει σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Οἱ κάπως πρωτόγονες ὅμως αἰσθήσεις καὶ πνευματικὲς ἰδιότητες τῆς Γιαννούλας εἶνε πρόβλημα ἂν μποροῦσαν νὰ ἀποτελέσουν τὸ πολύπλευρο ἐκεῖνο σύνολον ποὺ ἀποκαλοῦμε ψυχή. Αὐτὴ εἶχε μόνον δυὸ αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ τὶς διαταγὲς τῆς ἐγκληματικῆς δυάδος, δυὸ μάτια διὰ νὰ μαντεύῃ τὶς ἐπιθυμίες των καὶ δυὸ χέρια διὰ νὰ ἐκτελῇ ὅ,τι τὴν ἐπρόσταζαν. Ἀπὸ τὸ ψήσιμο ἑνὸς καφέ, ὡς τὸ ψήσιμο καὶ τὸ κομμάτιασμα ἑνὸς πτώματος. Λοιπὸν ἡ τύψις δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Καὶ ἔτσι κατώρθωσε ἐπὶ ὀκτὼ ὁλόκληρα ἔτη νὰ παραμείνῃ ἀπρόσβλητη ἀπὸ τοὺς μαύρους ἐφιάλτες καὶ τὶς ἄγριες ἀναμνήσεις τῆς πράξεώς της. Θὰ διατηροῦσε τὴν ἴδιαν πρωτοφανῆ ἀπάθειαν ἂν δὲν ἤρχετο πρὸ μηνῶν ἕνα σκληρὸ γεγονὸς νὰ τὴν συνταράξῃ.

Οἱ «πολυαγαπημένες» της κυρίες τὴν ἀπαρνήθηκαν. Μετὰ τὴν αἴτησιν χάριτος ποὺ ὑπέβαλε εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἡ Φούλα, τὴν ἐγκατέλειψαν. Ἠθέλησαν οἱ δυὸ φόνισσες νὰ κόψουν κάθε δεσμὸν μὲ τὸ αἱματηρὸ των παρελθόν, νὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς παρουσίας ἑνὸς πλάσματος, ποὺ ἐθύμιζε τὴν πρᾶξιν των. Ὁ ἕτερος αὐτουργός, ὁ Μοσκιός, εὑρίσκεται ἤδη ἀπὸ καιροῦ ἐκεῖ ὅπου εἶχε στείλει μὲ δυὸ σφαῖρες τὸν Ἀθανασόπουλον. Ἔμενε ἡ Γιαννούλα. Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τίποτα δὲν τὶς συνέδεε μὲ τὴν αὐτουργὸν τοῦ τεμαχισμοῦ. Δι' αὐτὸ ἔπαυσαν νὰ ἔχουν οἱανδήποτε ἐπαφὴν μαζί της. Τὸ κτύπημα ὑπῆρξε φοβερὸν διὰ τὴν ἀφωσιωμένην χήναν. Ἐστερεῖτο τόσον ἀνέλπιστα ἐκείνου ποὺ τῆς ἀπέμενε στὸν κόσμον. Ἔχανε τὴν συμπάθεια τῶν δυὸ κυριῶν της καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτὴ ἰσοδυναμοῦσε διὰ τὴν Γιαννούλαν μὲ συμφορὰν ἀνεπανόρθωτον. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀντλοῦσε κάθε χαρὰν τῆς ζωῆς της ἀπὸ τὶς μικρὲς ἐκδηλώσεις τῶν δυὸ γυναικῶν. Τώρα ποὺ τὶς ἔχανε, πῶς μποροῦσε νὰ μὴ ὑποστῇ τὸν ἰσχυρὸν κλονισμὸν ποὺ τὴν συνέτριψε;

Ἀποτραβήχτηκε ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸν ἑαυτόν της ἐμονώθηκε, κλείσθηκε στὸ σκοτεινὸ κελλί της καὶ περιέπεσε σὲ σκέψεις. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀρχισε νὰ σκέπτεται καὶ τὰ καθ' ἑαυτήν. Τὸ ναρκωμένο μυαλό της ξύπνησε αἰφνίδια καὶ ἡ βαθυτάτη πίκρα ἀπὸ τὴν σκληρὴν ἐγκατάλειψιν ἀνεστάτωσε τὴν ὕπαρξίν της. Τέλος ἐπῆλθε τὸ μοιραῖον. Τὸ νευρικὸν της σύστημα διεταράχθη ἐκ θεμελίων καὶ ἡ προσβολὴ ὑστερίας δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ταυτοχρόνως ἦλθε καὶ ἡ τύψις, ἔπειτα ἀπὸ 8 ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφθασε εἰς τὴν παραφροσύνην.

Τώρα νοσηλεύεται εἰς τὸ Αἰγινήτειον Θεραπευτήριον. Οἱ σαλευμένες φρένες της κυβερνοῦν κάθε πρᾶξιν της. Ὑστερικὲς κρίσεις, ἀλλεπάλληλες, τὴν καθιστοῦν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους μανιακοὺς τροφίμους τοῦ Θεραπευτηρίου. Σχίζει μὲ τὰ νύχιά της τὰ φορέματα καὶ τὰ μάγουλά της, κτυπιέται, παραληρεῖ. Εἰς τὰ παραμιλητά της ἀκούεται συχνὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀθανασοπούλου. Ὁ βραχνᾶς τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἄρχισε νὰ τὴν πιέζῃ ἀναμιγνύει εἰς τὰ λόγια της ὁμολογίες, πληροφορίες καὶ ἀποκαλύψεις διὰ τὸ δρᾶμα τοῦ Χαροκόπου. Εἶνε πιὰ ἕνα ζωντανὸ πτῶμα, ποὺ ἐνθυμίζει τὶς ἀδυσώπητες ἐριννύες, οἱ ὁποῖες γρήγορα ἢ ἀργὰ κτυποῦν κάθε ἔνοχο.

Εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἡ ζωή της, ὅπως βεβαιοῦν οἱ ἰατροὶ δὲν θὰ εἶνε μακρά. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ ἔλθῃ ὁ λυτρωτὴς θάνατος διὰ νὰ τὴν ξεκουράσῃ. Ὑπῆρξεν ἕνα ἀπὸ τὰ σαπρόφυτα τοῦ κοινωνικοῦ βάλτου, τὰ ὁποῖα τροφοδοτοῦν τὸν κόσμον τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ ἐπόνεσε πολὺ εἰς τὴν ζωήν της καὶ δικαιοῦται κάποιας ἀναπαύσεως. Ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν τοῦ τάφου της πρέπει νὰ γραφῇ μ' ἕνα κάρβουνο:

«Γιαννούλα, τὸ τρίτο θῦμα τῆς Κάστρου». Τρίτον θῦμα διότι τὸ δεύτερον ὑπῆρξεν ὁ Δημήτρης Μοσκιός—ὁ χλωμὸς καὶ οἰστρηλατημένος ἀπὸ ἐρωτικὸ πάθος νέος, τὸν ὁποῖον τὰ θέλγητρα τῆς ἐξαδέλφης του καὶ δυὸ-τρία οὖζα ὡδήγησαν εἰς τὸ ἔγκλημα. Τὸ τέλος του δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον οἰκτρὸν ἀπὸ τῆς Γιαννούλας. Ἐγκαταλειφθεὶς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἐφόνευσε, παρεφρόνησε ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν πρᾶξιν του. Ἡ φυματίωσις, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, τοῦ ἔδωσε τὴν χαριστικὴν βολήν. Καὶ πέρυσι, ὅταν ὁ Χάρος ἦλθε νὰ ξεκουράσῃ τὸ τυραννισμένο κορμί του, τὸν βρῆκε, ἐρείπιο ἐρειπίων, ἐπάνω σ' ἕνα βρώμικο κρεββάτι τοῦ σανατορίου τῶν φυλακῶν, νὰ σφίγγῃ μέσα στὶς παλάμες του τὴν φωτογραφία τῆς μοιραίας ξανθῆς σειρῆνος.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ !

—Τί ὥρα εἶν' αὐτή; Τρία τέταρτα ἄργησες ἀπὸ τὴν κανονικὴ ὥρα τοῦ γραφείου!

—Μά, κύριε προϊστάμενε... Κουτρουβάλησα τριάντα σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ μου!

—Καί... χρειάστηκες τρία τέταρτα τῆς ὥρας γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃς αὐτό;!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ «Φαντάζιο» ἔχει ἀνοικτὲς τὶς στῆλες του σ' ὅλους τοὺς νέους ποὺ γράφουν. Δημοσιεύει κάθε τι ποὺ εἶνε καλὸ καὶ ἐνθαρρύνει τὰ καινούργια ταλέντα. Κάθε ἀποστολὴ ἔργου πρὸς κρίσιν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως καὶ ἀπὸ 5δραχμον γραμματόσημον, ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἀπαντήσεις μας δίδονται κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἔργων.

Μίχον, Ἐνταῦθα. Κρατοῦμε τὰ σατυρικά σας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ διαλέξωμε τὸ καλύτερο γιὰ δημοσίευσι.

Πέππην Σταύρου, Δημ. Δασκαλάκην καὶ Χρ. Ὀρφανόν. Ἐλήφθησαν ἀπαντήσεις σας ἐπὶ τοῦ Δημοψηφίσματος καὶ ἐτέθησαν στὸν εἰδικὸ φάκελλο.

Μάκην Κορόλην, Ἐνταῦθα. Καλό. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Βασ. Α. Λύγδαν, Ἐνταῦθα. Καὶ οἱ σκέψεις θὰ δημοσιευθοῦν. Ἡ ἀφιέρωσις δὲν θὰ μπῇ ἀπὸ λόγους μετριοφροσύνης. Ὁπωσδήποτε ὁ ὑποφαινόμενος σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἰδιαιτέρα σας ἐκτίμησι.

Βασ. Χ. Παπαδόπουλον Ἐνταῦθα. Κάνετε κατάχρησι συνθέτων λέξεων, τόσο, ποὺ τὸ σύνολο γίνεται κουραστικό. Γράψετε μὲ περισσότερη ἁπλότητα καὶ ἀφέλεια.

Ἀθαν. Κισύσην, Μεσολόγγι. Τὸ γράψιμό σας ἀρκετὰ συμπαθητικό. Χρησιμοποιεῖτε ὅμως ἄστοχες ἐκφράσεις, ποὺ καταστρέφουν τὴν ἁρμονία τοῦ συνόλου, ὅπως «ἰριδένιοι γυναίκειοι τύποι», «ἀχτιδόβολο φῶς», «πελαγοταξειδεύτρα», «φυκόστρωτη» κ. ο. κ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια σᾶς εὐχαριστοῦμε.

Κ. Κριτσίνην, Σῦρον. Θὰ μπορούσατε νὰ παρουσιάσετε καὶ καλύτερα πράγματα. Οἱ ὁμοιοκαταληξίες σας προσέχετε νὰ εἶνε πληρέστερες, δηλαδὴ ὄχι «δειλινὸ—ἀγαπῶ», ἀλλὰ «θὰ στὸ πῶ—ἀγαπῶ» ἢ «λησμονιὰ—γωνιὰ» κλπ.

Θάκην Ράϋμον. Ἐξασκηθῆτε προηγουμένως σὲ μικρὲς λυρικὲς πρόζες. Τὸ διήγημα προϋποθέτει πολλὲς ἀπαιτήσεις, ποὺ θὰ τὶς ἀντιληφθῆτε ἀργότερα μόνος σας.

Εὔαν Φ. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ἀπογοητευθῆτε. Ἀπεναντίας θὰ πρέπει νὰ ἐξασκηθῆτε ἀρκετά, ὥστε νὰ παρουσιάσετε μιὰ μέρα κάτι τὸ ἄρτιο, ἀπὸ τὴν δημοσίευσι τοῦ ὁποίου κι' ἐσεῖς νὰ μείνετε εὐχαριστημένη καὶ οἱ ἄλλοι νὰ σᾶς ἐπαινέσουν.

Βασ. Κ. Βλέτσαν, Ἰωάννινα. Κάτι προσπαθῆτε νὰ ἐπιτύχετε, χωρὶς νὰ τὸ ὁλοκληρώνετε. Ἐπιστήσατε τὴν προσοχή σας στὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου, ποὺ συνήθως ἀποτελεῖ τὰ 7)8 τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Χωλαίνουν ἰδίως τὸ μέτρο καὶ ὁ ρυθμὸς στὸ ἐμπνευσμένο ἄλλως τε τραγουδάκι σας.

Γ. Στεργίου, Στυλίδα. Παιδαριώδη στὸ περιεχόμενον, ἀλλὰ καὶ στοιχειωδῶς ἄτεχνα. Πρέπει νὰ μελετήσετε ἀρκετὰ πρὶν ξαναγράψετε.

Σ. Κουτσανόν, Οἴτυλον. Εἶσθε ἀξιέπαινος γιὰ τὴν κλίσι σας, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ δυστυχῶς νὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ μόνη. Χρειάζεται καὶ τεχνικὴ κατάρτισις, τὴν ὁποίαν θ' ἀποκτήσετε μόνο μὲ πολλὴ μελέτη καὶ ἀκόμη περισσότερη ἐξάσκησι.

Μ. Ζακυνθινάκην. Θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους σας, τοὺς βρίσκομε δυστυχῶς ἀφελεῖς καὶ προχειρογραμμένους. Μ' αὐτὸ βέβαια δὲν θέλομε νὰ σᾶς ἀπογοητεύσωμε, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ σᾶς κάμωμε προσεκτικώτερον στὸ μέλλον.

Γ. Γρηγοριάδην, Πρέβεζαν. Καλύτερο τὸ «Ἀπογοήτευσις» ὄχι ὅμως κι' αὐτὸ κατάλληλο γιὰ δημοσίευσι. Ἐπιδιώκετε ἐπιτυχέστερη ἐκλογὴ στὰ ἐκφραστικά σας μέσα.

Ἀνδρέαν Πλάνην, Ἀρχ. Ὀλυμπίαν. Περιμένομε κάτι πιὸ σύντομο δικό σας καὶ ὄχι τοῦ ἰδίου εἴδους.

Στέλλαν Σαμοθράκη. Ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχημένο. Ὅλες οἱ λέξεις θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε πλήρεις. Ὁ κ. Μαγγανάρης σᾶς χαιρετᾶ.

Σταῦρον Σπύρογλου, Θεσσαλονίκην. Δοκιμάστε τὴ λυρικὴ πρόζα, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσῃ τὸ ταλέντο στὴν ἐξέλιξί του.

Κλήμην Οὐλκέρογλου Ἐνταῦθα. Ἔχετε ἀρκετὴ πνοή. Στὴν ἐκτέλεσι ὅμως ἀποτυγχάνετε. Ἀποφεύγετε τὰ ἀλλεπάλληλα ἐπιτηδευμένα ἐπίθετα καὶ ἁπλουστεύετε ὅσο μπορεῖτε τὸ φραστικό σας ἐν γένει ὑλικό. Οἱ στίχοι ἀκόμη πιὸ ἄτεχνοι.

«Λεῦτις», Δράμαν. Ἴσα-ἴσα θὰ ἔπρεπε νὰ ζητᾶτε τὴν αὐστηρότητά μας ἀφοῦ εἶνε τὸ πρῶτο σας δοκίμιο. Ἂν ἔχετε σκοπὸ νὰ ἐξακολουθήσετε, θὰ μετανοῆτε ἀσφαλῶς ἀργότερα ποὺ θὰ ἔχουν δῆ τὸ φῶς μὲ τὴν ὑπογραφή σας ἀνάξια λόγου πράγματα. Ἐργασθῆτε ἐπιμελέστερα.

Θ. Π. Παπαπ. Θὰ δημοσιευθῇ.

Π. Βαργεμέζην, Δράμαν καὶ **Φωκίωνα**. Ἐλήφθησαν ἀπαντήσεις δημοψηφίσματος.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

ΗΡΕΜΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΡΟΥΕΛ

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων. — 46 ὑπὸ σκιὰν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαδρίτης.— Τὸ νέον πρωτεῦον μέτωπον: Τερουέλ.— Αἱ πολύνεκροι καὶ πεισματώδεις μάχαι. — Ὁ ἀγὼν εἰς τοὺς ἄλλους τομεῖς. — Ἐν ἀναμονῇ νέων μεγάλων ἐπιθέσεων.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἔπειτα ἀπὸ σκληροτάτας μάχας, ποὺ διήρκεσαν τρεῖς ἑβδομάδας, ἡ ἠρεμία ἐπανῆλθε στὸ μέτωπο τῆς Μαδρίτης. Οἱ κυβερνητικοὶ ἔχασαν τὸ ἕνα δέκατον οῦ θύλακος τοῦ Μπρουνέτε, αἱ ἀπώλειαι δὲ τῶν ἀντιπάλων κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν μάχην τῆς Μαδρίτης ἦσαν τόσο μεγάλαι, ὥστε ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας κυβερνητικοὶ καὶ ἐπαναστάται ἠσχολοῦντο στὸν ἐνταφιασμὸν τῶν νεκρῶν των. Ὁ ὑπερβολικὸς καύσων, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἔφθασε τοὺς 46 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν, δὲν ἐπέτρεψε νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαδρίτης, ὅπου ἡ κατάστασις παραμένει ἀμετάβλητη μετὰ τὴν ἀνακατάληψι τοῦ Μπρουνέτε ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας. Ὁ θύλαξ παραμένει, μικρότερος κατὰ ἕνα δέκατον, ὑφίσταται δὲ πάντοτε ἡ ἀπειλὴ κατὰ τῶν συγκοινωνιῶν μεταξὺ τοῦ μετώπου τῆς Μαδρίτης καὶ τῶν βάσεων τῆς Ταλαβέρα καὶ τοῦ Τολέδου.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΡΟΥΕΛ

Ἐνῷ, ὅμως, εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαδρίτης ἐπικρατεῖ ἀπραξία, αἱ ἐπιχειρήσεις ἔχουν γενικευθῆ εἰς ἄλλα μέτωπα καὶ ἰδίως στὸ Τερουέλ, ὅπου οἱ ἐπαναστάται εἶχαν ἐνεργήσει μεγάλην ἐπίθεσιν κατὰ τὸ δεύτερον 15θήμερον τοῦ Ἰουλίου. Οἱ ἐπαναστάται εἶχαν κατορθώσει ν' ἀπαλλάξουν τὴν πόλιν Ἀλμπαραθὶν ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τῶν κυβερνητικῶν καὶ κατόπιν νὰ προελάσουν εἰς βάθος 30 χιλιομέτρων καὶ νὰ καταλάβουν ἐκτεταμένην περιοχήν, τὴν ὁποίαν ἕως τότε δὲν κατεῖχε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους. Ὡς γνωστόν, οἱ ἐπαναστάται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου κατεῖχαν μίαν στενὴν λωρίδα ἐδάφους νοτίως τῆς Σαραγώσσης μέχρι τοῦ Τερουέλ, βορειοδυτικῶς τῆς Βαλένθιας. Ἡ λωρὶς αὐτή, ποὺ ἀποτελοῦσεν εἰσοχὴν εἰς τὴν κυβερνητικὴν Ἱσπανίαν, ἦτο διαρκὴς ἀπειλὴ διὰ τὰς συγκοινωνίας μεταξὺ Βαλένθιας καὶ Βαρκελώνης, ἀλλὰ καὶ ἠπειλεῖτο διαρκῶς ἀπὸ τὰς δύο πλευράς της. Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἐπαναστατῶν εἶχεν ὡς σκοπὸν νὰ πλατύνῃ τὴν λωρίδα καὶ νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ κάθε ἀπειλήν. Ἐπὶ 15 ἡμέρας ἡ προέλασις τῶν ἐπαναστατῶν ἐσυνεχίσθη ἐπιτυχὴς καὶ οἱ κυβερνητικοί, περὶ τοὺς 10.000, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀνεπαρκεῖς διὰ τὴν ἄμυναν, ἠναγκάσθησαν νὰ συμπτυχθοῦν πρὸς τὰ σύνορα τῆς ἐπαρχίας τῆς Κουένκας. Οἱ ἐπαναστάται εἶχαν συγκεντρώσει εἰς τὸ Τερουὲλ τὰ καλύτερα τμήματα τῆς Στρατιᾶς Ἀραγῶνος καὶ εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ καὶ μέγα μέρος τῶν στρατευμάτων τῆς Βισκαΐας, ἀντικειμενικὸς δὲ σκοπός των ἦτο ν' ἀποκόψουν, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς λωρίδος τοῦ Τερουέλ, τὰς συγκοινωνίας μεταξὺ Βαλένθιας καὶ Βαρκελώνης καὶ μεταξὺ Βαλένθιας καὶ Μαδρίτης. Οἱ κυβερνητικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν δώσει σημασίαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Τερουέλ, ἀντελήφθησαν τὸν κίνδυνον καὶ ἀπέστειλαν ἀμέσως ἰσχυρὰς ἐφεδρείας ἀπὸ τὴν Βαλένθιαν καὶ τὸ Ἀλμπαθέτε. Ταυτοχρόνως ὁ στρατηγὸς Μιάχα διετάσσετο νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὴν Μαδρίτην εἰς τὸ Τερουὲλ καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων. Αἱ μάχαι, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Αὐγούστου, ὑπῆρξαν σκληρόταται εἰς τὸν τομέα Ἀλμπαθέτε—Τερουέλ, ὅπου ἐπανελήφθη περίπου στρατηγικῶς ἡ μάχη τῆς Μπριχουέγκα τοῦ Μαρτίου. Οἱ ἀντίπαλοι ἐπολέμησαν μὲ ἀφάνταστον πεῖσμα. Οἱ ἐπαναστάται διεξεδίκησαν τὰς νέας καὶ παλαιὰς θέσεις των μὲ ἡρωϊσμόν, ποὺ τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ ἀντίπαλοί των. Πολλὰ χαρακώματα δὲν κατελήφθησαν, παρὰ μόνον ὅταν ἐφονεύθη καὶ ὁ τελευταῖος ὑπερασπιστής των. Εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ἀλμπαραθὶν καὶ τοῦ Τερουὲλ ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε λυσσώδης, ἀπεγνωσμένος. Οἱ κυβερνητικοὶ ἤθελον ὁπωσδήποτε νὰ ἐπαναφέρουν τὴν λωρίδα τοῦ Τερουὲλ εἰς τὸ παλαιὸν πλάτος της καί, εἰ δυνατὸν μάλιστα, νὰ τὴν ἀποκόψουν. Οἱ νεκροί, οἱ τραυματίαι καὶ οἱ αἰχμάλωτοι κατὰ τὰς μάχας τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Αὐγούστου ἀνῆλθον εἰς χιλιάδας. Ἀτελείωτος σειρὰ συρμῶν μετέφερε τραυματίας πρὸς βορρᾶν τοῦ Τερουέλ. Καὶ τὸ μέτωπον αὐτό, ποὺ ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας εἶχε παραμείνει χωρὶς μάχας, ἀπέκτησεν αἰφνιδίως πρωτεύουσαν σημασίαν. Ἡ ἐξέλιξις τῶν μαχῶν αὐτῶν ἠμπορεῖ ν' ἀσκήσῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ πολέμου, ἐφ' ὅσον ἡ τύχη τῆς λωρίδος τοῦ Τερουὲλ κρίνεται ἤδη ἀπὸ τινων ἡμερῶν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΜΕΤΩΠΑ

Εἰς τὰ λοιπὰ μέτωπα δὲν ἔγιναν σημαντικαὶ ἐπιχειρήσεις. Εἰς τὰς Ἀστουρίας, εἰς τὴν Ἐστρεμαδοῦραν, εἰς τὸν Τάγον, εἰς τὴν Ἀνδαλουσίαν οἱ ἀντίπαλοι περιωρίσθησαν εἰς τοπικὰς συγκρούσεις, χωρὶς γενικώτερον ἐνδιαφέρον. Εἰς τὴν Γρενάδαν, τὸ Τολέδο καὶ τὸ Μοτρὶλ συνέβησαν τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἐξειλίχθησαν εἰς ἀληθεῖς μάχας μὲ πολλὲς ἑκατοντάδας θύματα. Εἰς τὸ Μοτρίλ, μάλιστα, αἱ συγκρούσεις συνεχίζονται, διότι οἱ ἀντάρται, ὠχυρωμένοι εἰς τὰ ἐργοστάσια ζακχάρεως καὶ διαθέτοντες πολυβόλα καὶ ἄφθονα πυρομαχικά, ἀμύνονται ἀκόμη. Ἐπίσης ἕτερα τμήματα μάχονται μεταξὺ Μαλάγας καὶ Μοτρίλ. Εἰς τὸ μέτωπον τῆς Καταλωνίας ὁ ἀγὼν συνεχίζεται πάντοτε πέριξ τῆς Χουέσκας. Εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Σαντάντερ οἱ Βάσκοι ἀπέτυχον εἰς τὰς ἐπιθέσεις των, σκοπὸς τῶν ὁποίων ἦτο ν' ἀνακτήσουν τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος. Μολονότι ἐνισχύθησαν ἀπὸ ἐπαρκῆ ἀεροπορίαν, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐκτοπίσουν τοὺς ἐπαναστάτας ἀπὸ τὰς θέσεις των.

Οἱ ἐπαναστάται φαίνονται ἤδη ἑτοιμαζόμενοι διὰ τὰς νέας ἀποφασιστικὰς μάχας αἱ ὁποῖαι θὰ διεξαχθοῦν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαδρίτης μόλις ἐλαττωθῇ ὁ καύσων. Ἤδη ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀναπλήρωσιν τῶν κενῶν ἐκ τῶν τελευταίων μαχῶν καὶ εἰς τὴν ἀνασύνταξιν τῶν τμημάτων των. Οἱ κυβερνητικοί, ἐξ ἄλλου, οἱ ὁποῖοι ἐνισχύθησαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς ἄνδρας καὶ πολεμικὸν ὑλικόν, ἑτοιμάζονται, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατηγείου, εἰς νέαν γενικὴν ἐπίθεσιν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαδρίτης. Δὲν ἀναμένεται ὅμως νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ νέα αὐτὴ ἐπίθεσις πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ στρατηγοῦ Μιάχα εἰς Μαδρίτην ἀπὸ τὸ Τερουέλ, ὅπου ἤδη διευθύνει τὰς ἐπιχειρήσεις.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἑτοιμαζομένης ἐπιθέσεως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προβλεφθῇ, δεδομένου ὅτι καὶ οἱ ἐπαναστάται εἰς τὸ μέτωπον τοῦτο —τῆς Μαδρίτης— ἔχουν συγκεντρώσει τὰ ἐκλεκτότερα στελέχη τῶν δυνάμεών των ὡς καὶ μέγαν ὄγ-

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τερματισμὸν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ξένοι στρατιωτικοὶ παρακολουθοῦντες τοῦτον, λέγουν ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως τετραμήνου δὲν δύναται νὰ γίνῃ.

Τὸ τέλος Αὐγούστου
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ Η ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

«Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΛΛΑΣ»

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΑΘΛΗΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

«Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΛΛΑΣ»

Μὲ πλούσιον ρεπορτὰζ Ἐσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ, μὲ πολυχρώμους εἰκόνας, θὰ γίνῃ ὁ μοναδικὸς σύντροφος κάθε φιλάθλου.

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ
ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ, ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ, ΚΟΤΣΙΑ
Καὶ λοιπὰς ἀνωμαλίας τῶν ποδῶν

Τὸ Φαρμακεῖον μας, ἀντιπροσωπεῦον τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον Οἶκον Dr SCHOLL, ἵδρυσε τμῆμα CHIROPODIE ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν ξένου εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου ἐκ Λονδίνου μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα τοῦ Οἴκου CHOLL εἰς τιμὰς λογικάς. ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

Σβυσμένα ὄνειρα

Σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο κόσμο, σ' αὐτὴ τὴ μάταιη ἀνθρωπότητα, ἔτυχε κι' ἐγὼ ν' ἀγαπήσω ἕνα ὡραῖο παλληκάρι, μὲ γκρίζα θαυμάσια μάτια. Ἦταν ὁ τύπος, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸ ἰδανικό μου, τὴ μακρινὴ ὠνειρεμένη εἰκόνα.

Τοὔδωσα ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει μιὰ κόρη, ψυχὴ καὶ σῶμα, νομίζοντας πὼς κι' ἐκεῖνος αἰσθανόταν τὴν ἴδια φλόγα μέσα του, τὴν ἴδια πίστι, τὰ ἴδια καρδιοχτύπια.

Στ' ἀλήθεια πόσο γελάστηκα!

Ἕνα χειμωνιάτικο δειλινό, μὲ μοναδικὸ μάρτυρα τὰ βουρκωμένα τ' οὐρανοῦ μάτια, μάταια περίμενα, ὧρες ὁλόκληρες, διψῶντας λίγα χάδια, λίγη παρηγοριὰ ἀπ' ἐκεῖνον ποὺ λάτρευα.

Ἔφυγα μὲ σπαραγμένη τὴν καρδιά, ἐνῷ μιὰ φριχτὴ εἰκόνα, ἕνα τραγικὸ ὅραμα παρουσιαζόταν μπροστὰ στὰ μάτια μου. Τὸν ἔβλεπα νὰ σφίγγῃ μιὰ ὁλόξανθη μικρούλα στὴν ἀγκαλιά του.

Θεέ μου! Τί τραγικὲς στιγμές!

……

Κι' ὅμως δὲν βγῆκα γελασμένη. Ἀπὸ τότε χάθηκε γιὰ μένα, ἀφήνοντας πίσω του μιὰ δυστυχισμένη ὕπαρξι, ἕνα ζωντανὸ πτῶμα.

……

Πέρασε καιρός.... Κάποιο βράδυ, ποὺ ἔσερνα τὸ βασανισμένο μου κορμὶ στοὺς δρόμους, πέρασε δίπλα μου, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ, κρατῶντας ἀπ' τὴ μέσῃ μιὰ τετράξανθη μικρούλα καὶ κάτι τῆς ψιθύριζε... Ἴσως τὰ λόγια τὰ γλυκά, ποὺ πλάνεψαν ἄλλοτε ἐμένα.

Ἔφυγα τρέχοντας νὰ πάω μακρυὰ ἀπ' τὰ βέβηλα μάτια τοῦ κόσμου, νὰ θάψω τὴ χαμένη μου γιὰ πάντα ἀγάπη, ἐνῷ ἀπ' ἕνα καφενεδάκι ἀκουγόταν ἡ βραχνὴ τοῦ γραμμοφώνου φωνή: «Σβύσαν τὰ ὄνειρά μου, πέταξαν σὰν πουλιὰ στὸ βαρρᾶ».

ΤΖΟΒΑΝΝΑ

Κάλλιο στὴ θύμησι νὰ πῆς...

Ἀπόψε, ὅταν ἡ θύμησι σοῦ ξαναφέ-
(ρῃ πάλι
στὸ νοῦ, τὰ περασμένα,
δὲν θέλω ἀφοῦ σοῦ ἄνοιξα, βαθειὰ
(πληγή, μεγάλη
νὰ θυμηθῇς ἐμένα.

Μὴν κλάψῃς, πιὰ δὲν ἔρχομαι πίσω,
(σὰν πρὶν κοντά σου
ἀγάπη νὰ σοῦ φέρω,
ἴσως γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔκαμα νὰ μὲ
(μισῇ ἡ καρδιά σου
ἀκόμα, δὲν τὸ ξέρω.

Μ' ἀπόψε σὰν μὲ θυμηθῇς δὲν θέ-
(λω νὰ ὑποφέρῃς
μικρὴ πὼς νὰ στὸ εἰπῶ;
Κάλλιο θἆταν στὴ θύμησι νὰ πῇς
(πὼς δὲν μὲ ξέρεις
ἀφοῦ δὲν σ' ἀγαπῶ.

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Μακρυά σου!

Ἀπόψε ποὺ ἡ λίμνη φωτίζεται μὲ τὸ ἀργυρὸ φῶς τῆς σελήνης...

Ἀπόψε ξεχασμένος στὸ ἀπόμερο βραχάκι ὁ νοῦς μου φεύγει, πετᾷ κοντά σου.

Θέλω ἀπόψε, νὰ γείρω τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο σου καὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ καταλάβῃς ἐπὶ τέλους τί λὲν τὰ μάτια μου, νὰ διαβάσῃς τὸ μυστικὸ ποὺ μὲ τυραννᾷ τόσον καιρό...

Ἄδικα ὅμως ὅλα αὐτὰ γιατὶ μᾶς χωρίζει τόση ἀπόστασις!... Εἶσαι τόσο μακρυά μου!... Ἄδικα τόση ὥρα τώρα παρακαλῶ τὰ σπαρμένα ἄστρα τ' οὐρανοῦ νὰ σὲ βροῦν!...

Ἄδικα τὰ πουλάκια νἄρθοῦν νὰ σοῦ τραγουδήσουν τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης μας!...

Ἄδικα καὶ τὴν ἀργυρᾶ σελήνη τὴν παρηγορήτρα κάθε ἀπογοητευμένου ἂν σὲ συναντήσῃ στὸν τουλινό της δρόμο νὰ σοῦ πῇ ὅτι σὲ καρτερῶ καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα!...

Ἀχ! μὰ γιατὶ δὲν μ' ἀπαντοῦν! Τί νὰ συμβαίνῃ ἄρα γε; Μήπως μὲ ἀρνήθηκες; Ἢ μήπως καμμιὰ ἄλλη σοῦ ἔκλεψε τὴν καρδιά σου; Ἀχ! Ἂς μποροῦσα ἐγὼ ἡ ἴδια νὰ γινόμουν γοργοτάξιδο πουλὶ νἄρθῶ κοντά σου!... Ἢ ἕνα δροσερὸ ἀεράκι νὰ σοῦ χαϊδέψω τὰ ὁλόμαυρα μαλλιά σου!...

Ἀλλοίμονο τίποτε δὲν μπορῶ νὰ γίνω γιὰ νὰ σὲ βρῶ!...

Ἀχ! Φοβᾶμαι, πολὺ φοβᾶμαι, ἔχω ἕνα κακὸ προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πιά!...

ΑΘΗΝΑ Γ. ΚΟΝΤΟΥ

Λυπημένος

Περνῶντας χθὲς τὸ βράδυ ἀπ' τὴν
(αὐλή σου
ἀντίκρυσα δυὸ ρόδα μαραμένα.
Μοῦ θύμησαν χρονάκια περασμένα,
τὰ χρόνια ὅπου ἔζησα μαζί σου.

Θυμήθηκα τ' ἀγύριστα τὰ χρόνια
ποὺ σοὔφερνα λουλούδια μυρωμένα
καὶ ὄνειρα γλυκὰ εἶχα πλασμένα
νὰ σ' ἀγαπῶ ἀγάπη μου αἰώνια.

Καὶ σὺ γλυκὰ στὰ μάτια μὲ κυττοῦ-
(σες
ποὺ ἀπ' τὴ χαρά μου ἤμουνα πνι-
(γμένος
καὶ μοὔλεγες τρελλὰ πὼς μ' ἀγα-
(ποῦσες.

Μὰ τώρα εἶνε ὅλα ρημαγμένα
οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα κλεισμένα
γι' αὐτὸ γυρίζω πάντα λυπημένος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΘ. ΛΥΓΔΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 14ον

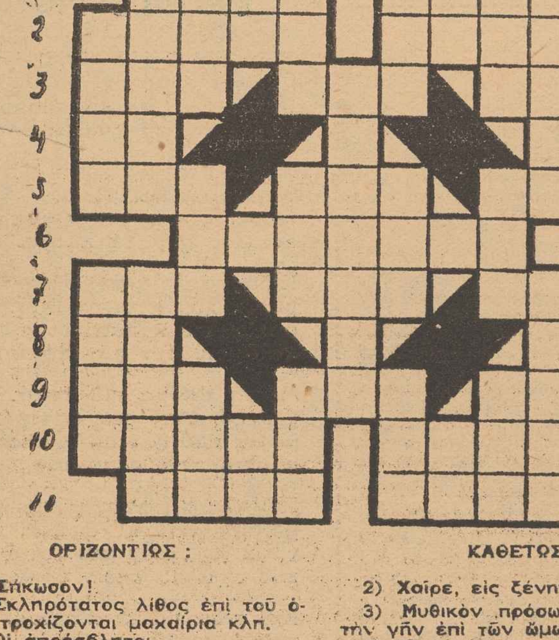

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2) Σήκωσον!
3) Σκληρότατος λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου τροχίζονται μαχαίρια κλπ.
4) Οἱ ἀπρόσβλητοι.
5) Τὰ κέρματα.— Ἐπίρρημα σημαῖνον: πιθανῶς.
6) Οἱ ἐργάται νταμαριῶν (γενική).
7) Περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν.
8) Κτητικὴ ἀντωνυμία (αἰτιατική).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Χαῖρε, εἰς ξένην γλῶσσαν.
3) Μυθικὸν πρόσωπον βαστάζον τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὤμων του.
4) Ὁ μὴ ἀνακατεμένος.
5) Ὀργώνω.— Ἅπας.
6) Ὁ τίμιος.
7) Ἀρχηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς Ἐκστρατείας.
8) Ἀρχαῖος κάτοικος τῶν παραλίων τῆς Μ. Ἀσίας.

Σκιτσόγριφος ἀριθμὸς 1

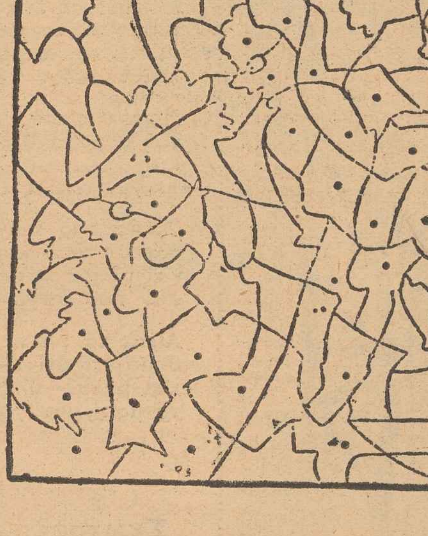

Τὸ παραπλεύρως σχῆμα δὲν εἶνε κανένα πρόβλημα: εἶνε, ἁπλούστατα, ἕνα ὡραῖο παιχνίδι.

Ὅποιος τὸ βλέπει νομίζει ὅτι βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕναν γρῖφο, σ' ἕνα μυστήριο!

Ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ τετράγωνο μὲ λίγη ὑπομονὴ θὰ πάρῃ ἕνα σχῆμα ποὺ θὰ σᾶς διασκεδάσῃ.

Θὰ γίνετε σκιτσογράφοι δίχως νὰ τὸ καταλάβετε.

Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Θὰ πάρετε ἕνα μαῦρο μολῦβι καὶ θὰ μαυρίσετε ὅλα τὰ σχηματάκια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περιέχουν μιὰ τελεία.

Κάνετέ το καὶ θὰ δῆτε μὲ ἔκπληξί σας τί θὰ βγῇ.

Μαγικὴ εἰκὼν

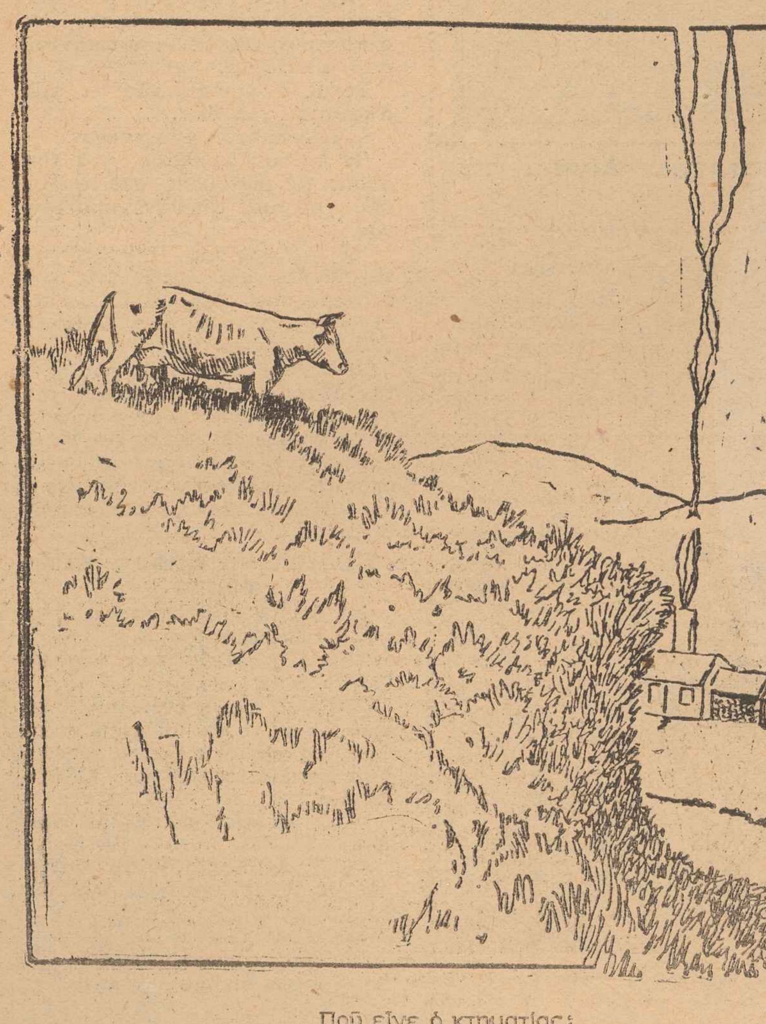

Ποὺ εἶνε ὁ κτηματίας;

Γιὰ νὰ κάνετε τὸν φακίρη.

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΧΑΡΤΙ

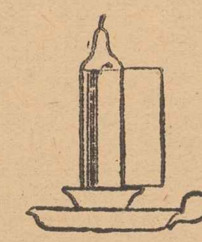

Βρισκόσαστε πολλὲς φορὲς ἀνάμεσα σὲ φίλους, σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι.

Θέλετε νὰ τοὺς κάνετε ἕνα παιχνίδι.

Λοιπόν, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ τὸ ὡραῖο παιχνίδι πρέπει νὰ προμηθευθῆτε ἕνα σπερματσέτο λευκό, καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν παρέα.

Θὰ τὸ ἔχετε τοποθετήσει πάνω σ' ἕνα ἔπιπλο παράμερο, δίχως νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴ κανενός.

Ὅταν θὰ τὸ ἔχετε κανονίσει παίρνετε ἕνα φύλλο χάρτου λευκὸ καὶ λεπτό. Ἔπειτα ἀποτείνεσθε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παρόντα πρόσωπα καὶ τοῦ λέτε ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ βρῇ τὸ χαρτὶ παρ' ὅλο ποὺ αὐτὸ θὰ βρίσκεται μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐκεῖνος βέβαια ἐκπλήσσεται κι' ἐπιμένει ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ βρῇ διότι δὲν εἶνε τυφλὸς καὶ δέχεται ἢ μᾶλλον στοιχηματίζει ὅτι θὰ τὸ βρῇ. Τότε τοῦ λέτε νὰ βγῇ ἔξω.

Τυλίγετε τότε τὸ χαρτὶ γύρω ἀπὸ τὸ κερὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα σῶμα μὲ τὸ κερί. Θὰ φαίνεται μόναχα τὸ φυτίλι του.

Τὰ βάζετε τότε ὅλα μέσα στὸ κηροπήγιον. Φωνάζετε τότε τὸν στοιχηματίσαντα καὶ τοῦ λέτε:

—Βρές μου τὸ χαρτί.

Ὅλοι γελοῦν καὶ τὸν κυττάζουν γιατὶ ἐνῷ ἔχει μπροστά του τὸ χαρτὶ τυλιγμένο στὸ κερὶ δὲν τὸ φαντάζεται ἢ δὲν τοῦ δίνει σημασία.

Τὰ πέντε βέλη

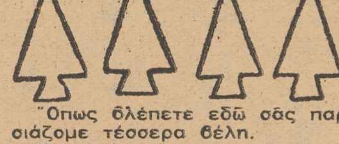

Ὅπως βλέπετε ἐδῶ σᾶς παρουσιάζομε τέσσερα βέλη.

Ἀντιγράψατέ τα σ' ἕνα χαρτί.

Τί πρέπει τώρα νὰ κάνετε;

Ἁπλούστατα ἀπὸ τὴν τοποθέτησι ποὺ θὰ τοὺς κάνετε τὰ τέσσερα νὰ γίνουν πέντε.

Ἀδύνατον;

Εὐκολώτατον!

Προσπαθῆστε λιγάκι, ἀλλάξατέ τους θέσι, ἀνακατῶστε τα, καὶ θὰ ἔχετε ἀντὶ τέσσερα, πέντε βέλη.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους

εἰς τὸ «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

τὰ ὡραιότερα, συναρπαστικώτερα καὶ δραματικώτερα

■ ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ■

εἰς αὐτοτελεῖς εἰκονογραφημένας ἀφηγήσεις.

Ὁ πρῶτος περίπλους τῆς γῆς
Τὰ ταξίδια τοῦ πλοιάρχου Κούκ.
Οἱ ἁλιεῖς μαργαριταριῶν
Αἱ μεγαλύτεραι ἐξερευνήσεις
Τὰ τρομερώτερα ναυάγια
Ἡ ζωὴ ὑπὸ τὴν θάλασσαν
Τὰ πλοῖα - φυλακαὶ
Τὰ μεγαλύτερα λιμάνια τοῦ κόσμου.
Ἡ ζωὴ στὰ σύγχρονα ὑπερωκεάνεια.
Ἡ ἱστορία τῆς Κυανῆς Ταινίας.
Ἡ ἐρημία τῶν φάρων
Χαμένοι στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν.
Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου μὲ μιὰ βάρκα.
Αἱ περιφημότεραι ναυμαχίαι

Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ αἰωνίου ἀγῶνος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ ὠκεανοῦ. Τὰ δραματικώτερα ἐπεισόδια τῆς ναυτικῆς ἱστορίας, τῆς ἱστορίας δηλαδὴ ποὺ συγκινεῖ περισσότερον ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τοὺς Ἕλληνας, γραμμένα μὲ τὸν ζωντανώτερον καὶ παραστατικώτερον τρόπον.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους τοῦ «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 15ον

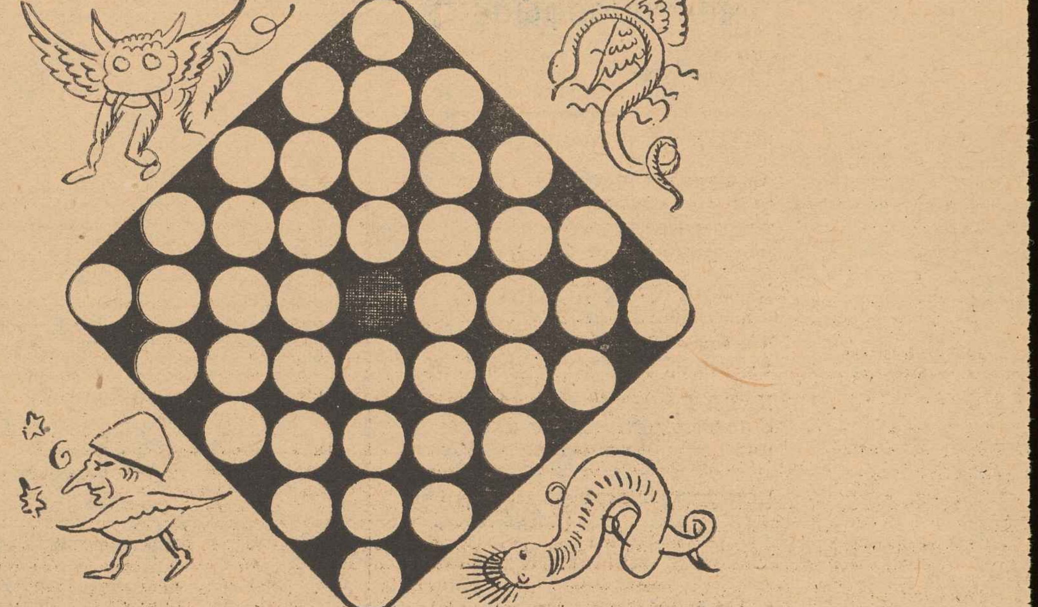

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀρχικὰ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.— Ὁ ὕψιστος καὶ ἰσχυρότατος τῶν θεῶν κατὰ τὴν Μυθολογίαν.
2) Γνωστότατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς.— Καταφύγιον τῆς ἐρήμου.
3) Ἄρθρον (αἰτιατική).— Γνωστότατος διεθνὴς ὀργανισμός.— Περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος.
4) Σύνδεσμος ὑποθετικός.— Ἄρθρον.
5) Τίτλος φυλάρχων τῆς Ἀβησσυνίας.— Μονὰς χρόνου.— Μέλος τοῦ προσώπου.
6) Αἱ ἀραί.
7) Σύνδεσμος συμπλεκτικός.— Χρονικὸν ἐπίρρημα.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ σκότους.
8) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.— Μουσικὸς φθόγγος.
9) Τὸ χύσιμον, ἡ ρεῦσις.— Ἀντωνυμία (δοτική).— Γνωστοτάτη ὀργάνωσις νέων.
10) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ). Λίμνη τῆς Ἀβησσυνίας.
11) Κτητικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθυντ.).— Τὸ τραγοῦδι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Αἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου εἰς ξένην γλῶσσαν.— Τὸ κρ νίον.
2) Τὰ ἄτριχα.— Ὁ χωρὶς μυαλ
3) Ὁ καθένας.— Εἶδος σπόρ. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ὅπως προφ ρεται.
4) Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξ «Ἄλτ».— Ἄρθρον (πληθ.).
5) Μάρκα ἑλληνικῶν συσσωρε των.— Μέλη τῆς κεφαλῆς.— Ἀναφ ρικὴ ἀντωνυμία (δοτικὴ πληθ.).
6) Σαρακοστιανὸς μεζές.
7) Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴ ὁποίαν κύπτει ἡ Ἑλλάς.— Μόριο συμπερασματικόν. Ὅ,τι καὶ τὸ καθέτως (δεύτερον).
8) Γνωστότατα ἄνθη, τῶν ὁποίω γίνεται κατάχρησις εἰς ὅλα τὰ στα ρόλεξα.— Δύο ὅμοια σύμφωνα.
9) Ὀργανισμὸς προστασίας ἐθν κοῦ προϊόντος.— Περιοχὴ τοῦ Μ ρόκου, περίφημος διὰ τὴν πρὸ δ δεκαετίας ἐπανάστασίν της.— Ὁ εἷ ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Νῶε.
10) Λαὸς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. ...ἐν τοῖς ὑψίστοις...
11) Προσωπικὴ ἀντωνυμία εἰς τὴ δημοτικὴν (πληθ).— Κεντρικὴ ὁδὸ τῶν Ἀθηνῶν, πάροδος τῆς ὁδοῦ Πα νεπιστημίου.

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ἡ κεφαλὴ τοῦ βαρκάρη σχηματίζεται ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν γραμμὴν τοῦ βουνοῦ ποὺ ἐφάπτεται τοῦ ὁρίζοντος καὶ βλέπει πρὸς τὰ ἐπάνω, μὲ βάσιν τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς εἰκόνος.

ΛΥΣΙΣ 12ου ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

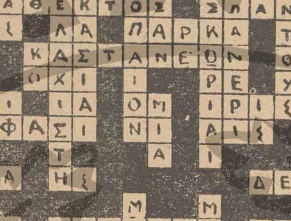

ΛΥΣΙΣ 13ου ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

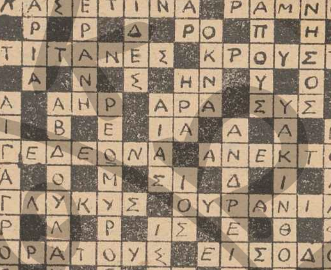

Προβλήματα

I

ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὁ κὺρ Δημητράκης καὶ ὁ σιὸρ Διονύσιος εὑρέθηκαν στὴ Μακεδονία.

Τοὺς εἶπαν πὼς σὲ κάποια λίμνη ἐκεῖ κοντὰ στὸ χωριὸ ποὺ ἔμεναν ὑπῆρχαν ἀγριόπαπιες.

— Πᾶμε κυνῆγι;
— Καὶ δὲν πᾶμε, τζογούλα μου;

Καὶ πῆγαν.

Ὁ Δημητράκης ἐτράβηξε πέντε τουφεκιές, ὁ Διονύσιος τρεῖς, ἀλλὰ ὁ Δημητράκης σκοτώνει μιὰ ἀγριόπαπια στὶς τρεῖς τουφεκιές, ἐνῷ ὁ Διονύσιος σκοτώνει μιὰ στὶς δυὸ τουφεκιές.

Ὅταν ὁ σιὸρ Διονύσιος ἀποτύχῃ στὶς 36 τουφεκιές, πόσες ἀγριόπαπιες θὰ ἔχῃ σκοτώσει ὁ κὺρ Δημητράκης;

II

ΒΡΗΤΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ

Ἕνας πατέρας ἔλεγε στὸ γυιό του:

Ὅταν ἦρθες στὸν κόσμο δὲν ἤμουν παρὰ 20 ἐτῶν. Τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ κόρη σου θὰ ἔχῃ τὸ τρίτον τῆς ἡλικίας μου καὶ τὴ μισὴ τῆς δικῆς σου.

Ποιὰ εἶνε λοιπὸν ἡ ἡλικία αὐτοῦ τοῦ πατέρα;

ΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

Μέσα στὰ ἐλλείποντα γράμματα θὰ προσθέσετε ἀνάλογα σύμφωνα, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα ἀρχαῖον ρητόν:

ουε — αο — αιε — αου

ΚΟΜΜΩΤΑΙ
Διὰ νὰ ἐπιτυγχάνετε στὴν Περμανὰντ καὶ εἰς τὰ πιὸ ψιλὰ μαλλιὰ ἀκόμη, μεταχειρίζεσθε μόνον τὰ φάρμακα:
ΕΥΣΤ. ΣΠΥΡΕΛΗ
Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν γράψατε εἰς τὴν Διεύθυνσίν μας:
Παραμυθίας 46, Ἀθῆναι

ΔΙΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΡΕΤΑΛΙΑ
Εἰς τὸ μόνον εἰδικὸν
6 ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ 6
Ἀριθμὸς δωματίου 7
ΑΠΟ 1 — 5 ΠΗΧΕΙΣ
Μεγάλη ποικιλία καὶ φθήνεια. Ἐπισκεφθῆτε μας.

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

Σατυρικὰ

Μεταμορφώσεις

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα
εἴχαμε τῆς Μεταμορφώσεως
καὶ γίνηκαν μεταμορφώσεις
κάθε καλλιτεχνικῆς ζυμώσεως.

Ὁ ἐργοδότης τοῦ Θ. Πὰρκ
γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν πεῖνα
τόσους καλοὺς ἠθοποιούς,
μεταμορφώθηκε σὲ... χῆνα.

Ὁ Ντάντζελις ἢ Ἀγγελῆς
ποὺ νοιώθει μουσικὴ ἀπ' ἀλάργα
πῆρε μιὰ νέα τακτική:
μεταμόρφώθηκε σὲ... Κάργα.

Καὶ ὁ Γριμάνης ποὺ κάθε χορὸ
διδάσκει μετὰ τόσου κλέους
μέσ' στοὺς καυγάδες ποὔγιναν
(σωρὸ
μεταμορφώνεται σὲ ἀδερφούλα
(τοῦ ἐλέους.

Ὁ Βώτης καὶ Μπουφίδης φίρμες
(δυὸ
πὤχουν κι' ἐπιτυχίες κἄποιες
γιὰ ν' ἀνεβάσουν μιὰ ρεβὺ
μεταμορφώνονται σὲ... πάπιες.

Βλέπ' ἡ Μαρίκα ἐναργῶς
πὼς ἔχασε ἐδῶ τὴ Νίκη
μεταμορφώνεται.. λαγὸς
καὶ πάει στὴ Θεσσαλονίκη.

Κοκκίνης καὶ Μαυρέας καὶ τὰ
(δυὸ
τὰ φίνα φακιράκια
τὰ κάνουν μὲ τὸ ἔργο ρημαδιὸ
κι' ἀρχίζουν νὰ γκαρίζουν...
(γαϊδουράκια.

Καὶ ἡ Ἀλίκη τρέχ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
σὲ κάθε πιάτσα πανταχοῦ πα-
(ροῦσα
φοράδα γίνεται ἱπποδρομιακὴ
γιὰ νὰ κερδίσῃ καμμιὰ κούρσα.

Ὁ Σαμαρτζῆς κι' ὁ Μηλιάδης
(δὲν ἀργοῦν
εἰσπράττουνε μὲ χέρια καὶ μὲ
(πόδια
τὴν τέντα τους αἰώνια εὐλογοῦν
καὶ κάνουνε τὰ... βώδια.

Καὶ ὁ Μακέδος συστηματικὰ
ὅλα τὰ θέατρα ἀπὸ μακρυὰ
(κυαλάρει
τὸν πιάνει τὸ γινάτι τακτικὰ
καὶ ὅπως πάντα κάνει τὸ... μου-
(λάρι.

ΜΑΞ

≡

Παρεξήγησις

Μιλᾶνε δύο φιλενάδες τὰ ἰδιαίτερά τους:

—Γιατί δὲν παντρεύτηκες, καϋμένη, τὸ Γιάννη; Κι' ἐν τούτοις ἐκεῖνος ἔλεγε ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ πεθάνῃ γιὰ σένα...

—Νὰ πεθάνῃ... Μὰ γιὰ νὰ ζήσῃ, τοὐναντίον, τοῦ ἔλειπαν τὰ μέσα...

Μία ἀγγλικὴ... ἐξυπνάδα

Ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο μιᾶς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρωθιερεὺς ἐτοποθέτησε μιὰ ταμπέλλα μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν».

Ἀπέναντι ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὑπάρχει ἕνα ζυθοπωλεῖο.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ζυθοπωλείου ὅταν εἶδε τὸν ἱερέα νὰ κρεμᾷ τὴν ταμπέλλα αὐτή, ἐμπῆκε μέσα, ἔγραψε κι' αὐτὸς μιὰ πιὸ μεγάλη καὶ τὴν κρέμασε ἔξω ἀπὸ τὸν κατάστημά του.

Ἡ ταμπέλλα του ἔγραφε:

«Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ἡ μπύρα».

Εἶνε τυφλὸς

—Κυρία μου, σᾶς ἀγαπῶ!

—Περίεργο, ἐνῷ βρίσκεσθε ἀνάμεσα σὲ τόσες καὶ τόσες ὡραῖες κυρίες, πῶς ἐδιαλέξατε ἀκριβῶς ἐμένα νὰ μὲ ἐρωτευθῆτε;

—Ὤ! κι [illegible] ου, τὸ γνωρίζετε πολὺ [illegible] Ὁ ἔρως... εἶνε τυφλός!...

ΝΑ ΣΟΥ ΠΕΤΥΧΗ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ!

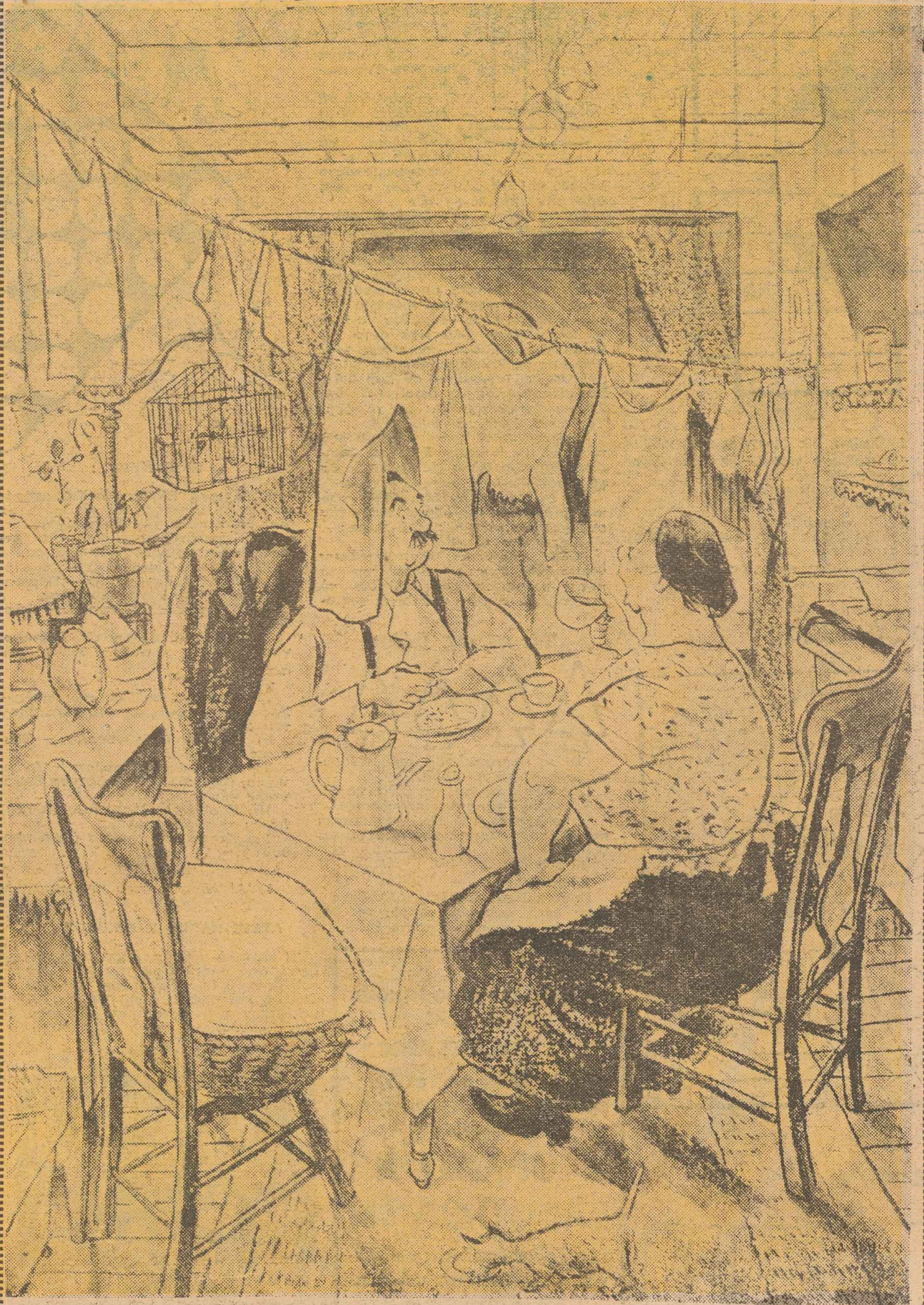

—Ἂν δὲν ἀλλάξωμε ἐφέτος σπίτι, Μενέλαε, θὰ μετατρέψω λινάκι τὴ διαρρύθμισι τῆς ἐπιπλώσεως.

Ἐνοικιάζεται...

Οἱ νέοι ἐνοικιασταὶ στὸ νοικοκύρη:

—Εἴμεθα πάρα πολὺ καλοὶ νοικάρηδες. Πέρσι ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ ποὺ φύγαμε, ἔκλαιγε.

—Ἄ! μ' ἐμένα δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος νὰ συμβῇ τὸ ἴδιο. Ἐγὼ παίρνω τὸ νοῖκι προκαταβολικῶς!

Μὴ σὲ νοιάζῃ

Ὁ σύζυγος: Ἔχεις τρία τέταρτα ποὺ ἀνέβηκες ν' ἀλλάξῃς καὶ δὲν εἶσαι ἀκόμα ἕτοιμη.

—Μὴ σὲ νοιάζῃ, εἶπα στὸ ταξὶ νὰ μὲ περιμένῃ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΥΤΕΝΤΙΑΔΗΣ ΔΙΔΕΙ ΒΟΗΘΕΙΑΝ

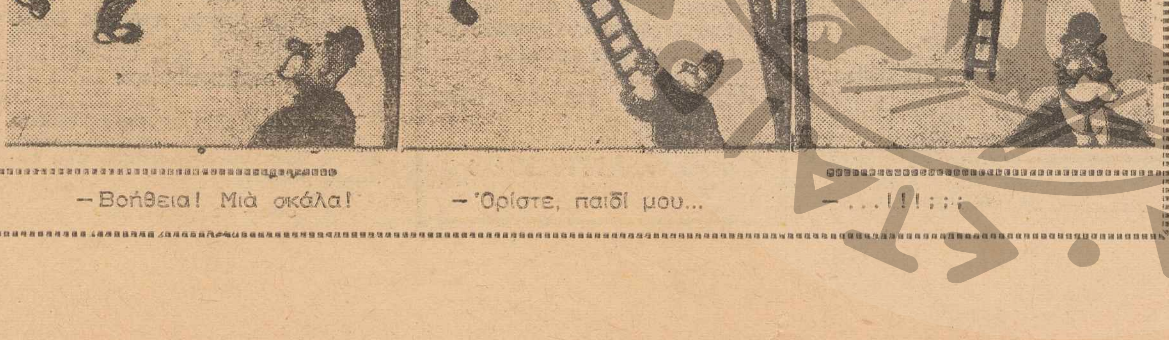

—Βοήθεια! Μιὰ σκάλα!

—Ὁρίστε, παιδί μου...

—...!!!;;;

Παγωμένα

Μάτια... Μάτια

Εἶδα στὸ διάβα τῆς ζωῆς
μάτια καὶ μάτια τόσα,
μάτια ποὺ δὲν θὰ μπόραγε
ν' ἀνιστορήσῃ γλῶσσα.

Μάτια σταχτιὰ καὶ γαλανά,
τσακίρικα καὶ μαῦρα,
μάτια ποὺ μαγνητίζουνε
κι' εἶνε γεμᾶτα λαύρα.

Εἶδα ματάκια ἀλλοίθωρα,
μάτια ποὺ βλέπουν ἴσια,
μάτια ποὺ πρασινίζουνε
καὶ μοιάζουν σὰν γατίσια

Μάτια ἀκόμα πιὸ καλά,
ποὺ λάμπουν σὰν ἀστέρια,
μάτια ποὺ θέλουν βγάλσιμο
καὶ μὲ τὰ δύο χέρια.

Εἶδ' ἄλλα μάτια, μάτια μου,
μπιρμπιλωτὰ κι' ὡραῖα,
τὦνα νὰ βλέπῃ στὸ νοτιᾶ
καὶ τ' ἄλλο στὸ... βορέα.

Καὶ εἶδα μάτια πάμπολλα,
ποὺ βλέπουν καὶ σὲ σφάζουν,
μάτια ποὺ μένουν ἄτονα
καὶ μάτια ποὺ ματιάζουν.

Γκρίζα ματάκια, πονηρὰ
κι' ἄλλα: νά, κάτι μάτες!
Κόκκινα μάτια, πεταχτὰ
σὰν ὥριμες ντομάτες.

Μάτια κοφτά, μυγδαλωτά,
μάτια κουκουλωμένα,
μάτια ποὺ καὶ στὸν ὕπνο τους
μένουνε γουρλωμένα.

Μάτια: τὸ ἕνα πιὸ μικρὸ
καὶ τ' ἄλλο πιὸ μεγάλο,
μάτια ποὺ στραβοφέρνουνε
καὶ βλέπουν τὦνα τ' ἄλλο.

Ματάκια ποὺ καθρέφτιζαν
τὸν οὐρανὸ στὸ βλέμμα,
καὶ ἄλλα, μάτια φονικά,
πνιγμένα μὲς στὸ αἷμα.

Μάτια ποὺ κάνουν τὶς καρδιὲς
σαρανταδυὸ κομμάτια
καὶ μάτια γιὰ τηγάνισμα
σὰν δύο αὐγὰ—μάτια.

Αὐτὰ τὰ μάτια, φίλοι μου
θυμᾶμαι ὅτι εἶδα
καὶ βλέπε—βλέπε ἔγινε
τὸ μάτι μου γαρίδα.

Ο ΑΟΜΜΑΤΟΣ

≡

Σκωτσέζικη οἰκονομία

Ἕνας φοιτητὴς Σκωτσέζος σπουδάζει στὸ Παρίσι.

Ἔχει ἤδη γράψει τέσσερα γράμματα στοὺς γονεῖς του καὶ ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἀπαντᾷ, ἀπὸ οἰκονομία.

Τέλος ὁ γυιὸς λαβαίνει μιὰ ἀπάντησι γιὰ ὅλα.

«Ἀγαπητόν μου τέκνον,

Ἡ κουτσὴ ἀγελάδα, γιὰ τὴν ὁποία μὲ ρωτοῦσες στὸ πρῶτο σου γράμμα, ἀπέθανε πρὸ μηνός.

Ὁ ἀδελφός σου Ἰούλιος, γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ ζητᾷς νέα στὸ δεύτερό σου γράμμα, ἔπεσε κι' ἐχτύπησε τὸ πόδι του, βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου γιὰ τὴν ὁποία μὲ ρωτᾷς στὸ τρίτο γράμμα, τὤσκασε μὲ κἄποιον ἄλλο κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Τὸ τέταρτό σου γράμμα, στὸ ὁποῖο μοῦ γράφεις νὰ σοῦ στείλω χρήματα, δὲν τὸ ἔλαβα καθόλου!».

Πρέπει νὰ ξέρῃς τὸν τρόπο.

Σ' ἕνα χωριὸ ἔρχονται δύο γιὰ νὰ παραθερίσουν.

Ἕνας χωρικὸς τοὺς νοικιάζει τὸ σπίτι του.

Ὁ ἕνας ξένος ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴ φιλοξενία. Τοῦ ἀρέσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παληὰ ἔπιπλα. Προπάντων ἕνα ρολόγι.

—Τὸ πουλᾷς; ρωτᾷ τὸν χωρικό.

—Καὶ βέβαια! Μονάχα πρέπει νὰ ξέρῃς τὸν τρόπο νὰ τὸ χειρισθῇς...

—Καὶ πῶς;

—Ὅταν δείχνῃ ἡ βελόνα μεσημέρι καὶ τὸ ρολόγι χτυπᾷ ἔξη φορές, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἡ ὥρα εἶνε τρεῖς καὶ τέταρτο!